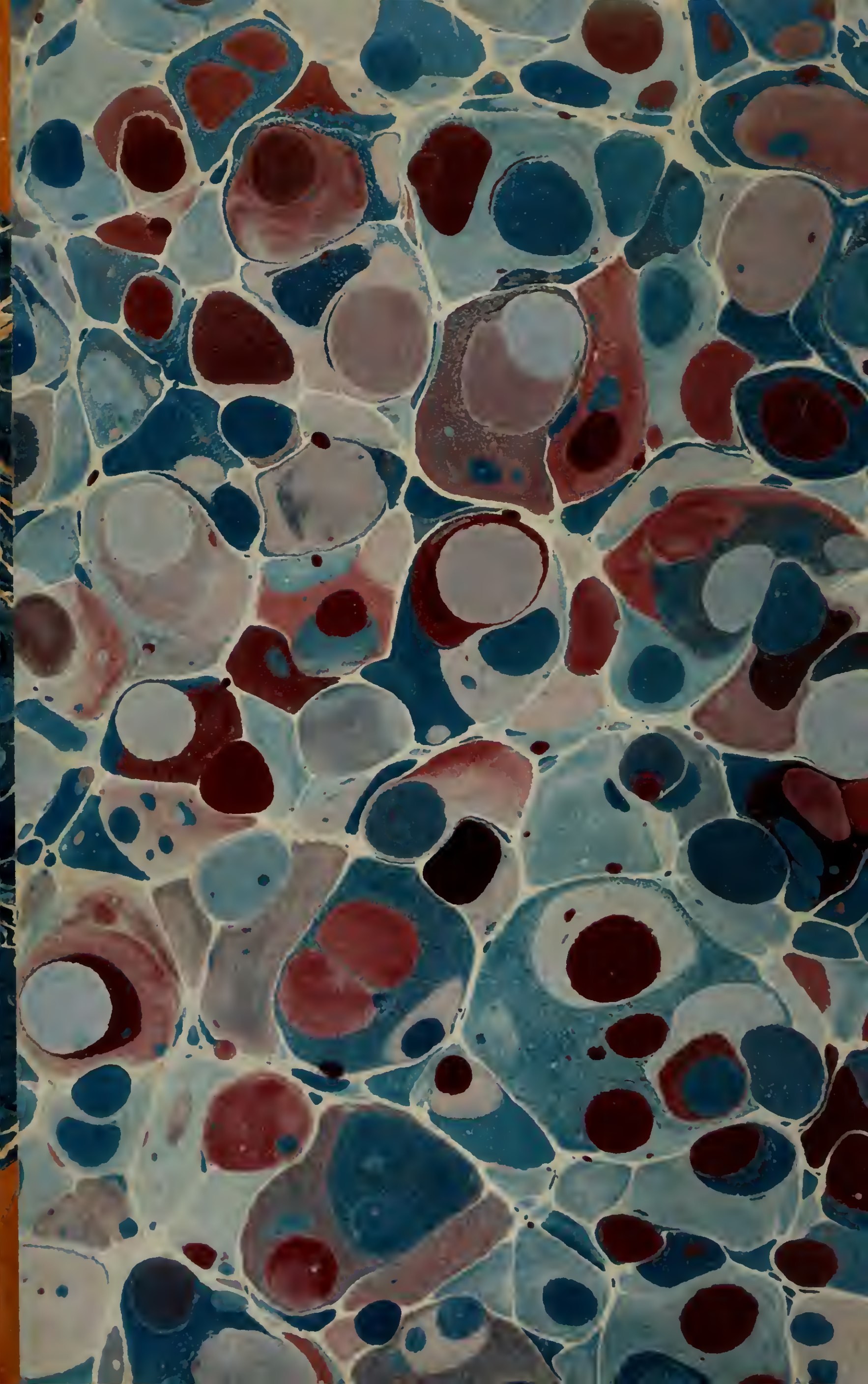
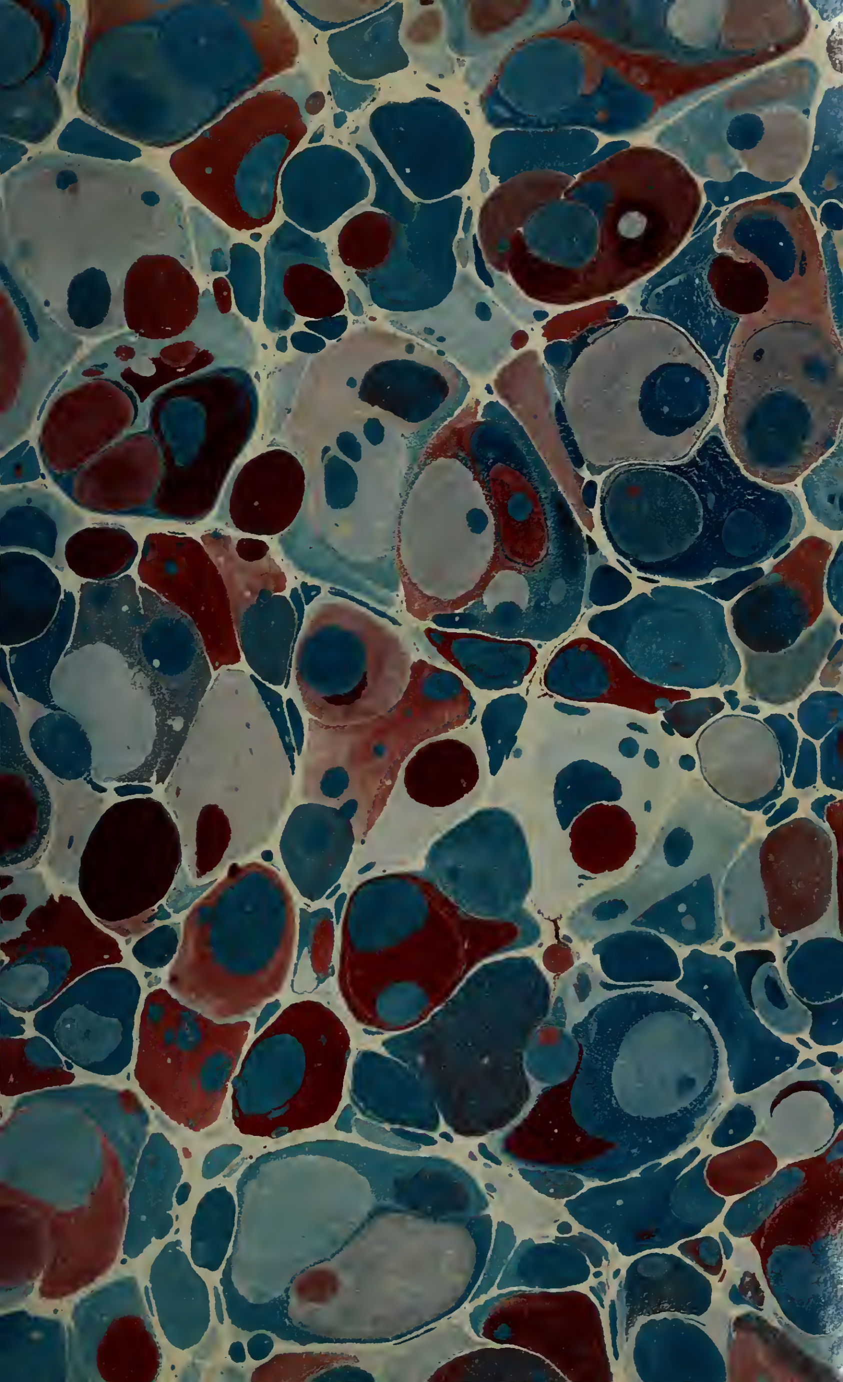

3 1761 07432887 3

I KJØBENHAVN

I KJØBENHAVN

GUSTAV ESMANN

I KJØBENHAVN

MED BILLEDER

AF

HANS TEGNER

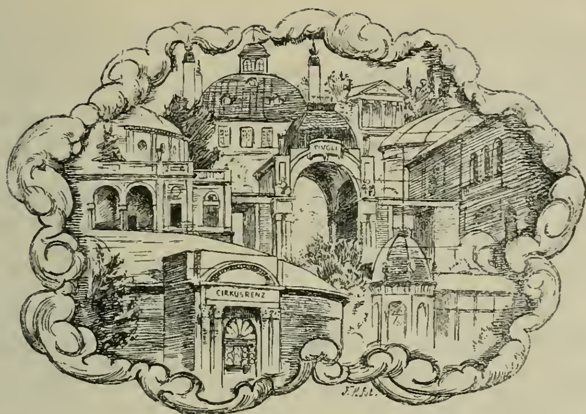

KJØBENHAVN
FORLAGT AF I. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL
TRYKT HOS J. JØRGENSEN & CO. (M. A. HANNOVER)
1891.

LIBRARY
SEP 1 9 1974
UNIVERSITY OF TORONTO

Evropa i Kjøbenhavn.

I det altid forlystelsesrige Kjøbenhavn har dog af Aarets Tider September et Ry for at skænke de fuldeste Glædens Skaaler. Til hvilket Mylder af Adspredelser inviterer ikke denne galante Sæson, som forener Vinters og Sommers Tiltrækning! Saa er der ikke længere mørkt om Aftenen i Tivoli, for Maanen skinner stolt ned gennem Træerne, hvis Løv allerede er tyndet, som Haaret paa en Bonvivants Isse. Men regner det tilfældigt en Aften, forskaffer man sig med Lethed Plads i et Teater, og nyder Stykker, man maaske har glemt,

siden man saa dem sidst, og Forsteelskerinder, man kan huske, fra man var lille. Er det køligt, indbyder den lune Cirkus. Der hypnotiseres man blidt af Gasheden, mens man stirrer paa de rundt galopperende Heste, som selv er blevet ganske skeløjede af bestandigt at løbe i Kreds. Endelig er der Revuerne, de ny Studenter og de første Østers.

Trænger man nu efter en Aftens Sansehvirvel til næste Formiddag at passere nogle mindre hidsende Timer, frembyder der sig sig jo til alle Sider Udflugter i en smilende Natur. For Eksempel til den lille venlige zoologiske Have, hvor man kan drikke Chokolade og indaande den friske Duft af vilde Dyr og søde Æbler. Eller man tager i Skoven og erhverver paa en rask Spaseretur Appetit til en Frokost af Fiskefilet og mandbare Kyllinger, at indtage i en af de vakre Restaurationer, hvor man sidder paa Balkonen og nyser og ser Bladene ét for ét svirre ned i sin Tallerken. Oh, det er smukt og tungsindigt; kvæget og bevæget ruller man mod Skumringen hjem til den vinkende, oplyste By, de myldrende Boulevarder, de straalende Caféer og Varitéer, for paany at styrte sig ud i den festlige Tummel.

Intet Under at Kejseren af Rusland altid vælger September, naar han rejser paa Besog til Kjobenhavn.

Ogsaa forsikres det bestemt, at Hans Majestæt efter hvert Ophold erklærer, at han intetsteds befinder og morer sig bedre end i sine høje Svigerforældres Residens. Og Tilfredsheden er da ubetinget gensidig. Har Sommeren været fugtig, Tivoli mat, har den paa Kongens Nytorv stoltserende Kjøbenhavner en gnaven Augusteftermiddag ved Synet af Stilladserne om Teatret, den tomme Østergade, og de seks Par Turistsko paa Fortovet foran d'Angleterre, følt sig naget af Tvivl, om han virkelig promenerede sin udødelige Sjæl i Verdens Centrum — den Høstdag *Derjawa* ankrer paa Rheden og Saluten ruller, véd han paany Evropas Blikke rettede paa sig. Paa Toldboden stiger Czaren i Land og inspicerer den danske Garde!

* * *

Paa Toldboden staar den kjøbenhavnske Presse og inspicerer Czaren. Allerede Uger i Forvejen har man i dens mest velunderrettede Organer hver Dag kunnet læse bestemt, fra paalideligste Kilde indhentet Efterretning om, hvilken Dato Hans Majestæt vil indtræffe, for Morgenen efter med samme dybe Overbevisning at blive forsikret om, at Ankomsten vil finde Sted en anden Dag. Paa den Maade er Forventningstiden hen-

gaaet i behageligt skiftende Spænding. Denne er yderligere bleven stimuleret ved Uvejrsbyger, der er draget truende hen over den politiske Horizont. Det Rygte er pludselig opstaaet, uvist hvorfra, at en større Del af den danske Flaade skal udrustes og i Forening med

de russiske Panserskibe, som eskorterer Kejseren, i dennes Paasyn afholde omfattende Sømanøvrer i Farvandet omkring Kjøbenhavn. Eller det forlyder, at de i Nordsjælland kantonnerende Regimenter er designerede til at udføre kombinerede Evolutioner for Selvherskerens

Øjne. Hvad kan vel Meningen være med disse Demonstrationer, hviskes der i Krogene. Ja, hvad er Meningen, spørger højlydt de skarptskuende Ledere for den Del af Pressen, der fortrinsvis tænker sig at repræsentere hele det danske Folk. Betyder det Kundgørelsen af en dansk-russisk Alliance? Vover Regeringen paa en Tid, da Rigsdagen ikke er samlet, og uden at raadspørge Vælgerne at spille Hazard om Landets Eksistens og kompromittere os i vor overmægtige sydlige Naboes Øjne ved slige vanvittige Manifestationer! Er det maaske Hensigten . . . Prrrr, lyder det beroligende fra anden Side: Hans Majestæt Czarens Rejse til Danmark er uden al politisk Tendens. Han kommer udelukkende for at aflægge et privat Besøg hos sin Gemalindes nærmeste Slægtninge og rekreere sig i sin høje Familles Skjød. De russiske Skibe skal kun illuminere paa Rheden paa de fyrstelige Festdage, og de russiske Matroser skal spille i Tivolis Koncertsal. Med disse Forsikringer lader det danske Folks ledende Alvorsmænd sig stille tilfreds. De har opnaaet, hvad de vilde, de har vist sig skarptskuende og paa deres Post, og man har taget skyldigt Hensyn til deres Værdighed og Indflydelse. Pressens højre Haand trykker dens venstre i enig Opfattelse af Czarens Besøg som en fredelig Privatmands, der kun har Krav paa offentlig Omtale

indenfor en høflig Reportages Former. Dog med den Forskel, at Alvorsmændenes Omtale med folkelig Ligefremhed undgaar de fyrstelige Titulaturer, Majestæt, kejserlig og kongelig Højhed o. s. v.; men da saadant kun gaar ud over de paagældende Referenter, hvis betalte Linjeantal ved Strygningen af disse Ord formindskes, kommer dette Offer paa Frihedsgudindens Alter ikke at genere Alvorsmændene selv.

Helt udenfor disse Overenskomster staar imidlertid den Presse, hvis samfundsomvæltende Principer og barske revolutionære Sindelag overhovedet ikke tillader den at stille sig paa Forhandlingsfod om Kejsere, selv naar disse optræde som Privatmænd. Denne Presses Reportere er da virkelig at beklage under Kejserbesøget, som feder deres lykkeligere stillede Kolleger. Dog er enkelte af dem snilde nok til at udtænke Manøvrer, ved hvilke de kan holde sig nogenlunde skadesløse uden at synde mod den Sags Idé, de kæmper for. Idet de nemlig gaar ud fra den socialøkonomiske Enhed »hvad en Arbejderfamilie kan leve af«, udregner de, hver Gang, de fyrstelige Personer foretager sig et eller andet, hvor mange Arbejderfamilier, der havde kunnet leve, hvis de fyrstelige havde resigneret paa dette eller hint. De kalkulerer for Eksempel, hvormeget Kejseren giver for en Hat,

og hvor mange Gange han kan antages at hilse med den, inden han kasserer den. Hænder det saa, at Hans Majestæt en Eftermiddag kører op ad Østergade, og Folk staar opstillet og hilser paa ham og derved tvinger ham til at slide paa sin Hat, saa oplyses det næste Dag paa en Prik, hvor mange Arbejderfamiljer, der kunde have ført en sorgfri Tilværelse, om Kejseren i Gaar var bleven hjemme paa Fredensborg. Og der burde ingen Tvivl herske om, at saadanne Beregninger og Eksempler i høj Grad er nyttige til Forbedring af Arbejderstandens materielle Kaar og i det hele til Gavn for den ubemidlede Befolkning.

* * *

Det kongelig-kejserlige Vogntog ruller gennem Kjøbenhavn. Med Pomp og Suite, med Blink og Hestetrampen og mellem et dobbelt Hegn af Jordens skikkeligste Befolkning, ekset og avet af Jordens striks-este Politi. Solen glimrer paa Seletøj og Uniformer, paa mandlige Tilskueres blottede Isser og i Kvindernes ivrigt skinnende Øjne. Smaa Damer sender dybt-nejende de tronende røde Kuske himmelske Blikke. Høje Damer drejer, længe og entusiastisk knejsende, Hovedet efter de bortrullende fyrstelige Nakker. Og

blussende af Begejstring udbryder en seks Fods Mø i Livets Høst, sikker paa, at Czaren hilste netop hende, da han førte sin hvide Handske op til sin hvide Hue:

— Gud, hvor jeg elsker Kejseren! Ja, hvis jeg

var en Mand, vilde jeg ikke bestille andet end raabe Hurra for ham!

Hvilken rørende Appel til Fremskridtets Barmhjærtighed. Klinger der ikke gjennem denne Bekendelse

et Suk over Arbejdets uretfærdige Fordeling, en Klage over den tyranniske Samfundsorden, som forbeholder Mændene en af Menneskehedens dyreste Rettigheder, den at turde raabe Hurra! Og fortjente ikke denne Kvinde at stilles lige med Mænd? Ja virkelig, naar man ser den Armé af Kvinder, vaabenføre og mindre vaabenføre, Linje, Reserve og Landstorm, som Kjøbenhavn mønstrer i Kejsermaaneden, og navnlig ser, hvad de udretter, da maa det indrømmes, at i hvert Fald denne Stad synes moden til de videste Reformer. Hvem husker ikke fra historiske Billeder de »stormodige Træk af Kvinder under Saragozas Beleyring«, eller — hvorfor gaa saa langt tilbage — hvem har ikke i frisk Minde et patriotisk Skuespil, der for faa Aar siden gik over en af Hovedstadens Scener, og hvor en snelokket Invalid, snurrende sig som en Top rundt paa sit Træben, med Kaarden i Haand nedlagde tre hvidskjortede Svenskere, hvem Huris i Kulissen samtidig overheldte med sydende Beg, med en Ynde, som om de vandede Grønærter! Og hvad er saa dette mod de Savn og Strabadser, Damer, som ikke blot er Kvinder, men for Størstedelen ogsaa Invalider, frivillig underkaster sig Dag ud og Dag ind, i den Tid Kejseren gæster Kjøbenhavn. Opstillede i Timevis, pressede ind mod Jærngitre, persede sammen i Gadedøre, tilbagelæggende milelange Stræk-

ninger til Fods i alskens Vejr eller indeklemte i gloende Omnibusser og Sporvogne ses Kvinder og atter Kvinder af enhver Alder, Stand og Svagelighed, ofrende Tid og Helbred, Hvile og Hjem, Mad og Drikke, Lemmer og Livet for Czaren. Men heldigvis, Hæren bestaar jo ikke af lutter Veteraner, og hører man end ikke med blandt Festens høje Guder paa Scenens Midtpunkt, kan det ogsaa for en almindelig dødelig have sin Charme at gaa bag Kulisserne i den smalle Passage mellem Geledderne og Husrækken, hvor man smutter saa lunt og dulgt som i Barndommens Tid paa sin Moders Tørreplads, under det tæt udspændte Flagtag af alle de Farver, gamle Dannebrog efterhaanden er kommet i Familje med.

* * *

De Dage, Czaren ikke kommer til Kjøbenhavn, kommer Kjøbenhavn til Czaren. Med Morgentogene arriverer der til Fredensborg større og mindre Jagtselskaber udrustede med Paraplyer, Kikkerter og hjemmeskaaren Proviant i Tasker, hvorpaa er broderet Lokomotiver eller Dampskibe, som udspyr uforholdsmæssige Røgmasser. Det gælder at benytte sin Formiddag, ikke spilde Tid med Frokost paa Kroen, men straks begive

sig til Revieret i Slotsparken og tage Post paa Steder, hvor man sikrest kan vente det fyrstelige Vildt. De heldigste Udkigspladser er imidlertid sædvanlig optagne af indfødte kvindelige Trappers, som med Sytøj, Bog og Madpose straks fra Morgenstunden har stillet deres Fælder, hvor der haves det bedste Blik over Slotsterrassen og Forhaven. For senere indtræffende Ekspeditioner er der da intet andet at gøre, end at spadsere frem og tilbage i den langstrakte Allé, der i en Bue slynger sig udenom Slottet, og med Ansigtet stift vendt mod dette, oppebie, hvad der maatte vise sig. I Spidsen tripper gærne en lille mager, gammel og erfaren Dame med fremstrakt Hals og vejrende Næseboer. Hun sporer Vildtet paa lang Afstand og varer de andre. Efter hende følger Truppens mandlige Medlemmer, to midaldrende adjunktligt udseende Herrer med sorte Klædesfrakker og Panamahatte. De skæver over Brillerne til de latinske Indskrifter paa de ubegribelige Monumenter og fordyber sig i Underholdning om Fredensborgs gamle Minder. Deres Attraa er at blive Øjenvidne til, hvad de kalder et historisk Genrebillede, det vil f. Eks. sige, se den danske Konge staa paa Terrassen efter Lunch og byde Kejseren af Rusland en Cigar, som denne derefter tænder hos Prinsen af Wales. Efter disse lærde Sværmere træder saa Hoved-

styrken an, et halvt Dusin sværtbevæbnede Damer, af hvilke to er pukkelryggede, én halter stærkt og Resten er udstyrede med Øjenklap eller Respirator. De sam taler ikke stort, marcherer bare af Sted, med spændte Ansigter stramt drejede mod Slottet, saa tappert deres respektive Skavanker tillader. Sidst trasker en ulykkelig ung Student, belæsset med Overstykker og Parasoller. Han er indvendig aldeles rasende, gør sig Umage for at lade, som han ikke hører til Selskabet, føler sig nervøs af Sult og syg af de Cigarer, Onklerne har trakteret ham med fra tidligt om Morgenen. Nu søger han at liste hen til en Bænk, hvor han har opdaget en ledig Plads, men bliver øjeblikkelig attraperet af den gamle Blænkerdame: Lille Frederik, Du har saa gode Øjne, kom herhen og se en Gang; jeg synes bestemt, det er Kongen af Grækenland, som staar ved det Vindu der til Venstre paa første Sal!

Det kan imidlertid, selv af Frederiks Falkeblik, ikke afgøres, om det virkelig har været Kongen af Grækenland. Den paagældende Herre er nemlig straks igen gaaet bort fra Vinduet. Taalmodigt drager da Selskabet videre, kigger en Stund gennem Gitteret ind i Marmorhaven, afsøger Normandsdalen, dvæler ved Kongebroen og den russiske Portal, allevegne, hvor der kan være mindste Haab om at møde blot en

fyrstelig Barnevogn, men uden synderligt Held. Det lykkes kun den gamle Læderstrømpe at vejre to ganske unge Prinser, som man end ikke er rigtig sikker paa virkelig var to Prinser. Efter afholdt Krigsraad besluttes da, ogsaa fordi man næsten ikke længer kan staa paa Benene, at indstille Jagten i Terrænet, og begive sig til Kroen. Dér, véd man bestemt, kommer hele Fyrstefamilien forbi, naar den omtrent Klokken to tager ud at køre eller spadsere. I Ventetiden kan man saa udhvile sig og spise til Middag.

Paa Kroen sidder de berømte russiske Opdagere, hvem man allerede kender fra Bladene som Mænd med intelligente Ansigter og gennemborende, allestedsnærværende Øjne. De ser gennemborende paa det indtrædende Selskab, som dog ikke lader til at vække deres letslumrende Mistanke. Tilsyneladende roligt fortsætter de deres Pokuleren med tvende her udstationerede kjøbenhavnske Bladkorrespondenter, hvem de velvilligst forsyner med diverse bevingede Efterretninger, som Korrespondenterne senere lader flyve til Kjøbenhavn. Dineren serveres af landlige Hænder. En Edderkop falder ned i Suppen, ellers passerer intet mærkeligt før ved Bøffen, da en Mand pludselig styrter ind fra Gaden, henrykt brølende: Nu kommer de allesammen!

Det virker som Efterretningen om et Jordskælv. Op farer hulter til bulter Journalister, Opdagere og Rejsende, Herrerne barhovede, skyndsomt tyggende af Munden, Damerne rivende Servietten fra Brystet, alle ud og kaster sig i Støvet paa Landevejen, mens 3—4 kongelige Char-à-bancs ruller hurtigt forbi; Herskaberne nikker og smiler, den yngste fyrstelige Ungdom behager allernaadigst at le himmelhøjt.

Nu gælder det blot om snildt at beregne, hvilken Vej, de kommer tilbage og saa gaa dem i Møde for i Ro og Mag at kunne tage dem i Øjesyn endnu en Gang, før man skal hjem med Toget Kl. 5. Lykkes det vel, maa Udbyttet kaldes heldigt. En Kejser, to Kejserinder, flere Konger og Dronninger, adskillige Tronfølgere og Kronprinsesser, foruden en hel Mængde mindreaarige Fyrsteligheder af begge Køn — Smaavildt, man ikke ret véd at klassificere. Og naar man næste Dag og fremtidig læser i sin Avis den fortræffelige Korrespondents Meddelelse: »Kl. c. 2½ kørte hele Kejser- og Kongefamilien med samtlige Gæster ud i 4 Char-à-bancs. De høje Herskaber vendte tilbage Kl. c. 3½« — saa forstaar man ganske anderledes end før de stemningsfulde Linjer. Nu har man selv set, hvordan denne Begivenhed finder Sted og tager sig ud.

* * *

Saaledes omtrent gaar Dagene for Czaren og Kjøbenhavnerne, til Afskedsstunden slaar. For sidste Gang, den Gang, vajer de trofaste Flag over Byen og ruller Cortégen gennem Gaderne. Afskedskanonaden dundrer og Folk vifter paa Langelinje, saa længe de kan se Røgen fra de kejserlige Skibe. Lidt triste

vandrer Kjøbenhavnerne hjem. Paa Vejen i Bredgade er der nogle, som lægger Mærke til, at man i en vis skummel Hjørnebygning er i Færd med at lufte ud og gøre Vinduerne rene. De studser lidt, saa gaar der et Lys over deres Ansigter:

— Det er jo Rigsdagen, vi skal have ind! Herregud, Rigsdagen, det er dog altid en Erstatning!

Saamænd er det saa. Czaren er rejst, Grundloven leve! Der er bestandig noget nyt at raabe Hurra for i Kjøbenhavn.

Kjøbenhavnsk Demimonde.

Kjøbenhavn har som andre Storbyer Omnibusser og talrige Drosker til almen Fornøjelse og Bekvemmelighed. Den har ogsaa, som andre Smaabyer, sine Forsøg, mere iøjnefaldende end egentlig stilfulde, paa Efterligning af storevropæisk Ekvipageelegance. Men den har endelig, mere maaske som noget for sig selv, et Antal Privatkupeer, kokette Enspændere med Plads til to, højst tre Personer, dæmpet holdte og komfortable, afpassede efter en finere Velhavenheds Evne og Smag. Ved Middags- og Skumringstid, just før og som Gassen tændes, og naar de sidste Damer med Smaapakker og Portemonnæ i Haanden forlader Butikerne, ruller de

hyppigst gennem Gaderne. Og Kenderen paa Fortovet komplimenterer stille det lette Køretøjs korrekte Ubemærkethed og spørger, medens det blinkende og hastigt skyder forbi, spørger, hvis han ikke ved det: Hvem er mon den lykkelige Ejer, sidder han alene i Kupeen — eller kører der flere?

— Man maa ikke lige straks tænke sig noget saa blændende som Nizzas Kameliaflor eller Diamantfeerne ved Newaen, naar Talen er om Demimonden i Kjøbenhavn. Kjøbenhavn har sin Demimonde — naturligvis, men Verdenskokotteriets Luksusfrenesi, som Similipariseren Richard Kauffmann vilde udtrykke sig, har hidtil ladet denne Blomst paa vor Hovedstads ellers yppige Kulturliv uberørt i hjemlig Oprindelighed. Den kjøbenhavnske Demimonde er borgerlig og højhalset beskeden, af et blidt husligt Tække, der gør den til et sømmeligt Hof om den Dronning Margaretha Figur med Strikkegarnsnøglet i Haanden, som gamle Thorvaldsen i ungdommelig Kaadhed kaldte for Venus.

Foragt for alt tvetydigt Skin, tom Pragt og falsk Glimmer er den dannede, kjøbenhavnske Demimondes Karaktermærke. Dens Hu staar til det jævne og ægte, den hjemlige Hygge er dens Ideal. I høj Grad besidder den Englændernes priste Homesans. Natur-

ligvis kan der paapeges letsindige og karaktersvage Undtagelser, men de forsvinder hurtigt igen fra den ansete og solide Demimondes Kreds. I ni af ti Tilfælde lever den respektable kjøbenhavnske Demimondedame som en fornuftig Partikulier i sit velindrettede Interiør, det hun med voksende Smag forskønner og fornyer, udelukkende optaget af sine Pligter og sunde Adspredelser. Ja, hvis det ikke i altfor manges Øren vilde lyde som en Paradox kunde det godt paastaas, at faa Samfundsklasser gennemgaaende føre en saa regelmæssig, stille og sober Tilværelse som den honnette kjøbenhavnske Demimonde.

* * *

Frøken Helga Carlsen bebor en 3 Værelsers Lejlighed med Entré, Køkken, Pigekammer og øvrige Bekvemmeligheder paa 2den Sal i en net Ejendom ude i Ny Stormgade. Der er ingen Genboer, men fri Udsigt over Havnen og Amager. Om Sommeren staar Solen stærkt paa, lige som der ogsaa kan indtræde mindre behagelig Omvexling i Luftens naturlige Friskhed, men da Frøken Carlsen tilbringer Størstedelen af den milde Aarstid paa Landet, medfører dette ingen

videre Ulempe. Frøken Carlsen har sin Moder hos sig, en endnu aandsfrisk og rørig gammel Dame, der fører den lille Husholdning med forstandig Økonomi. Madam Carlsen, der forlængst har forladt sin Mand for helt at kunne ofre sig for sin Datter, sover i Pigekammeret, hvor hun har sit Boudoir, sover trygt og uforstyrreligt og læser hver Aften, før hun tidligt begiver sig til Ro, i Kortene sit Barns Fremtid stedse mere lykkelig og bestraalet.

Frøken Helga har sin Bekvemmelighed i de to Værelser til Gaden, indrettede som Salon og Sovekammer, det sidste nærmest Entrèen. Det tredje Værelse til Gaarden henstaar umøbleret og benyttes til Badestue og Pulterkammer, medens Familiens Maaltider indtages paa forskellige Steder, snart i Kokkenet, snart i Salonen, undertiden for Frøkenens Vedkommende paa Sengen. Møblementet i Værelserne er af en solid moderne Elegance. Mørkeblaat Silkeplüsch i Salonen, lyst Crétonne om Sengen og Tojletspejlet. Det er i sin Helhed en Gave fra Frøkenens første alvorlige Beskytter, en barnløs Enkemand og Justitsraad i et af

Regeringskontorerne. Paa sine ensomme Aftenspadsereture traf han den unge Pige, som den Gang lig en naiv Rus havde kastet sig ud i Livets Hvirvel med sorgløst Mod. Ved sine indtrængende Forestillinger og kærlige Opmuntringer lykkedes det ham at aabne hendes Blik for Fremtidens mere alvorsfulde Sider, og hun samtykkede da i som første Bevis paa hans oprigtig mente Hengivenhed at modtage ommeldte Plüschinstallation, det oprindelige Fundament for den sikre sociale Position, hun siden med Omhu og Klogskab har forstaaet at befæste. Efter to Aars ubeskrivelig Lykke døde den gode Justitsraad. Hans venlige Oldingeaasyn skinner mildt over Sofaen i floromvundet Ramme og med Ridderbaandet i Knaphullet. Han efterlod ikke sin unge Kærlighed timeligt Gods, men han efterlod hende til en jævnaldrende Ven, en sat Rentier, der havde været den hyggelige Tredjemand ved Parrets smaa Hymenmiddage paa Skydebanen, og som nu følte det som sin naturlige Pligt at træde trøstende til.

Frøken Helga modtog Trøsten, men enten hun nu har fundet den mindre rigelig eller noget énsformig, maaske ogsaa i betænksom Bekymring for mulig næste Gang ikke at komme til at sidde Enke under lige saa heldige Omstændigheder, indvilgede hun kort efter i en morganatisk Forbindelse til venstre Haand med en yngre Grosserer, som alt i længere Tid havde gjort hende favorable Avancer. Mellem disse to henglider hendes Liv, om Vinteren i Ny Stormgade, om Sommeren i Ordrup, sorgfrit og roligt, som en Flod mellem sine to Bredder. Hun har vidst at indføre og haandhæve en regelmæssig Husorden, der fuldkommen betrygger mod ubehagelige Sammentræf, og andre mandlige Aasyn end de tvende hinanden ubekendte Kontubernaler skuer Stuernes Spejle ikke. Men det hænder undertiden, at Frøken Carlsen tilbringer en Aften udenfor

Hjemmet for at hengive sig til en eller anden mere utvungen Selskabelighed. Disse Udflugter, for hvilke hun da ikke gør det fortrolige Regnskab, en Datter skylder sin Moder, er det eneste, der kan fremkalde en bebrejdende Misstemning hos Madam Carlsen, hvis pinlige Hverv det er at undskylde og forklare dem overfor Husets Venner. Men et kærligt Ord fra Datteren i Form af en mild Hentydning til, hvad Moderen skylder hende, er nok til at bringe den gamles Sind i tilgivende Ro. Og om én Udflugt er de enige i lige Forudglæde og omhyggelig Forberedelse. Det gælder den 3dje Kasinomaskerade. Der sidder Madam Carlsen i bedste Pynt paa Balkonen og ser Frøken Carlsen i fineste Skrud paa Gulvet danse Lanciers og Galopade »saa lystigt som hun havde stjaalet baade Strømper og Sko«, med nydelige unge Mænd i Kjole og hvidt. Frøken Carlsen danser kun med la crême og mellem Kvadrillerne, mens hun hviler ud hos sin Mama, udpeger hun hende de fineste Navne af det elegante Selskab. Og naar de kjører hjem sammen om Morgenen, er ingen Etatsraadinde, hvis Datter har hele Aristokratiet paa sit Kort ved Forsvarsforeningens store Bal, stoltere end Madam Carlsen. Der er kun det sørgelige Nachspiel, at efter denne aarlig tilbagevendende Festlighed tilbringer

Frøken Carlsen en Tid lang hyppigst sine Aftener udenfor Hjemmet.

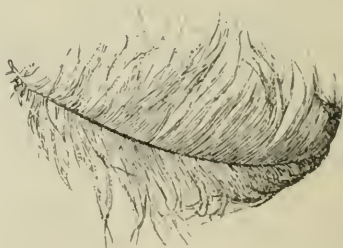

Frøken Carlsen er nu en Dame midt i Tyverne, brunet, af slank Højde med en berømt Figur og et Ansigt,

hvis rolige bløde Linjer og store vandblaa Øjne afspejler en sund Sjæls enfoldige Harmoni. Af Temperament er hun elskelig indolent, af Tankegang henrivende ensartet. Med Undtagelse af smaa *wedding-trips,* hun i sin første Ungdom nu og da foretog til Helsingborg og Malmø og senere en 3 Dages Udflugt til Berlin, hvis Mindesmærker hun besaa i Forening med Grossereren, har hun aldrig sat sine Ben udenfor Kjøbenhavn og er ukyndig i fremmede Tungemaal, men taler, skriver og læser sit Modersmaal med fornøden Lethed. Ligeledes spiller hun net Piano, hvori hun har nydt en fortræffelig Undervisning efter Zigeunersystemet, og foredrager ikke uden Følelse mindre Ballader og Romancer, saavel tungsindige f. Ex. »Det gamle Træ, o lad det staa«, som skælmske, blandt andre en med det kokette Refræn: »Christian, Du tror vist jeg lyver«. Med denne sidste plejer hun at dysse Grossererens Mistænksomhed i Ro, medens »det gamle Træ« er Rentierens Vuggevise. Politik foragter Frøken Carlsen, af Kunst foretrækker hun Theatret, især om Søndagen. Strindberg hader hun. I religiøs Henseende er hun usikker. Vel søger hun ikke Kirken, men der er dog ingen Tvivl om, at hun tænker over det hinsides. Og hun nærer den Tillid til den himmelske Retfærdighed, at den vil finde, den ikke kan være

bekendt at gøre hende noget. Hvad den virkelig heller ikke godt kan.

Saadan er Frøken Carlsen. Ved Middags- og Skumringstid, just før og som Gassen tændes og naar de sidste Damer med Smaapakker og Portemonnæ i Haanden gaar hjem fra Butikerne, kommer hun ind gennem Byen fulgt af Kielland, Grossererens store danske Hund.

Ved et kjøbenhavnsk Badested.

De kjøbenhavnske Badesteder danner en smilende Række langs Strandvejen ved Øresund mellem Kjøbenhavn og Helsingør.

De pragtfuldeste, nærmest Hovedstaden, kalder sig Anstalter og beboes — saavidt nogen boer der — af Udlændinge, Diplomater og enkelte enormt rige Indfødte, der her fører et Verdensliv med Rideæsler, Vandrutschebane, Gedebukkekøretøjer, Jockeyroulet, svenske Koncerter, fransk Køkken og Kellnere, der kan Tysk.

Nordligst ligger de beskedne Lejer. Ved idylliske Tilstande og Omgivelser erstatter de Savnet af kunstige Adspredelser. Her bader for en moderat Indakkordering kjøbenhavnske Hustruer, der lig Psyche kun ser deres Amor om Natten. Skuespillere i Jäegers Normal trænerer paa Velocipede og udvikler Skæg. Unge Malere færdes med fantastiske Hovedbedækninger og iagttager vidunderlige Solnedgange. Strængt moderne Poeter samler Lokalstudier til sørgmodige Noveller om det oprindelige Naturgriseris Bukken under i Kampen mod den fremvæltende Forfinelse.

Midtvejs mellem disse Poler, dér hvor Idyl og Kultur rækker hinanden Haanden, hvor en ærværdig Kro, omskygget af brede Kastanjer, paa sine knudrede Skuldre bærer en let Schweitzeretage med Snitværks Balkon og »*Hotel*« i Guldskrift paa Gavlen, hvor den driftige Vært har bygget seks Badehuse, der ligner Lysthuse, ude i sin Strand og fire Lysthuse, der ligner Badehuse, oppe paa sin Skrænt — i klart Vejr kan man stirre over til Vinduerne i Landskrona — hvor Posten bringer Bladene Morgen og Aften, og Eftermiddagsdamperen ankommer i passende Spisetid, dér er Stedet, das ist Tyrol, det ægte kjøbenhavnske Badested, hvor nogle af Jordens lykkeligste ligger paa Landet og gaar i Vandet.

Naturligvis er der Grader i Lykken. Beboerne af de omliggende store Landsteder, der bag uigennemtrængelige Hække af Avnbøg og Tjørn, skjuler sig med Parkanlæg, Drivhuse, Sportsterræner, Vognremiser, Familiebegravelset og mangfoldig anden jordisk Herlighed, disse Pamfiliusser, der ovenikøbet spiser til Middag Klokken otte efter at have drukket The Klokken fem — omtrent det fornemste man kan foretage sig hertillands næst at lade afholde Parforcejagter — maa selvfølgelig føle sig herskabeligt ophøjede over de Beboere af Steder med aaben Have ud til Strandvejen, som spiser til Middag Klokken fem og drikker The Klokken otte. Til Gengæld kan disse se ned paa Indehaverne af de træløse Villaer ved grusede Sideveje. Og skønt Ejermændene til saadanne Smaahelveder af Støv, Sol, Fluespisestuer, Soveblykamre og nabovenligt Klaverspil med en vis Arrighed kalde deres landlige Tilflugtsteder for *Nøjsomhedstak. Sindsro* eller *Mon plaisir*, maa dog selve Proprietærfølelsen forlene dem Værdighed overfor Folk, der kun boer til Leje hos Fiskerne eller har givet sig i Pension paa Hotellet. Disse lavest stillede paa Landlivets Rangstige har ikke andre at foragte end det Udskud, der kun kommer om Søndagen for at drikke Kaffe og fortære medbragte Madkurve i Hotellets Have. Men saa viist er alt ind-

rettet, at dette Publikum antages at skue med dybeste Ærbødighed og Misundelse op til alt, hvad der ligger fast paa Landet, og der er saaledes lykkeligt tilvejebragt den fornødne Grundvold for en stedlig Samfundsorden, inden hvilken de forskjellige Klasser kan føre deres Badeliv i gensidig Agtelse og Tillid.

* * *

Da et kjøbenhavnsk Badested mere end nogen anden Del af Riget fordrer hyppig og intim Forbindelse med Hovedstaden, er det klart, at den højeste Vigtighed og Interesse maa tillægges de Befordringsmidler, paa hvilke Opgaven hviler. Ubestridt nyder dog af dem alle Dampskibene den videste Popularitet. Der er næppe det Grossererbarn paa den fashionable Del af Kysten der ikke om ethvert af disse i

Hastighed og Komfort lige ypperlige Fartøjer ved Besked med alt fra Navn og Sejletider til Kaptajnens Fødselsdag og Kahytsjomfruens fungerende Kæreste. Men Dampskibene fortjener ogsaa Respekt og den ømmeste Opmærksomhed. De giver Ly for nogle af det kjøbenhavnske Samfundslegemes betydningsfuldeste Livsytringer. Dér ombord ligger nemlig den kjøbenhavnske Sladder paa Landet og sover den kjøbenhavnske Børs til Middag.

Vel turde den Paastand være for dristig, at den kjøbenhavnske Børs ellers aldrig sover. Men ingen bør tvivle om, at netop den Skraber, Blomsten af dansk Foretagelsesaand her sliber, bærer sine Renter. Henstrakte i halvfire Damperens Katakomber ligger disse Mænd, for hvem Kurserne skælver, Side om Side; en let Sved perler paa deres Pander, roligt hæver Brystet sig under de massive Guldkæder, en højtidsfuld Snorken hølger som dæmpet Orgelbrus gennem Rummet — ja var det ikke at tale ugudelig Spøg om en ærefrygtindgydende Ting, skulde man næsten ved Synet af saa megen Vægt og sund Flegma, Boks ved Boks, fristes til den Antagelse, at Opfinderen af et vist Spil at drive med visse trivelige Kugler her har hentet den oprindelige Impuls til sin heldige Idé.

Og nu den kjøbenhavnske Sladder, hvad i al Verden skulde den vel stille op i den selskabsløse Sommertid uden Dampskibene, hvor alle, der sladrer og sladres om, saa yndigt kan træffe hinanden. De vilde jo dø af Kedsomhed, vore smaa Balsiskener og Middagspapegøjer, om de ikke en Gang eller to om Ugen kunde sejle frem og tilbage med *Gylfe* eller *Øresund* og knæbre med deres søde smaa Næb. Eller den værdige Grosserer og Familiefader som, knap han har sat sig ved Middagsbordet og sunket den første Skefuld Suppe, overfaldes af sin utaalmodige Frue med Spørgsmaal om Nyt, hvad skulde den stakkels Mand gribe til, om han ikke straks kunde servere hende en Mundfuld Sladder lige frisk fra Dampskibet. Skikkelig kjøbenhavnsk Sladder, saa uskyldig fri for Vid, saa lykkelig ren for Gift, kun at ligne ved lunkent, fedtet, højst en Kende surt Opvaskningsvand, hvori det dog gør saa velsignet at putte Næsen, mens man bloder Næstens intime Linned.

* * *

Idet Landliggerne til Søs saaledes styrker og adspreder sig, nyder de for Tilfældet tilbageblevne Naturens Glæder. Damerne bader. Dette foregaar

sædvanligt mellem 10 og 12, og man har da paa den Tid op langs Kysten det ene Syn mere fortryllende end det andet. Større og mindre Flokke af Damer staar med hinanden i Hænderne og hopper uafbrudt op og ned paa samme Plet under glade Opsange og Hvin. Andre boltrer sig dristigt svømmende omkring dem. Der er dog ved en Dame, mens hun svømmer, som Regel noget iøjnespringende, der hurtigt bringer den tænksomme Iagttager til Erkendelse af det taktfulde i Folkemythens Idé med at skænke Havfruerne Fiskenes Hale.

Efter Vandet holdes Frokost og Siesta over hele Linjen. Markiserne rulles ned for Verandaerne, Hængekøjerne klynges op, Formiddagens Døsighed lægger sig over de solbagte, insektsummende Haver. Søen skubber sig dovent ind og ud paa Stranden. Skinnende Krager og Alliker spanker om og fisker i Tangen. I Horisonten staar Sejlerne ubevægelige som klippede ud i graat Papir.

Pludselig opskræmmes Freden ved en Række skarpe Skrig fra Hotellets Have. Det er Drengene Jens og Aksel, som er paa Spil. De ligger paa Landet herude med deres Mødre. Jens er 2½ Aar; hans kridhvide Haar, hvorpaa han bærer en mægtig Kaskjet, giver hans ungdommelige Hoved bagfra Lighed med

en ældgammel Bondemands. Forfra ligner han med sine rosenrøde Kinder, himmelblaa Øjne og et vist sødligt Englesmil en affektert Provinsingenue. Af Væsen er han skabagtig og paatrængende høflig. Til alle, der gaar ud og ind eller forbi, skriger han »God Dag« som en afrettet Papegøje.

Aksel er kun to Aar, i en Art Skjørt og med Straahat, hvis Elastik han holder i Munden. Hans store ildrøde Ansigt tyder paa en gnaven og indesluttet Karakter. Han kan nu heller ikke tale og indlader sig i det hele højst nødigt med nogen. Derimod besøger han flittigt Skarnbøtten omme ved Køkken-

døren, hvorfra han vender tilbage med Hummerben, Ærtebælge og Kyllingehalse, som han fortærer i Ensomhed. Ogsaa kæmper han med Ænder og Spurve om det Brød, Gæsterne kaster ud.

Begge to er de tyve Gange om Dagen i overhængende Livsfare, enten ved Vandet, mellem Vognene eller paa Trappen op til Skrænten. Dette kundgøres ved de omtalte Skrig fra deres ulykkelige Mødre, som hækler under Kastanietræerne og paa Grund af Omstændigheder ikke ret hurtigt kan sætte efter dem, medens de vagthavende Barnepiger regelmæssigt er forsvundne i visse dunkle Lysthuse i Baggrunden af Haven, hvor de af Hotellets to Opvartere undervises i at fløjte, smælde med Lindeblade og lignende hyrdeagtige Selskabsfornøjelser.

Opvarter Friis er Kjøbenhavner, nakkeskilt og i Kjole; han serverer Hotellets Pensionærer paa deres Værelser og ved Fællesmaaltiderne i Salen. Hans Kollega Jeppesen er bondefødt, slaveklippet og betjener i Trøje og Forklæde Gæsterne i Skænkestuen og i Haven. Ubeskæftigede i Øjeblikket, da Barnepigerne er gaaet for at berede Jens og Aksel deres Middagslur, staar begge drømmende ved Indgangen. To ældre Damer, lige ankomne med en Sofavogn, ryster, først den ene, saa den anden, Folderne af sig ude paa

Vejen og styrer hen imod Laagen, som den galante Friis skynder sig at aabne. De er begge meget smaa, meget nærsynede og en Smule gebræklige, ganske éns klædt i staalgraa Kjoler, sirlige sorte Mantiller med

Blonder og éns mørke Hatte. Kun har den ene grønne Vindruer paa sin Hat, den anden spanske Kirsebær. Formodentligt er det herpaa, deres smaa Nevøer og Niecer kender dem fra hinanden.

De er nu kommet ud paa en lille Landtur, maaske er det den enes Fødselsdag, eller de skal blot gøre et Ophold, mens de venter paa næste Skib eller Vogn for at begive sig videre til et Sted, hvor de er inviteret til Middag. Belevent konverserende ledsager Hr. Friis dem ind i Haven. Om Damerne maaske agter at bo paa Hotellet, han skal da strax lade deres Bagage afhente. Eller Damerne ønsker maaske kun en Forfriskning? I saa Fald vilde han anbefale dem at indtage den oppe paa Skrænten, hvorfra Udsigten netop i Dag er aldeles henrivende. Man kan saamænd se langt ind i Sverig; de er allerede begyndt at høste derovre. Ja man maa rigtignok ønske, det Vejr vil blive ved at holde sig. To Chokolade altsaa — med et dybt Buk forlader han sine blændede Protegéer ved Foden af Trappen og henkaster paa Tilbagefarten, pegende med Tommelfingeren over Skuldren: Gæster til Dig, Jeppesen, to Chokolade op paa Skrænten! Op farer Jeppesen ad Trappens 57 Trin for at tørre Bordet af og høre, om der skal Brød til. Op farer han igen med Chokoladen, op nok en Gang med en Kikkert, saa med en Avis, endelig for at faa Betaling.

— Hvormeget, spørger Friis, der med Lorgnet paa imidlertid har studeret *Politiken.*

— Seks Øre, svarer den forpustede Jeppesen.

— Indiot!

Langsomt, støttende sig til Parasollerne, kommer nu Damerne ned ad Trappen. Friis nærmer sig paa ny, haaber de har været tilfredse, beklager de allerede vil forlade, plukker i Forbigaaende to ormstukne Roser og overrækker dem hver »en lille Erindring«. Dette er overvældende. Saa meget Galanteri kan ikke forblive ubelønnet. Den ene gamle Dame hvisker til den anden, og op af Tasken kommer til den ærbødigt overraskede Friis en Femogtyve Øre, som han for sin Kollegas Næse flot kaster i Vejret og fanger igen med Bagen af Haanden med et: »Saa er Maaden, Jeppesen.«

Naar Sommêrlier'en Friis ved Femtiden har inspiceret Opdækningen i Table d' hôte Salen, smagt paa Syltetøjet og Salaten og skænket sig et Glas af Departementschefens private Rødvin, lader han Pigen ringe Badegæsterne sammen og stiller sig selv hen ved Anretterbordet med Servietten over Armen. Lidt efter triner Selskabet højtideligt ind, Herrerne i sort Frakke, gnidende sig i Hænderne, Damerne med Armbaand og Handsker, Børnene artigt kæmmede. Der hilses alvorligt og samtales stødvis, mens Spisesedlen gaar rundt; først efter Suppen kommer den egentlige Konversation i Gang. Som det sig hør og bør, hvor

danske Mænd og Kvinder er tilsammen i et festligt Lag, drejer den sig til Indledning om Kongehuset, og det er da rørende at være Vidne til, hvilken trofast og

og nøje Kendskab, Folk, der ellers staar Hoffet fjærnt gemmer til de kongelige Personers Liv og Vaner. Der oplyses om Majestæternes Livretter og Prinsesse

Maries Adspredelser, skæmtefuldt og dog ærbødigt fortælles om de kronprinselige Børns Sengetid, hvor mange Stykker Smørrebrød de unge kongelige Højheder faar til Aften, og hvad der er paa. Da en Dame meddeler, at Hs. Majestæt holder meget af Vandgrød, løfter hele Selskabet Hovederne og gentager som én Mund »Vandgrød« med henrykt opspilede Øjne. Ja, turde det tænkes, at der ved Herskabernes Taffel raadede en blot tilnærmende Interesse for den undersaatlige Diæt, med hvilken Sandhed kunde man da ikke tale om styrkende Baand mellem Kongehus og Folk.

Den Dame, som serverede Vandgrøden, rødmer højt baade af Glæde over sit Held og Forvirring over sin Dristighed. Hun og hendes Mand, en velstaaende Børstefabrikant, er nemlig først for ganske nylig blevet fuldt accepterede af Kredsens fornemste Dame, Departementschefens Frue. Forgæves gik hun i Begyndelsen fra om Morgenen tidligt i violet Silkekjole og med Diamantbrosche, forgæves var hendes Mand utrættelig i at rive Svovlstikker af til Departementschefens Cigar. Først da hun en Dag havde faaet sin Landauer ud og Departementschefinden, der ikke kunde modstaa den elegante Ekvipage, havde samtykket i en Koretur, blev der tilstedet hende Adgang til det departementale Kaffe-

bord efter Middagen. Til Gengæld er en ung Herre, skønt Student og af passende social Byrd, blevet ganske udstødt. Dels er han nemlig iagttaget at drikke Absinth, dels er han en Søndageftermiddag taget til Kjøbenhavn og først vendt tilbage Mandagformiddag, hvorpaa han strax gik op og lagde sig til at sove. Det blev derefter forbudt de unge Damer at tage ud at ro med ham.

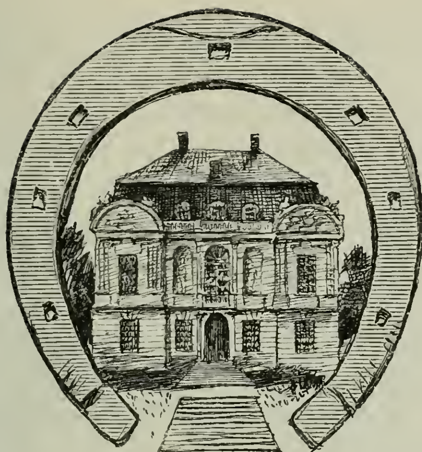
Men Søndagen er nu i det Hele for Hotellet en Skammens og Uhyggens Dag. Saa lugter der af Bøf i Haven fra Klokken syv om Morgenen, og lange Vognrækker med Trompeter og Foreningsfaner i Spidsen kører op for Døren og aflæsser støjende Folkeskarer, som stormer Lysthuse, besætter Bænke og Borde, farer Væddeløb paa Badehusbroen og ned ad Skrænten, drikker, danser og holder Kommers. Seks Reserve-opvartere fra Kjøbenhavn flyver frem og tilbage og tager ganske Luven fra Jeppesen. Sangkor opstiller sig paa Balkonen og foredrager »Joachim uti Babylon«, saa Departementschefen umulig kan faa sin Blund. Tilstøvede Bicykleryttere ligger og holder Rast paa Plænerne i upassende Benstillinger. Og i alt dette Hurlumhej tripper de pæne Badegæster og Pensionærer forknytte omkring eller trykker sig sammen i afsides Kroge som fornærmede Høns, der af en vraltende og

snadrende Andeflok er forjagne fra deres retlige Enemærker.

Derfor erklærer ogsaa Fru Departementschefen hvert Aar hver Søndag Aften ved Thebordet, at det bestemt er sidste Sommer, de boer der.

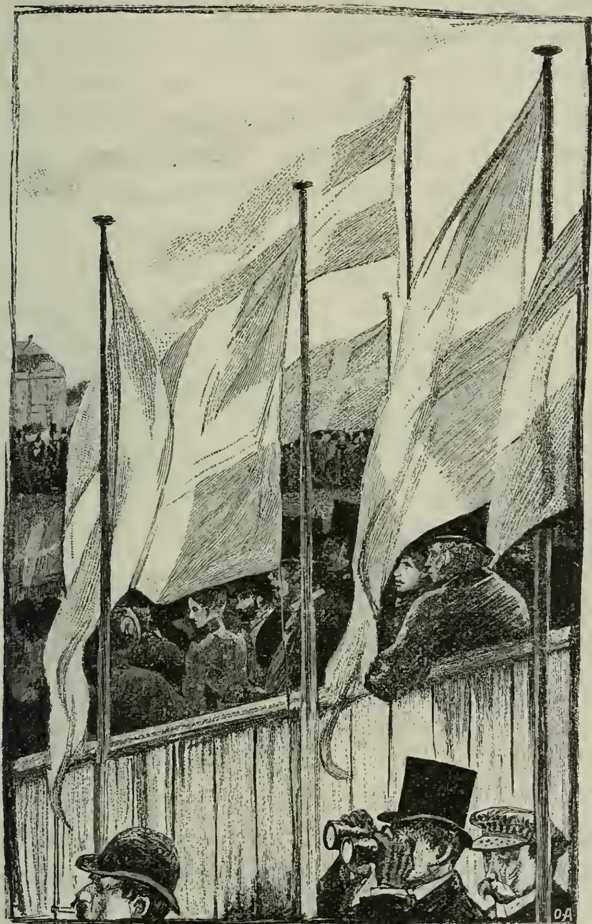
Kjøbenhavnske Væddeløb.

Ved Kjøbenhavn afholdes to Slags Væddeløb, til Travsportens Fremme flere Gange om Aaret, og til den ædle Hesteavls Fremme en Gang om Aaret. Af disse Formaal omfattes Travsportens Fremme ikke med Forkærlighed af det finere Publikum og dens Væddeløb anses hverken fashionable eller morsomme. Det første, fordi det som bekendt hele Verden over ikke anses for saa fashionabelt at se en Hest trave som at se den løbe

i Karrière, det andet, fordi det heller ikke er morsomt altid at se de samme Heste trave, og paa Kjøbenhavns Traverbane traver aldrig andre end de samme. Skønt det saaledes i Aarenes Løb maatte synes nogenlunde afgjort, hvilke af disse utrættelige Dyr, der traver bedst, kommer deres Kuske dog hver Gang op at skændes om Sejren, private Nachspiel, som støder og sløver Forsamlingen, der venter paa sine *Odds* og vil hjem. Naar dertil endelig kommer, at Travernes Ejermænd for Størsteparten er Forretningsfolk og Næringsdrivende, der af deres Fæller i de forskellige Næringsgrene ovenikøbet betragtes med hemmelig Misundelse og Uvilje, som Folk, der vil gore sig vigtige og hæve sig over deres Stand, er det forstaaeligt, at et tilbageholdende, fint udviklet og kræsent dømmende Publikum som det bedre kjøbenhavnske, ikke kan skænke Travvæddeløbene nogen sær Bevaagenhed og Kredit, men i Følge sin Opdragelse og skarpe sociale Sans maa sætte dem i Kurs med Jockeybillardspil, Præmiekegleturnering og lignende mindre mondaine Adspredelser.

Anderledes derimod med den ædle Hesteavl, for den banker alle dannede Hjærter. Eremitageløbene i Juli Maaned er den kjøbenhavnske Sommers allerfineste Begivenhed, de er hojeste chic, og deres *fashion* fastslaaet som et Dogme. Til den elegante Morskab

O·A

møder Hoffet, Staldetaten og Diplomaterne i Spidsen af det fornemste Selskab: Rigets højeste Adel og lavere Noblesse, de i Rangen ophøjede Finantser, den unge Herreverden, de smaa Frøkener fra Godserne og Strandvejens tennisspillende Arvinger paa mindst 200,000 — hele Kransekagen. Paaklædningen Formiddagsgala, Damerne lys Overraskelse, Herrerne dæmpet Korrekthed. Om denne glimrende Skare, der fortrinsvis bevæger sig i Nærheden af Dommertribunen og det af Hoffet occuperede Terræn: det frie kjøbenhavnske Borgerskab i varm og ærbødig Beundring, andægtig forvisset om at deltage i Indbegrebet af *high-life* og overvære en mageløs Udfoldelse af aristokratisk Luksus og Pragt — og slyngende sig om det hele, ned over den bølgende gulgraa Slette under Julihimmelens Glød, kantet af Vognrækker og Tilskuer-Trængsel, Banen, Valpladsen, de ædle Hesteavleres Vej til Ros og Magt.

* * *

For at gøre rigtig Figur ved dette straalende Stævne er det imidlertid ikke tilstrækkeligt at møde paa Pletten i stiv Puds, det kommer nok saa vel an

paa, hvordan man er mødt — det gælder at tage standsmæssigt ud og standsmæssigt hjem. Fordringerne er dog overkommelige. Den kjøbenhavnske Ekvipage-luksus er som bekendt ikke blændende. I alt findes der maaske i hele Byen fem, seks komplette, private Køretøjer, Resten fordunkler ikke almindelig Vogn-

mandsstilfuldhed. Naar man derfor blot ikke anstiger pr. Kapervogn eller i Droske, er Honnøren reddet. Det fineste, naar man ikke er selvejerkørende, er at være to i en af Jørgensens Viktoriaer. Da det imidlertid vides, at Jørgensen kun har to Viktoriaer, som det er meget vanskeligt at erholde, fordi de i Reglen forbeholdes den notable Forretnings allernotableste Kunder, kan det tilgives at man er tre i en Landauer fra Bohn. Flere end tre i en lejet Landauer maa

man nødig være; fire er allerede ufint, men kan gå an paa Hjemturen — man har inviteret en uanbragt bekendt til at køre med sig til Byen — fem, én paa Bukken, absolut simpelt. Har man derimod eget Køretøj, kan man uden at støde an godt være en halv Snes, fire Børn hos Kusken og seks Voksne indeni. Saadan er nu en Gang de tavse Regler, og dem gør man vel i at iagttage, naar man ønsker at optræde distingveret. Har man endelig ikke kunnet opdrive en præsentabel Landauer, eller er man et Selskab, der vil være sammen, kan man ogsaa komme i Charabanc. Men man maa da sørge for, at det faar tydeligt Udseende af at være en *Pick-nick,* f. Eks. ved at give Hestene kulørte Silkesløjfer bag Ørene, have Champagne med i Vognen og lade en af de deltagende Herrer fungere som Kusk. Forstaar vedkommende Herre at køre med fire, kan det hele endda faa et ret elegant og aparte Sving og komme til at minde om de engelske og franske *mail-coaches,* firspændige Selvejeromnibusser, hvor Herskabet, Herrer og Damer, sidder paa Taget, Ejeren styrer, og Kusk og Tjenere kører indeni med korslagte Arme.

At indfinde sig til Hest paa Væddeløbspladsen ansaas i forsvundne Dage for flot, men bør nuomstunder indstændigt fraraades som værende under al *bon-ton.* Ogsaa medfører det den Betænkelighed, at Ens Hest

let betages af ubetvingelig Ærgærrighed efter at maale sig med de professionelle Løbere, saa man risikerer et

ufrivilligt Vædderidt langs Banens indre Kreds mellem forfærdede Tilskuere, eftersat af Gendarmer og Politi.

* * *

Staar man saa lykkelig og støvet paa den berømte Sadleplads gælder det her ikke at forsynde sig mod Etiketten, men fint stemme sin Optræden efter den herskende Tone. Det kan straks bemærkes, at det slet ikke fordres, man skal give sig Mine af Sportsmand, Hestekender eller overhovedet af at nære stor Interesse for Løbene. Tværtimod, al stærk Læggen for Dagen af Deltagelse er inconvenabel. Men der er andre Regler at vise Hensyn. Først og fremmest ingen

lydelig Munterhed, ingen fremtrædende Aabenbaren af, at man er kommen for at more sig, for at deltage i en almindelig Fornøjelse. Væddeløbstonen er stiv og tyst. Naar man har raabt Hurra for de kongelige, der følgende fyrstelig Høfligheds Skik altid efter Referaterne ankommer præcis Kl. 4, bør man bevæge sig langsomt omkring i Solskinnet med alvorligt og ligegyldigt Ansigt som til Promenadekoncert ved en Brøndkur, eller beskedent stille sig hen i Nærheden af Snoren og uden at strække Hals efter Rytterne føre dæmpet Samtale. Man maa dernæst være i høj Grad tilbageholdende, meget forsigtig med at nærme sig til andre end Ens intime og jævnlige. Henvender man sig til bekendte, som er finere end En selv, betragtes det som paatrængende — til nogen, som er lavere paa Straa, som uforskammet nedladende. Der hersker paa Væddeløbsdagen en Rangforordning strængere end ved et Hofbal, de forskellige Klasser gaar rundt med halv fjendtlige Miner, alle i Overbevisning om at være Genstand for almindelig Opmærksomhed og nervøst ængstlige for under den stramme Parade at komme falskt Lys eller skæv Stilling. Lad Mobben være ene om at klappe og raabe og bøje sig frem over Snoren, naar Hestene suser ind. Et lille Hurra efter Hs. Maj. Kongens Ærespris er tilladeligt, men det er Æresprisen

det gælder, den høje Skænker, ikke Sejrherren. Under det skandinaviske Derby gaar det an, ja kan endog være passende at røbe en vis patriotisk Bevægelse. Danske Heste løber her med tyske og andre fremmede.

Bevægelsen maa dog ikke hidledes af Udsigten til at dansk skulde triumfere, blandt andet fordi denne Udsigt, som Erfaringen har vist er for ringe til overhovedet at kunne bevæge, men af den alvorlige Bevidsthed om, at naar udenlandske Heste komme herop

og maale sig med vore egne, saa er dette, bortset fra de 6000 Kroner som Løbet vejer, et Tegn paa den Respekt, vort Fædreland trods sin Lidenhed nyder i Udlandet og et betydningsfuldt Led i Danmarks Hævden sig som moderne civiliseret Stat.

* * *

Derbyet afslutter den strængt højtidelige Del af Festen. Det begynder ligesom at løsne paa Stivheden, der viser sig Tegn til Humør, Forhindringsridtene staar for og man har i Mellemtiden indtaget Forfriskninger. Grupperne spreder sig. Nogle styrer ned mod Forhindringerne, andre bestiger med Kikkerter Udsigtstaget. Om Totalisatoren bliver der Trængsel, nu er der Chance. Hurdle og Grøfter kan give anseelige *Odds*. Skal man holde paa Lørup, Tesdorph eller Castenschiold? Maaske en Indsats paa hver! Eller vælge en hel ubekendt lille Lieutenant fra Provinsen, som Ingen tænker paa og saa, hvis det bliver ham, indkassere en styrtende Profit? Luftkasteller! Fornuftigst at besætte et Par af Favoriterne, risikere sine 10 Kroner, saa man faar 20 igen. Der spilles beskedent

paa den kjøbenhavnske *turf*. Ingen Formuer voves eller skabes, man nøjes glad med, som det hedder, at vinde til sin Middag.

Officererne skal ride. Alle Ansigter klarer op. Kokette Dameskikkelser fremtoner omkring paa Vognsæderne med Parasollen sænket bagud og Skildpaddelorgnetten for Øjet. Hvem modstaar Uniformen, de ungdommelige Skikkelser, de nydelige Dyr. Det syner dog anderledes end de forkrøblede Jokeyer paa magre langbenede Væddeløbere. Husarerne er de fineste, men Dragonerne er mere populære. En mørk Artillerist dukker frem mellem alt det blaa. Hans røde Benklædestriber tager sig flot ud paa Skimmelens graa Flanker. Nu, ret paa Linje og saa marche, marche — Skaren bruser af Sted, Mængden vender sig og følger dem hen over Sletten. Et Par er forud, Resten følger i Flok. Hop, hop, gaar det over Forhindringerne saa fikst som paa en Manege. Der rullede én, oppe igen som et Lyn og efter de andre. Nu blot over Højen, saa kommer de ind. Er det en Husar eller Dragon? Der er han, der er han, det er Husar. Han har tabt Huen. Han drejer hvert Øjeblik Hovedet tilbage. Dragonen er lige i Hælene paa ham, han ser ud til at ride en kraftigere Hest — — pas nu paa, han tager ham, Dragonen, Dragonen — Hurra! . . . .

Alle er oprømte, enhver har et Øjeblik følt Spændingens oplivende Gysen. Der er lige ved at komme Stemning, nu det er forbi. I samlet Sværm og tavs Trængsel mylrer Vogne og Fodgængere bort og rejser Støvet i kvælende Skyer. Sender Himlen i dette Øjeblik en Byge, faar Scenen Ejendommelighed og Liv: Eremitagens hvidlige Rococosilhuet mod den blaasorte Himmel, det bølgende Tag af tusende udspændte Paraplyer, hvorover Landauerne rager frem, standsede midt i Forvirringen for at faa Kalescherne slaaet op, medens Aristokratiets Herrer langsomt kører gennem Stimlen, tilbagelænede i graa og gule Regnfrakker, som akkurat synes stemt i Farven efter de solbrændte Ansigter og blonde Moustacher.

Hjem ad Strandvejen rumler og rasler saa om Kaps med Dampsporvognen det lange Køretog, som spirituelle Referenter næste Dag i Bladene kalder den kjøbenhavnske *retour de Longchamps.* Og ved Middagsbordene i Tivolis Restaurationer sidder efter Hjemkomsten unge ikke mindre spirituelle Kjøbenhavnere og taler om og tænker paa, hvor Kjøbenhavn dog mere og mere nærmer sig til at ligne Paris. Vel maa det indrømmes, har den endnu ikke Eiffeltaarnet, men med Stolthed erindres Tuborgflasken, som knejsede allerede Aaret før. Og nu Væddeløbene ... det fortælles, at et

Medlem af den yngste Adel, som lige er kommet fra Udlandet bestemt har erklæret i Aar paa Væddeløbsballet at ville indføre den røde Kjole. Kom saa og sig, at Kjøbenhavn ikke følger Moden. Den røde Herrebalkjole, er det ikke helt og holdent Paris?

Kjøbenhavnsk Politi.

Kjøbenhavn besidder et veludviklet Politi. Fra Spidserne til de laveste er det kjendt og frygtet af Befolkningen, som et Politi bør være. De ledende Elementer er dog nærmest kun kjendte af Navn og hedder allesammen forholdsvis fredeligt Petersen. De hemmelige Politimænd derimod er bedst kjendte af Udseende og udpeges, hvor de viser sig i deres Forklædninger med samme respektfulde Hvisken, som hilser feterede Skuespillere og kongelige Højheder. De menige Betjente endelig — de er kjendte af Gavn. Dem hvisker

man ikke om; man gyser ganske stiltiende. Dem peger man ikke paa; man lister sig skjælvende forbi, mens alt, hvad der boer i En af ond Samvittighed, puffer En i Ryggen. Selv den modigste Skoledreng betænker sig tre Gange paa at sporge en kjøbenhavnsk Politibetjent om, hvad Klokken er, og De maa være betænkelig uerfaren, eller have levet altfor længe under slappe udenlandske Forhold, hvis De ved Nattetid i Deres Fædrelands Hovedstad hazarderer at bede en af disse, andetsteds maaske til Borgernes Vejledning og Værn optrædende, Skytspatroner om f. Ex. at vise Dem Vej eller skaffe Dem fat paa en Droske. Det kan være, han svarer og hjælper Dem, men det er aldeles ikke utænkeligt, at han erklærer Dem for beruset og trækker Dem paa Stationen, eller hvis det er paa et afsides Sted, og han ikke er oplagt til Omstændigheder, uden videre stikker Dem én lige i Synet, saa De trimler. Øvrigheden bærer ikke Sværdet forgjæves. Ikke forgjæves bærer den kjøbenhavnske Politibetjent i sine Uniformsknapper hint Stempel, der ogsaa kan ligne en knyttet Næve i et blaat Øje.

*   *   *

De kjøbenhavnske Politibetjente holder Befolkningen i Tømme paa Gader og Stræder ved Dag og ved Nat. De, som passer paa om Dagen, er diskrete og tilbageholdende i deres barske Vælde. Man ser i Grunden ikke videre til dem og allermindst, hvor man kunde vente det. Deres Specialitet er tværtimod at komme bagpaa og bagefter. En kjøbenhavnsk Dagpolitibetjent har en vidunderlig Færdighed i at komme til Syne, og i samme Nu forsvinde igjen. Man ved aldrig, hvor man har ham. Han dukker pludselig op af en Kjælderhals, blinker med Øjnene, slikker sig om Munden, stryger Skjæget, og inden man ser sig om, er han forsvunden — i en anden Kjælderhals. Det er ganske som en Ræv ved en Klapjagt. Man sidder en Sommerdag foran en Kafé omsværmet af Gadedrenge og -piger, som tilbyder Blomster, slaar Kraftspring, borer sig frem mellem Ens Ben, tigger og rapser. Pludselig føler man, der bliver

velgjørende tomt omkring En og ser op fra sin Avis: Dér staar Betjenten paa Hjørnet, skudt truende op af Jorden, mens Sværmen flygter hen ad Fliserne med smaa advarende Skrig som Stære ved Synet af en Glente. Et Øjeblik efter er der paany en lille Fyr, som napper En i Ærmet: »Go'e Herre!« Hvad Pokker allerede, hvor er da Betjenten? Pst — forsvunden, som blæst væk. Han har vist sig, gjort Virkning og er nu kjørt sig en lille Tur foran paa en Sporvogn!

I det samme, han er taget af Sted, bliver Torvet ovre paa den anden Side lige med ét sort af Mennesker. Fire kanonfulde russiske Matroser slaaes som desperate. Mængden stimer til, Russerne brøler, Gadedrengene pifter, Passagererne ovenpaa Omnibusserne rejser sig for at se, og fremmede Turister stanser, imponerede af dette ejendommelige Stykke Folkeliv, der saa ugenert udfolder sig i en Hovedstads Centrum ved højlys Dag. Et Kvarterstid hengaar; saa bliver Matroserne trætte af at slaaes om Kejserens Skjæg, samler hinanden op, og tumler Arm i Arm videre. Gadedrengene sender et Hurra efter dem, Stimlen er ved at spredes, og se, dér kommer Betjenten just tilbage fra sin Udflugt, frejdig og skinnende i sin Glorie som Regnbuen efter Tordenvejret. Hans Vagt er ude, og han kommer tilbage til sin Post præcis, for at blive løst af.

Det er nu hans Eftermands Tur til at lege Kispus, spille Bussemand, kjøre paa Sporvogn, og lade sig afløse — Dagens Gjerning for en kjøbenhavnsk Betjent.

*　*　*

De Politibetjente, som passer paa om Natten, løslades omkring Klokken 9. Ved den Tid antages alle gode Borgere i Kjøbenhavn at være hjemme og i Seng og kun Nattesværmere, Fredsforstyrrere og Ildgjerningsmænd at færdes ude. Tætsluttede Patruljer af haandfaste Karle trækker militærisk gjennem Gaderne og Byen spækkes som en Kalvefjerding paa Kryds og paa Tværs med velnærede Vagtposter. Den offentlige Mistanke er nu rettet mod enhver, der slider Stenbroen, og Mistanken stiger og Betjentens Aarvaagenhed skærpes, efterhaanden som Tiden og Bajerne glider. I Timerne

omkring Midnat er den kjøbenhavnske Nattebetjent paa Højden af Pligtudfoldelse. Hed i Kammen af Beværternes underdanige Tributioner føler han sig kry som Gadens suveræne Herre. Hans kraftige Næve er parat til at ruske i Nakken, eller under Opløb og Spektakel slæbe i Arrest, enhver, som vækker hans autoriserede Mishag. Hans ubestikkelige Konduite gjør ham døv for Undskyldninger og Ræsonnementer. »Vil De nøjes med den Lussing, De har faaet og gaa rolig hjem, eller vil De paa Stationen?« — Andre Alternativer kjender han ikke. Han ved, hvad Nattefredens Opretholdelse og Hensynet til Justitsens Værdighed kræver.

Men hans Tjeneste er altfor anstrængende. En Række af Timer tilbragte med at vaage over, at Folk, som følges fra Selskab ikke staar stille og siger Farvel til hinanden, med at opskrive Navnene paa Syndere, der har taget sig Friheder mod den offentlige Blufærdighed, som end ikke Mørket og uforskyldt Trang kan undskylde; endelig med at afbanke og arrestere saadanne Samfundsfarlige, som giver deres Foragt for Loven Luft i Sang, deres Trods mod Autoriteterne Udslag ved at nægte at passere Gaden, eller som blot lægge deres forbryderiske Sindelag for Dagen ved at vise sig ude af Stand til at gaa lige hen ad Fortovet — saa mangfoldig og besværlig

Embedsaktivitet maa ende med at udtømme selv den stærkeste Betjents Kræfter. Tilmed skal han jo være frisk og klar næste Formiddag for i den offentlige Politiret at kunne aflægge sandfærdig Ed paa sine Bedrifter. Naar Gryet stunder til, og Færdslen paa Gaderne for nogle Timer næsten ganske døer ud, er den kjøbenhavnske Nattebetjent derfor træt og sløv. Han søger Hvile i en Portfordybning eller paa en Trappegang, og kun en Flaskes dybe Kluk, eller et Aandedræts faste Snorken røber ham i de dæmrende Taager paa hans ensomme Vagt. Nu er det Indbrudstyvenes og Stimændenes Lejlighed. De forstyrrer ikke Nattefreden; de arbejder uden Spektakel, og naar de har forrettet deres Hverv, tager de ikke nogen højrøstet Afsked med deres Offer. Men den Handlende, som om Morgenen finder sit Pengeskab tømt, sine Varer bortstjaalne, den overfaldne, som kommer til sig selv, efter at være slaaet til Jorden og udplyndret, bander maaske det Politi, til hvis Underhold han betaler Skat, og som ikke har kunnet beskytte hans Gods og Liv. Deri handler han tankeløst og uretfærdigt. Han burde nemlig erindre, og være paa det rene med, at det kjøbenhavnske Nattepoliti holder det for sin vigtigste Opgave at passe paa dem, der ikke stjæler og ikke slaar ihjæl.

Der skal være Tale om at reorganisere Gadepolitiet i Kjøbenhavn. Skulde dette monstro være nødvendigt? Det overgaaes jo dog i sin bestaaende Fortræffelighed kun af ét Politi i Verden: Politiet paa Frederiksberg.

Beaumonden i Kjøbenhavn.

Til den kjøbenhavnske Beaumonde i ret Forstand bør man hverken medregne de residerende Diplomater eller den Del af Godsejeraristokratiet, som tilbringer nogle Vintermaaneder i Byen. Disse Elementer danner ophøjede, ja glimrende Træk i Hovedstadens selskabelige Fysiognomi, men de tilhører ikke Stammen af den kongelige kjøbenhavnske Beaumonde. Denne har kun Næsetippen indenfor den Atmosfære, i hvilken de Hoffet omgivende Kredse aander, men sin Halespids i sociale Luftlag, hvor en Kammerjunker lige akkurat kan trække Vejret. De toneangivende Fruer af den kjøbenhavnske Beaumonde tæller ganske vist Hofselskabet — Ministre, corps diplomatique, fin Adel — paa Listen ved den Suite Router, de indkalder til i Sæsonens Løb, men til selv at blive inviterede paa Amalienborg har de kun Udsigten fra, man kunde sige

det grønne Haabs Forbjærg, og forsaavidt intet væsentligt forud for de »smaa Damer«, der løber paa Skøjter i den Forening, hvor Prinsesse Marie er Medlem, og bliver kurtiserede af Kadetter, der er Dus med Hans kongelige Højhed Prins Carl.

For nemlig at skabe the upper ten thousand Idealet i et Samfund, hvor ganske vist Dannelsen er kapital, men to Retter Middagsmad dog det almindelige, medens Badeværelse hører til Sjældenhederne — er det naturligvis fornødent en Smule at flattere Realiteten. Man maa føje sig noget efter den Maalestok, hvormed Kontrollen i visse Lokaler fortolker Opslaget om, at kun velklædte tilstedes Adgang. Selvfølgelig er i Kjøbenhavn som overalt andetsteds Intelligensen helt uden Saaler i Støvlerne absolut udelukket, men den hæderlige Bagflikning gaar det lige saa lidt som den bagflikkede Hæderlighed an at nægte Entrée. Løjtnantsfruen, der gaar i Huset selv og tinger med sin Slagter, repræsenterer, naar hun i Sporvognen kjører til sin Abonnementsplads, idealister set Eliten af kjøbenhavnsk Damepublikum ikke mindre end Etatsraadinden, hvis Kusk maaske kører for Løjtnantsgage, og som blænder Parkettet med en Silkekjole, hun har pruttet om med sin Syjomfru. Og den kommercielle Yngling, der smager paa Puddersukkeret i sin Fader, Hofurtekræm-

merens, Butik, figurerer som Kavaler sans reproche med samme udvortes Anerkjendelse som Amtmandsspiren, der slikker paa Konvoluter i et Ministerium, naar de to Polyglotter danser vis à vis paa Sprogforeningens Karneval.

Men indenfor Idealets saa vide Rammer findes naturligvis mangfoldig Afskygning. Den kjøbenhavnske Beaumonde danner et Frimureri, udadtil en ensartet Helhed, indadtil delt i Klasser, Ordner og Grader, som kun den indviede ret ved at skelne. Det kan ofte være vanskeligt at forklare, hvorfor just den Familie tilhører Beaumonden i højere Grad end maaske den — Forskjellen kan ligge hos Kokkepigen. Ligeledes er Maaden højst forskjellig, hvorpaa man bliver beaumondain. Nogle bliver det ved Fødsel, andre ved Arbejde, f. Ex. Giftermaal. En tjener sig derind ved at spille Violin, en Anden ved at sælge Kaffebønner, nogle spiser sig ind i Beaumonden, andre spiser sig ud af den. Ja, Vilkaarligheden gaar saa vidt, at man kan møde det næsten pinlige Syn af beaumondaine Børn, hvis Forældre ikke regnes til Beaumonden, ligesom desværre ogsaa omvendt. Dog, lad der herske Usikkerhed og Tvivl paa det omgivende løse Banlieu, selve Kærnelagene i den kjøbenhavnske Beaumonde, de højere Rangkredse, den standsmæssige Handel og

Industri, de ligger fast. Disse hjemlige Storbærere af Kulturkampen med Ske og Gaffel sidder støt til Bords. Derfor er det i Virkeligheden ogsaa dem, det kommer an paa; det er nemlig altid Maverne, det kommer an paa.

I dette — Embonpointets — Rige regerer evigt og absolut det, ikke længer smukke Køn: de velbyrdige Fruer og Matroner. Det er forbavsende saa lille en Rolle, den unge smukke Dame spiller i den kjøbenhavnske finere Verden. Det er kun ligesaa forbavsende saa faa smukke unge Damer, denne tæller. Men maaske skyldes det sidste det første. Individet mister jo ifølge Darwin i Kampen for Tilværelsen efterhaanden de Prydelser, der ikke er Brug for; til Gjengjæld arves i stigende Grad de Egenskaber, det drejer sig om. Den unge Kjøbenhavnerinde af patricisk Æt er sjældent en Skønhed, men endnu sjældnere naiv. Tidligt har hun fattet Filosofien i den H. C. Andersenske Eventyrsandhed, at Forgyldning forgaar, men Svinelæder bestaar. Hendes Sturm und Drangtid er da kun kort — en Balsaison eller to — og stilles mildt i et blegsottigt Sværmeri for en vittig Student eller flot Officer. Saa opdager hun, at Kottillonens Inklinationer vel har deres Charme, men at det dog er Borddansen, det gjælder om, og at den

ikke bortskænkes letsindigt. Hun slaar roligt ind paa Embedsvejen og forbereder flittigt sit Avancement, studerer Skattebogen eller Statskalenderen og græmmer sig ikke foran Spejlet. Og naar en passende Bebudelse oprinder, følger hun ydmygt Kaldet efter at have beraadt sig vel med Slægt og Veninder og med sit private Regnebrædt. Men i sin ny Værdighed behersker hun sit Livsbegær lige klogt og beskedent. Det falder hende ikke ind at forlange egen Ekvipage, selv om hendes Svigerfader har fire Heste paa Stald; hun kører velfornøjet Fremtiden i Møde i den en glad Alderdom forjættende Omnibus. Hun extravagerer ikke i Toiletter, end mindre i Chaussure. Fornuftig og taalmodig afventer hun den Dag, da Turen kommer til hende til at bære Bedstemamas Diamanter, vel vidende, at det hverken er Kvinden paa 20 eller hende paa de 30, der ejer Riget og Magten og Æren i det Samfund, hvor hun hører til.

Saalunde gaar Vaar og Skærsommer deres poetiske Gang, og Høsten kommer med sin Grøde, da hun skrider ind til sin Fuldkommelses Fylde. Ved sin Husbonds Side er hun Trin for Trin steget til Vejrs uden egen Anstrængelse, kun idet hun som trofast Mage har holdt ham bestandig paa den rette Vej og lempeligt ledet ham fremad ved sit medfødte praktiske

Blik. Hendes Forældre er døde, og hendes private Formue staar sikkert i Overformynderiet. Hun er blevet nærsynet og korpulent. Den spinkle Sommerfugl har udviklet sig til en svulmende Pragtbille, og i metalskinnende Atlask, der pansrer hendes majestætiske Ryg, summer hun ærefrygtindgydende omkring og soler sig i fine Middagsselskabers Glans, i Lysekronestraalerne ved udvalgte Forestillinger og Koncerter, og i Bladenes Avertissementsspalter under fornem Velgjørenheds gloriøse Opraab. Hendes Vilje er suveræn. Ingen trodser ustraffet hendes Dom og Mening om Smag eller Tone, om Kunst og Literatur, Videnskab og Politik, om hvad der er godt, og hvad der er ondt. Et misbilligende Ord fra hendes Læber og tusinde lydige Hænder støder den formastelige for bestandigt ud af den kjøbenhavnske Beaumondes Kreds — og hvor i al Verden skal han saa gaa hen? Hun svinger sit Scepter og nedlægger det ikke før den Time, hun mæt af Anseelse og Dage beskikker sit Hus for at indtage det Hæderssæde, der er hende reserveret i de retfærdiges Himmel.

Saalænge hun endnu beklæder sit jordiske Hæderssæde, har hun ved sin højre Haand som tjenestegjørende Gendarm det saakaldte nette unge Menneske. Ved et net ungt Menneske forstaas i den kjøbenhavnske Beau-

monde en ugift Mandsperson mellem 20 og 30, ædruelig og af ulastelig Byrd. Paa Formue ses ikke saa meget som paa fornem Omgang. Paa Udvortes ses slet ikke. Det nette unge Menneske maa være alvorligt i Færd med sin Examen eller, efter vel at have overstaaet den, gjøre sine Kundskaber nyttige i et Departement eller hos en fin Sagfører. Er han Læge, bør han tillige være Medlem af Studentersangforeningen. Unge Theologer er derimod sjældent nette unge Mennesker. Løjtnanter gaar an men regnes ikke ubetinget solide. Endelig kan komme i Betragtning saadanne unge Mennesker af meget god Familie men med mindre gode Evner, som i Banker, Assuranceagenturer og deslige Institutioner anvendes til at fugte Frimærker, skrive Adresser eller slaa Streger i Protokollerne. Men Typen i Renkultur er helst juridisk Kandidat, bedste Karakter, opstrøget Haar, nedfaldende Flipper, Galosker og varmt Bad én Gang om Maaneden. Den lykkelige Indehaver af disse faa og simple Dyder vil med passende Iver og Protektion kunne være tryg paa sin Karriere ɔ: paa at opnaa og blive alt, hvad et net ungt Menneske her i Landet overhovedet tør tilstræbe.

Det nette unge Menneskes Funktioner er regelmæssig følgende. Om Morgenen bør han gaa Tur

paa Langelinie eller langs Søerne, dels i sin private Sundheds Interesse, hvilken det anses velopdragent paa denne Vis at varetage, mere dog af Hensyn til ældre unge Damer af hans Bekjendtskabskreds, paa hvis Mavekatarh det virker gavnligt paa fastende Hjerte at vexle Hilsen med et net ungt Menneske. Efter denne Sanitetskur iler han til sine Forretninger, som adspreder ham, til det bliver Tiden at gjøre Visiter. Hos de fornemste af de Familier, hvor han er ansat, afgiver han Kort til Portneren, i ikke saa stilfulde Huse underholder han Fruen ved i 10 Minuter hvert Sted at lade sit Vid glimre med, hvad han i Statens eller sine foresattes Tjeneste har indhøstet af selskabeligt Værd. Naar disse lettere Hverv lykkeligt er fuldbyrdede og han overalt har efterladt det gunstigste Indtryk skrider han til Dagens Hovedgjerning og begiver sig, iført Uniformen, til Middag med Dans eller til Dans uden Middag, stundom uden Middag til Dans. Et net ungt Menneske tilbagelægger gjennem en Vintersæson i Vals, Hopsa og Galopade efter statistisk Sandsynlighed adskilligt flere Mil end et jysk Landpostbud eller en kjøbenhavnsk Droskehest i samme Tidsrum. De sjældne Aftener han ikke er i Funktion, tilbringer han hjemme med at regulere sine Negle eller med lignende Operationer af saadanne legemlige Overfladigheder, som Bal-

livet fremelsker. Om Sommeren ligger det nette unge Menneske i Dvale, og ses kun af og til Lørdagaften udenfor Tivolis eller Klampenborgs Koncertsal samt om Søndagen paa Sunddamperne, naar han er indkaldt til Krocketexercits paa en eller anden Villaplæne ved Strandvejen.

Under alt dette uddannes han i Løbet af nogle Aar til Jordelivets højeste Kald og modnes til Parringsvalget under erfarne Mødres skarpe Iagttagelse. Naar da i Observationsperioden intet Uheld er stødt til, saa han tør garanteres fri for skjulte Fejl paa Aand og Legeme og tjenlig til herligt at forplante de Traditioner, paa hvilke et hæderligt Samfund hviler, tilkjendegives det ham ved forskjellig Opmuntring, hvilken af Stammens unge Jomfruer, der efter hans Kaar og Udsigter er ham bestemt, og at det forventes, han vil gjøre sin Pligt. For første og rimeligvis sidste Gang i sit Liv optræder han med Skin af Selvstændighed, idet han foretager den mystiske Handling at fri. Naar det er udført, er med det samme hans Mission som net ungt Menneske forbi. Efter en Række Prøver af lettere intim Art, indvies han til Tjenestens Allerhelligste og er fra nu af til sit Ægteskabs sidste Stund kun sin Kones Mand, det Fodstykke paa hvilket hun

sikkert og sejrrigt stiger op til sin Herskerstol i Beaumondens Sale.

Saadan er Rollerne fordelte i Kjøbenhavn i den Verden, hvor man feder sig.

Idioten fra Dampskibet.

Ikke den friskeste Erindring hverken om Pragt-exemplarer af schweizerske Kretinere eller om bestialiserede tyske Studenter formaar at forstyrre den glade Interesse, det hjemlige Velvære, den næsten bevægede Tilfredshed, hvormed man — udenlands fra nærmende sig vort lille Fædrelands Grænser — hilser Mødet med den første danske Idiot.

Syd for Elben maa man endnu ikke haabe at træffe ham. Der drukner han i Rejsehvirvlen, tør ikke ret aabenbare sig, aander ikke frit nok i den fremmede,

blandede Luft. Men naar Iltoget ved Hamborg har udspyet den større europæiske Hovedstrøm, og den lille skandinaviske Bølge ruller videre, nordpaa, ostpaa, saa begynder han at dukke frem i Vandskorpen og spille med Finnerne. Han viser sig snart allerede i Holsten, snart maaske først paa Sjælland, men han er en sikker Passager, sikker som Sprogøs Fyr, som Rejsemaagerne i Storebælt, som den til Forsendelse med de kongelige Brevposter priviligerede paa Bordet i den kongelige danske Postdampers Kahyt. —

Det var ombord mellem Kiel og Korsør, at jeg sidste Gang fangede min Idiot.

Strax da Toget var standset, saas en kortbenet Tyksak i slubrende Ulster og med en lille blod Hat paa Hovedet, Vadsæk og Tæppe i Haanden at trille med Fart som en eftersat Fallent ud gjennem Ventesalen over Stenbro og Skinner ned mod Havnen, aabenbart i den Hensigt at naa Skibet som første Mand og sikre sig en Køje.

Da vi andre kom ned i Gangen mellem Sovekahytterne, stod han der ogsaa ganske rigtigt i ivrig Forhandling med Stewarten. Han snakkede ustanselig med læspende Dametungefærdighed paa dannet kjøbenhavnsk og med vigtige, affekterede Gebærder. Han stak sit fede, langhaarede Hoved ind i hver Kahyt,

optaget eller ikke optaget, snusede paatrængende, kiggede næsvist og udsatte meningsløst, til Stewarten, der forlængst havde vendt ham Ryggen forat anvise de senere ankomne Plads, kort underrettede ham om, at nu var alle Køjer besatte. Saa blev Idioten desperat. Han skreg op som en Indsender i Dagbladet, der er kommen for sent til Omnibussen fra Valby:

— Maa jeg spørge, hvad er Meningen? Erindrer De, jeg kom først?

Stewarten (tørt): De kunde jo ikke bestemme Dem.

Idioten (kogende): Maa jeg være fri for Deres Ræsonnementer . . . Vil De kalde paa Kaptejnen . . . Jeg vil tale med Kaptejnen. Stewarten fjærner sig skuldertrækkende. Idioten (seende sig om efter Assistance): Er det dog ikke for galt? Naar man er kommen først? . . .

En godmodig Landsmand: Naa, lille Ven, sla' Dem nu bare lidt til Ro. Vi sliber den sgu' lige saa behageligt paa Sofaerne oppe i Salonen . . .

Idioten (fornem, dog formildet): Maa jeg takke Dem, meget forbunden. — Saa De tror, man kan faa en Sofa —

— Brillant!

— Man burde naturligvis have telegraferet . . . jeg plejer ellers altid at telegrafere . . . Forresten er

de Køjer jo skandaløse . . . En Stank fra Maskinen, hvis De lagde Mærke! . . . Men for Principets Skyld . . . Man skulde dog tro, naar man er kommen først (o. s. v. op ad Trappen i Hælene paa den anden).

Spisesalonen. Festlig Petroleumsbelysning. Det saa indbydende kolde Bord. Tre Tyskere, en Dansk og en Svensk, tavst spisende, mere bevogtede end betjente af to tvære Opvartere. Idioten nærmer sig, fidel og smilende, efter at have anbragt sit Rejsetæppe i en hyggelig Sofakrog. Gaar rundt om Bordet, gnidende sig i Hænderne, og mønstrer Opdækningen for at finde, hvor de bedste Retter staar. Stanser et Øjeblik ved de støvede stegte Rødspætter, vakler foran den af Tørken krollede Oxetunge og slaar sig glædesstraalende ned foran et Fad gamle, brystsvage Kyllinger, flankerede af syv blegsottige Spejlæg paa den ene Side og en molesteret Krocketkugle af en Eidammerost paa den anden!

— Opvarter, en Flaske ganske let Øl!

— Vi har Pilsener.

— Ikke Wienerøl? Naa, saa giv mig Pilsener, Tuborg, ikkesandt? . . . Nej forresten, Opvarter, giv mig heller Carlsberg . . . Alliance, har De det? Ja . . . saa Carlsberg Alliance . . . (Til Danskeren ligeoverfor ham):

— Wollen Sie mir das Brod geben, bitte!

— Værsgod!

— Aa, De er dansk . . . Ja, nu er man jo ogsaa snart hjemme. Tak skal De ha' . . . Det er dejligt engang igjen at spise Rugbrød, siger De ikke ogsaa det? Mon vi skal have slemt Vejr inat, tror De? Styg Overfart sidste Nat til Vliessingen!

— Hvor kommer De fra?

— Fra London! Jeg har boet i London.

— Skulde jeg ikke have noget af . . . Kulrøg!

— Aa skrækkelig!

— Nødt til at skifte Flip tre Gange om Dagen, har jeg hørt . . .

— Ork . . . mindst . . . (Pavse.)

— Ja velbekomme, nu gaar jeg ned og lægger mig.

— Velbekomme, jeg bliver lidt endnu, jeg sover heroppe . . . paa Sofaen . . . ynder ikke Kahytterne . . .

(Til en af Tyskerne):

— Waren Sie auch mit nach Vliessingen gestern Nacht?

— Bitte?

— Kommen Sie von England?

— Von Frankfurt.

— Ach so, von Frankfurt? Sehr schøn Frankfurt.

— Sind Sie vielleicht da gewesen?

— Nein, nicht. Aber ich habe das gehørt. Nein ich bin am meisten in Norddeutschland gereisen.

— Berlin?

— Nein, Berlin noch nicht. Aber Hamburg. Sehr schøn Hamburg.

(Pavse.)

— Mahlzeit, mein Herr!

— Ach, Mahlzeit, schlafen Sie wohl, bitte.

(Pludselig urolig ved at se, at en Rejsende har taget Plads ovre i Sofaen i Nærheden af hans Rejsetæppe. Kalder paa Opvarteren, som han har betalt for sin Couvert, men uden at give Drikkepenge)

— Opvarter! Er *De* Opvarter?

— Ja!

— Aa, jeg troede, De var Værten, derfor gav jeg Dem ingen Drikkepenge. Se, her er 25 Øre.

— Tak!

— Aa hør, Opvarter! Jeg er vel sikker paa at beholde min Plads? Der er en Herre, som har sat sig derovre ved mit Tæppe — paa min Plads.

— Det er De nok.

— Tak — ja for jeg har først lagt mit Tæppe. Det har De set paa, Opvarter . . . Det er min Plads. (Giver sig til at tælle sine Penge, regner efter med

Øjnene mod Loftet og siger pludselig over til Svenskeren, der ene er bleven tilbage og under dybe Rømninger plejer Omgang med en lille Kognakskaraffel):

— De kunde maaske være saa venlig at sige mig, hvad er 18 Gange 5?

— Hva' fal'!

— Aa, De er svensk. Ni er svenska. Jeg vilde blot spørge — fråga, om Herren kunde säga mig, hvad er 18 gånga 5?

Svenskeren stirrer længe og forbauset paa ham med blodskudt Blik, tager omsider en Kognak, rømmer sig og svarer med dyb Stemme:

— Sjuti!

— Sjuti — Sjuti . . . Det er jo Halvfjerds. Tror De, det er det (distrait og med stigende Uro iagttagende den Rejsende ved Siden af hans Tæppe:) Jeg havde forresten troet, det havde været lidt mere. Mange Tak skal De ha'!

(Rejser sig og gaar med bistert Blik løs paa den Rejsende, der sidder og drikker The ved Siden af hans Tæppe, borer sig mellem ham og Bordet med et barskt: Tillader De. Sidder et Øjeblik paa Tæppet trommende med Fingrene paa Bordet og borer sig saa ud igjen, denne Gang uden at sige noget. Den Rejsende ser forundret paa ham.)

— De synes maaske ikke om, at jeg gaar ind paa min Plads.

— Den Maade De gjør det paa, generer mig unægtelig lidt.

— Men den generer ikke mig. Jeg har Lov til at komme ind paa min Plads.

— De kunde jo gaa udenom Bordet, den anden Vej.

— Men det vil jeg ikke.

— De kommer dog til det. De kommer ikke mere her forbi.

— Hvad siger De? Vil De forbyde mig at komme ind paa min Plads? Opvarter, Opvarter, vil De kalde paa Værten, jeg vil tale med Værten.

Opvarteren: Hvad er der i Vejen?

Den Rejsende: Manden er vist bleven gal.

Idioten: De kan selv være gal kan De. De har taget min Plads, forstaar De det?

Den Rejsende: Maa jeg nu være fri for Deres Vrøvl.

Idioten: Aa, maa jeg selv være fri ... Opvarter, De har set paa, at jeg først har lagt mit Tæppe. Vil De endnu engang spørge den Herre, om han vil flytte sig fra min Plads.

Opvarteren: Jeg skulde spørge fra den Herre, om Herren vilde flytte sig?

Den Rejsende: Nej, Fanden flytte mig vil jeg ikke nej. Lad ham lægge sig et andet Sted. Der er jo Pladser nok.

Idioten med et Suk: Ja, ja da, saa lægger jeg mig her.

Han tog sit Tæppe og gik resigneret over ved den anden Side, men idet han lagde sig til Rette og dækkede sig til, udbrød han endnu en Gang:

— Det er dog for galt, at man skal være nødt til at lade sig tvinge bort fra en Plads, hvor man har lagt sit Tæppe først.

Lidt efter sov Idioten de retfærdiges, men forurettedes Søvn. Jeg saa ham ikke mere paa Rejsen, først ved Toldklareringen paa Kjøbenhavns Banegaard stødte jeg paa ham igen. Han stod og ventede ved Skranken for at faa sin Kuffert efterset og fulgte med utaalmodige og opirrede Blikke Toldbetjentene, som hele Tiden gik ham forbi og henvendte sig til alle de andre Rejsende.

Tilsidst var der kun én Rejsende tilbage foruden ham. En Tolder nærmede sig.

— Hr. Toldbetjent, hvorlænge skal jeg dog staa. Nu har jeg ventet over et Kvarter, jeg var den allerførste der kom.

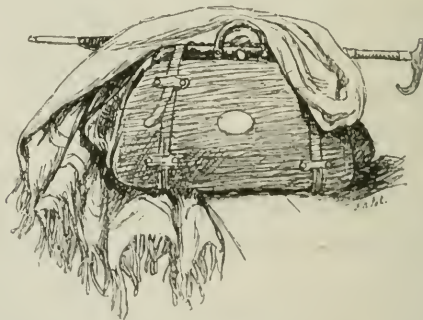
Betjenten saa ligegyldig paa ham og spurgte den anden ved Siden af:

— Har De noget at klarere!

Da klagede Idioten virkelig ganske rørende:

— Jeg ved heller ikke, hvordan det er, det altid skal gaa mig. Jeg tror hver Gang, jeg skal være den første, og jeg bliver altid den sidste!

Kære Landsmand! Hvor sandt talte Du ikke. Hvor mange Gange har Du ikke før, og vil Du ikke paany, tro Dig den første, sikker paa Sejren, Situationen overlegen, stolende paa Alliancer, pukkende paa Dine Rettigheder, Dine Paragraffer. Og hver Gang er Du blevet, og vil Du blive snydt, forraadt, hundset, nødt til at tage Tæppet, sat til sidst. Du arme, uforbedrelige Pechvogel!

Tivoli.

I Maj begynder Sommerlivet i Kjøbenhavn, Friluftsglæden, Aftnerne under aaben Himmel. Kaféerne flytter Stole ud, Droskerne holder med nedslaaede Kalescher. Theatrene trækker i Land, de store Restaurationer lukker tidligt, og de smaa Ølhaver, Sommerlyster og Strandpavilloner, paa Frederiksberg, ved Søerne og uden for Byen, frister med nymalede Lysthuse og Karusseller, Blæsemusik og Traktement i det grønne.

Men Sommerens store Førsteforestilling for Kjøbenhavns glade Verden er den Majdag, da Tivoli hejser sit Banner.

Som Myg flyver i Lyset, strømmer Kjøbenhavnerne gennem den illuminerede Port ind i den fortryllede Have, hvor Orkestrene spiller op, og blaa og røde Lys skinner i Træerne.

Det straaler og støjer derinde; i den kølige, blege Foraarsaften luftes Vinterens Tavshed ud med fejende Valsestrøg og dundrende Militærmarcher. Under Gas-

solene og de farvede Lamper bølger Overgangssæsonens uensartede Toiletter. Ansigter og Skikkelser af det kendte Kjøbenhavn peger sig ud i Mængdens navnløse Almindelighed og giver Aftenen det nyes, det førstes, en Indvielses Stemning og Glans.

Og længe efter at de sidste Raketter har forskrækket Omnibushestene i Passagen, og Champagnegaloppen som allersidste Slut er knaldet af, langt ind

i den skære Majnat under det frysende Løv og de sitrende Stjærner, sidder Folk med Kraven om Ørene i Nimbs Veranda, ved Bodegas Tønder og skaaler og nyser og tømmer Aarets første Glas i det fri.

Og saa efter det festlige Gensyn lever Tivoli stille og fredeligt en Maaneds Tid paa jævne Forlystelser og jævnt Besøg, holder et Par større Selskaber med extra Anretning ved Pintse og Grundlovsdag, men indbyder

ellers kun trofaste Husvenner i hyggelig Tarvelighed med sparsom Belysning og tidlig Godnat — samler Kræfter til sin anstrængende Sommer.

Men netop disse stilfældige Aftner med beskedent Liv og blideligt Mørke holder de gamle Kjøbenhavnere

af, Veteranerne fra Tivolis Ungdoms Tid. En saadan Aften, naar Duggen glimter i friske Gange, og Musiken

klinger uforstyrret dæmpet til fjærne, stille Kroge, er noget for en gammel Kavalér, der ikke længer vil pirres eller blændes, men som kan lide at trippe om-

Smaafisken plasker i Vandet ved hans Fod, ovre fra Koncertsalen vugger Farbacheren sine Valstakter imod ham. Saa istemmer Damplirekassen sit langstrakte, øreskærende, barbarisk tungsindige Hurlumhej. Han rejser sig, den gamle, skrutter sig, det er koldt, det er silde.

»Damplirekasse, Ensomhed, Podagra i Morgen er det nu.«

Men paa sin Vandring til Udgangen stanser han et Øjeblik i den mørke Allé foran Theatret og sér over mod Bazarens oplyste Restauration. Derovre, under det gamle Uhr, Tivolirendezvous'ernes klassiske Sted, mødes just nu et Selskab, Damer og Herrer. Deres Hilsener og Latter klinger op til ham. De staar lidt, balancerer, snakker frem og tilbage, Lyset spiller paa Stenkulsperler og blanke Hatte. Saa samler Damerne de lange Kaaber om sig, tager Herrernes Arm og gaar ind forbi de bukkende Kellnere. Han følger dem, skinsyg til sidste Glimt. Hvem der var ung og var med.

* * *

Foran Paafuglehalen vaktes Deres Kærlighed til Tivoli.

Papa holdt Dem højt paa Armen, og De stirrede fuld af Forventning over de mange Hoveder, hen paa

den sære, skinnende Kæmpefugl. En efter en dukkede Musikanterne hemmelighedsfuldt frem, den ivrige Gamling med Taktstokken, og den forbavsende Yngling med lange Kunstnerlokker.

Saa begyndte Musiken, Fiol og den blide Fløjte, spinkle gammeldags Melodier, som De hundrede Gange siden har hørt og dog ikke kunde huske, om det gjaldt Deres Liv.

Pludselig som ved et Trylleri blev der mørkt over Deres Hoved; De saa' Dem urolig omkring, trykkede Dem ængsteligt ind til Papa, glemte saa i det samme Angsten for et nyt Vidunder: Paafuglen sænkede sin Hale i straalende Lys og sank i Jorden. — Og han stod deroppe midt paa Scenen, den hvide Mand med den morsomme Hat, der lignede en Baad af Avispapir, og fik Dem strax til at lé. Hvor De jublede og sparkede med Benene af Fryd, hvor kunde han dog taale alle de klaskende Lussinger, han fik! Og til Slut de højtidelige Trompetstød og midt i det blændende rosenrøde Skær den smukke unge Dame i kort hvid Kjole

Smaafisken plasker i Vandet ved hans Fod, ovre fra Koncertsalen vugger Farbacheren sine Valstakter imod ham. Saa istemmer Damplirekassen sit langstrakte, øreskærende, barbarisk tungsindige Hurlumhej. Han rejser sig, den gamle, skrutter sig, det er koldt, det er silde.

»Damplirekasse, Ensomhed, Podagra i Morgen er det nu.«

Men paa sin Vandring til Udgangen stanser han et Øjeblik i den mørke Allé foran Theatret og sér over mod Bazarens oplyste Restauration. Derovre, under det gamle Uhr, Tivolirendezvous'ernes klassiske Sted, mødes just nu et Selskab, Damer og Herrer. Deres Hilsener og Latter klinger op til ham. De staar lidt, balancerer, snakker frem og tilbage, Lyset spiller paa Stenkulsperler og blanke Hatte. Saa samler Damerne de lange Kaaber om sig, tager Herrernes Arm og gaar ind forbi de bukkende Kellnere. Han følger dem, skinsyg til sidste Glimt. Hvem der var ung og var med.

* * *

Foran Paafuglehalen vaktes Deres Kærlighed til Tivoli.

Papa holdt Dem højt paa Armen, og De stirrede fuld af Forventning over de mange Hoveder, hen paa

den sære, skinnende Kæmpefugl. En efter en dukkede Musikanterne hemmelighedsfuldt frem, den ivrige Gamling med Taktstokken, og den forbavsende Yngling med lange Kunstnerlokker.

Saa begyndte Musiken, Fiol og den blide Fløjte, spinkle gammeldags Melodier, som De hundrede Gange siden har hørt og dog ikke kunde huske, om det gjaldt Deres Liv.

Pludselig som ved et Trylleri blev der mørkt over Deres Hoved; De saa' Dem urolig omkring, trykkede Dem ængsteligt ind til Papa, glemte saa i det samme Angsten for et nyt Vidunder: Paafuglen sænkede sin Hale i straalende Lys og sank i Jorden. — Og han stod deroppe midt paa Scenen, den hvide Mand med den morsomme Hat, der lignede en Baad af Avispapir, og fik Dem strax til at lé. Hvor De jublede og sparkede med Benene af Fryd, hvor kunde han dog taale alle de klaskende Lussinger, han fik! Og til Slut de højtidelige Trompetstød og midt i det blændende rosenrøde Skær den smukke unge Dame i kort hvid Kjole

med blaat Livbaand, som De hviskende spurgte Papa, om var en Engel, og han fortalte Dem var Kærlighedens Fé.

— — — Og naar De nu, som værdig Vælger, en Aften kommer forbi, og det henrykte Raab fra Hundreder af Barnemunde kalder den store Gavtyv frem: »Sig noget, Pjerrot! Sig noget!« stanser De dog og gaar nærmere for at høre, hvad han vil finde paa, og ler med de smaa ad hans kvækkende: »Gaa nu pænt hjem og vær artige Børn!« —

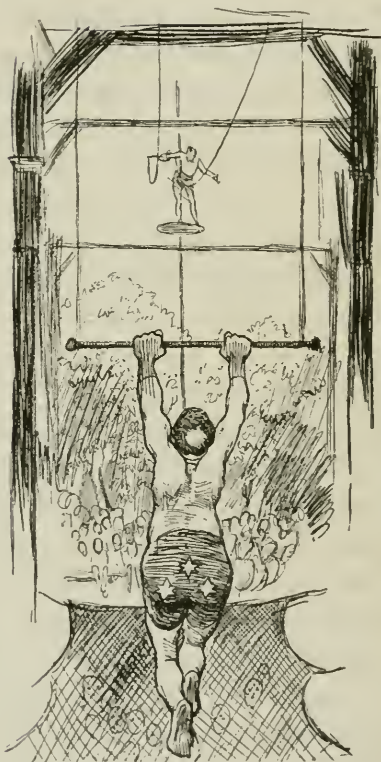
* * *

Kan De huske om Søndagen, naar Fa'r og Mo'r skulde ud, og De fik Lov til at gaa med Ane Kokkepige i Tivoli. De kom derind, lige som Haven var lukket op, og stillede dem strax hen ved Stakittet om Plænen. De var lykkelige begge to over at være kommet først og have faaet nærmest Plads. Ane havde Honningkager i sit Lommetørklæde, dem spiste De, mens Tæppet oppe paa Tribunen blev bredt ud, Nættene spændt og den stærke Mands svære Kugler trillet ind. Og kan De huske Anes Fætter, som kom og holdt Dem med Selskab, den strunke Husar, som dampede vældig paa Cigaren og vidste Besked om al Ting! Som De lo ad hans Vittigheder til Ane, dem

hun rødmede over helt op under Huepullen, og som De ikke helt forstod, men beundrede des mere. Til sidst blev der Trængsel omkring Dem, Husaren maatte træde Folk paa Tæerne og puffe med Sabelskeden for at holde Plads aaben uden om Anes ny Kjole, men selv maatte De staa imod af alle Kræfter for ikke at blive klemt væk; De syntes, det var flovt at holde Ane i Haanden.

Saa kom to lange, tynde Drenge i violet Trikot med Guldfrynser om Bæltet springende ind og fremviste bukkende deres sirlige Frisurer. Husaren forklarede, at Medaljerne, de bar paa Brystet, havde de faaet af Kejseren af Rusland, da de gjorde Kunster ved hans Hof. Og De misundte disse Ungersvende, som af en Kejser var blevet udmærkede i saa tidlig en Alder. Men Misundelsen sank, da De, øm i Nakken af at stirre til Vejrs, saa' dem hænge med Hovedet nedad højt oppe i Luften og hørte en ældre Kone i Sjal ved Siden af rystende berette, hvordan de fik Prygl af deres fede, rødnæsede Fader, som stod nedenunder paa Tribunen og raabte arrigt op til dem, da den ene greb fejl af det Tov, hvori de skulde hejse sig ned. Saa vilde De dog hellere være den gemytlige stærke Mand, som bar en Blykugle paa Næsen og fyrede en Kanon af, der hang i hans lille Finger.

Tænk, om De pludselig blev saa stærk som han og kunde tampe hele Skolen! Men allerhelst vilde De dog være Ejer af den lille Pony, som kom ind til sidst sammen med Dværgelefanten. Den lille isabellafarvede Hingst med den lange hvide Hale og den røde Fjerbusk i Panden, som nikkede saa morsomt, naar han dansede rundt paa Bagbenene, mens Elefanten slog paa Tromme. — —

Men Aarene gik og den Tid kom, da De foragtede Pjerrot og kaldte Plænens Vidundere for Gøgl. De mødte foran Koncertsalen, naar 2den Afdeling var begyndt, og stoltserede

frem og tilbage, overlegen og stiv i Ryggen. Dernede vigtede De Dem med Deres første Stok og lettede paa Deres første Hat. De havde Penge paa Lommen, og en Aften gik De dristig op ad Trappen til Nimb og spiste Hummer i Divanen. Da De tømte den sidste Slurk af Deres Øl, og Opvarteren rakte Dem Svovlstikken til Cigaren, følte De Dem første Gang som Mand. De følte Dem saa mandig, at De med en Ven, De kort efter mødte, gik paa Øen. Lidt rød i Hovedet, lidt bange for, at nogen skulde se Dem, gik De ind. Og rødere og rødere i Hovedet, med skinnende Øjne, sad De og drak svensk Banko og lyttede til Fristerindernes Sang. De skubbede Hatten tilbage i Nakken, dunkede med Stokken i Gulvet og tændte hvert Øjeblik Deres Cigar. De gik videre endnu: Portvinstoddy sendte De op til Primadonnaen, som var nedringet, sort Fløjl med Diamanter, og De ruttede med flotte Drikkepenge. — Om Deres Papa pludselig var kommet ind! — De var ruineret, da De gik hjem, men De var en ruineret Mand.

Og næste Aar, da De fandt Sangerinder simple og hele Sommeren igennem ved Harmoniorkestret sværmede for den lille sortøjede med Smilehullerne- Hvem mon hun egentlig var, det fik De aldrig at vide. Hun kom hver Lørdag med sine Forældre og sin lille Broder;

pæne Borgerfolk saa' det ud til at være. De havde selv Smørrebrød med og bestilte The paa Maskine. Hun skænkede Theen. Bagefter drak Fatter Toddy, de andre fik Chokolade eller Is. Men De sad gemt bag en Træstamme, urolig for, at Vennerne skulde komme og finde Dem. Lange Blikke vexlede De med den lille sortøjede. Smaa Smil og fine Tegn sendte I hinanden bag Programmet, mens Musiken truttede sine Polkaer og Valse. En Aften var De lige ved at komme til at tale med hende. Hun rejste sig og hviskede noget til Fatter, han nikkede, og med sin lille Broder ved Haanden gik hun hen til Theatret for at se paa Dansen. De fulgte, saa snart De bare syntes, det gik an; thi forsigtig maa man være. Men der henne kunde De først ikke finde hende, og da det endelig lykkedes, sad alle Ord Dem fast i Halsen. De turde knap se paa hende, og hun var vist lige saa beklemt; De kunde høre hendes hurtige Aande. Endelig tog De Mod til Dem, skulde lige til at stamme det første »Frøken!« — — Saa gik Tæppet ned, og hun forsvandt. Hvor fatalt!

Og husker De saa — det er jo kun en Sommer siden — den Aften i August, De med Berlinertoget vendte hjem fra Bryllupsturen med Deres unge Frue. Det var et henrivende Vejr, og De stod, den sidste

Milsvej, lænet til hinanden ved det aabne Kupévindu og spejdede over Marker og flyvende Hegn gennem

den rødligt dæmrende Aften mod Horizontens Rugen efter Kjøbenhavns Fabrikskorstene og første Lys.

Skumringen faldt, graa over Enge, hvor Kvæget sov, over Stubagres blundende Traverader, over Poppelklynger om hvidtede Mure med Smaaruders venlige Blink. Tavse gav De Dem hen under Aftenens og det flygtende Landskabs fine og blide Stilhed i bløde, drømmende Tanker: Rejsens Minder fjærne allerede, blegnende i Glans mod Hjemlængslens lysende Forventning.

Saa strøg pludselig et femetages Kaserneskelet forbi, ensomt midt paa Marken, spøgelseagtigt i Halvmørket, med kalkede Stilladsarme og gabende, sorte Vinduesøjenhuler. Strax et til, flere, spredte, i Klump, saa Hjørnet af en nybegyndt Gade, Butiksskilte i skrigende Farver, en kort Række Lygter. Og Sekund paa Sekund, Villahaver, Flagstænger og Taarne, Forstædernes Alléer tætte af spaserende, stirrende Ansigter langs Overskæringernes Bomme . . . Søernes aftenblanke Flader i Stiernes Lygtekreds glidende langsomt forbi . . . og vaagnende op i en glad, en utaalmodig Gysen, den man føler efter en Rejsedag, lykkelig og vel ved sit Maal, samlede de hurtigt under muntert Staahej Plæd og Paraplyer, mens Toget til Signalklokkens Slag dampede op foran Perronen.

Og fem Minutter efter holdt De paa Droskesædet midt i Vesterbros Vognvrimmel og Mylr, Omnibus-

ringlen og Sommeraftenstøj, — foran Tivolis fest-flammende Portal. Den friske Luft under Stjærnerne

efter Heden i den snævre Waggon, Menneskelarmen i Lyshavet nu mod Mørkets tavse Ensomhed derude,

Stolerækkerne, overfyldte, under Laurbær og Markiser langs Nationals Asfaltfortov, hele det kendte Sceneri, alt det hjemlige saa tæt, saa pludseligt omkring Dem — tog Dem fangen med ét og gav Dem begge en uimodstaaelig Lyst: I Tivoli ende Rejsen og hilse igen paa Kjøbenhavn. —

Langsomt gik De rundt derinde, lod Dem glide Arm i Arm, med Strømmen ad de tætfyldte Gange. Det var en af de Aftener — hver Sommer skænker kun to—tre — hvor Tivoli er en eneste, féstraalende, eventyrtryllet Stemning. I lune Pust bølger Lindekalkes og Rosers Aande, Musik klinger lokkende let fra lysende Buskadser, Luften toner, alt lyser, Blomster, Løv, Fantasipaladsernes illuminerede Minareter, Vandet, hvor Lampebuerne langs Bredden dukker sig spejlende ned.

Fra Bazarens Buegang, hvor De slog Dem ned og spiste til Aften, saa' de ud over Trængslen. Broget og glimrende slyngede den sig om Plænernes skinnende Guirlanderader, sort og forvirret mylrede den sig sammen i Alléerne foran Theatret og Koncertsalen, hvis straalende Glaskuppel funklede frem som en Kæmpebrillant mellem Lysballonernes Rubiner og Smaragder. Rundt om, fra Borde- og Stolerækker, der som levende Øer i Menneskebrændingen skød sig op paa Skraa-

ningen foran Dem, fyldtes Luften med Glasklang og frisluppen Lystigheds glade Lyd. I Kreds om tre—fire Borde med Pyramidestabler af tømte Flasker sang et tydsk Liedertafel med drønende Basstemmer i Munden paa hinanden. Paa en Tønde ved Bodega var en stribet Sportsroer sprunget op og svingede med Hue og Bæger, mens hans udbragte Skaal paa Skaal under Kammeraters og Tilhøreres skraldende Jubel. Kalden paa Opvarter, Knalden af Propper, muntre Soupéers Lattersalver og kaade Spektakel raabte og klang ud gennem Restaurationens aabne Vinduer, hvor Skyggebilleder af Damer og Herrer flakkede paa de viftende Gardiner.

Saa dundrede pludselig Kanonskudet gennem Mængden. Larmen stilnede et Øjeblik hen. Og mens alle Blikke fulgte de første Raketter, som knitrende suste mod Stjærnerne, løftede De begge paa en Gang Glassene mod hinanden og tømte smilende, ene i Tivolis Vrimmel, Hjemkomstens Skaal.

Hjort og Michelsen.

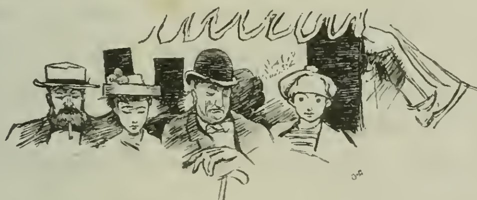
I.

Student Michelsen træder ud af Havelaagen til sin Papas, Millionær Michelsens, Landsted i Taarbæk og skridter elastisk ned ad Strandvejen til Stationen. Det er en blank Julimorgen, og stud. jur. Valdemar Michelsen er frisk opstanden, lys, fed og behagelig at skue. Hans korte, fyldige Person vugger sig i lilla-graat Cheviot, en melonfarvet Hat skygger over hans velnærede Træk. Behændigt, under smaa Kast med Nakken, puster han Cigaretrøgen op gennem sin lille, vixede Knebelsbart, der som et modent Bygax stritter under hans poliske Næse; bag Guldlorgnetten blinker hans smaa, lysvippede Elefantøjne med et Udtryk af munter Ondskab.

I højre Haand promenerer han en elegant Stok, under venstre Arm stikker en sirlig Rulle Kollegiehæfter. Skønt det er i Ferien, tager han regelmæssig to Gange om Ugen ind til Kjøbenhavn og repeterer sammen med en Studiekammerat, og for at der kan være det rette Forslag i Læsningen, bliver han da ogsaa Natten over hos Vennen og vender først tilbage paa Landet Dagen efter. Gamle Michelsen respekterer som ustuderet Mand blindt det akademiske Livs Krav og har en Gang for alle inviteret omtalte Ven, Student Hjort, til at følge med ud paa Landstedet efter Studiedagene, for at de unge Mænd tilsammen kan forfriske sig ovenpaa Anstrængelserne og sanke Kræfter til næste Omgang. Paa den Maade tilbringer de tvende Læseheste en baade sund og virksom Sommer, og der hersker et Forhold til exemplarisk Efterlignelse mellem gamle Michelsen, som er Enkemand, og unge Michelsen, hans eneste Afkom og Arving. Hovedgrunden til denne glædelige Omstændighed lægger Sønnen forøvrigt intet Skjul paa. Da saaledes en Gang en ung norsk Forfatter, som lige havde udgivet en genial Bekendelse om sit eget fortvivlede Familieliv, undrede sig paa, saa svært hyggeligt han, Michelsen, havde det med Gamlen sin, lød Svaret uforbeholdent forklarende: »Det er simpelthen, fordi jeg aldrig fortæller ham

Sandhed. Det skal man ikke til sine Nærmeste. Til Gengæld er jeg det eneste Menneske, han fuldt og fast troer paa. Mod alle andre er han rasende mistænksom.«

Tryg ved den faderlige Tillid spadserede Student Michelsen nu af Sted i det smukke Solskin og anstillede altimens sine smaa Observationer. Med haanlig Fryd betragtede han en ung smalskuldret Forretningsmand,

der beskedent gik foran ham paa Gangstien med sin Frokostpakke i Haanden. Det var en nygift Prokuratorfuldmægtig, som hver Dag tog ind, og om hvem det fortaltes i Toget, at hans Kone gav ham Rhabarbergrød paa Smørrebrød med paa Kontoret. Han og Michelsen har i sin Tid været Studenter sammen. »Nu kan han ha'et saa godt,« tænker Michelsen.

Lidt senere oplivedes han af en Sofavogn, som fuldt pakket rumlede forbi paa Vej til Skodsborg. Han

glædede sig over Passagerernes Ansigter. Alle nikkede de til ham i Farten med det Udtryk af arrig Oprømthed eller betrængt Melankoli, som Folk faar, naar de sidelæns sammenpressede, med Knæene oppe under Hagen, skumples af Sted paa disse ufortrødne Selskabsvogne. Gendarmen hos Kusken fuldendte hans Tankerække: Transport af Nihilister, Gadebillede fra Skt. Petersborg, se Texten inde i Bladet!

Hans menneskevenlige Lune gav sig Luft til alle Sider. »Grin ikke til mig som en Dødning,« knurrede han ad et magert otte Maaneders Barn, som sad forladt i sin Vogn og i et sygeligt Smil anraabte ham med sine to første Tænder.

»Hvordan er det, I ser ud?« henkastede han barsk til to pæne Smaadrenge i rød og blaastribet Jersey, som stod ved en Laage med hinanden i Haanden, højtidelige i deres Pynt . . . »Hvordan Pokker er det, I ser ud? Stryg dog Jeres Ører lidt tilbage! I ligner jo et Par Klowner!«

De smaa Drenge betragtede forskrækket hinandens udstaaende Ører og stirrede betuttet efter deres ubekendte Velgører, som nu forsvinder ind i Bellevues Have, idet han med Dupskoen paa sin Stok berører sin Hatteskygge til Svar paa en Opvarters underdanige Hilsen. —

Student Michelsen agter sig med 9¼ Toget, vel det fashionableste af de Morgentræn, som fører travle Landliggere til Byen. Efter at have afleveret sine Kollegiehæfter i Garderobepavillonen, hvor de paa den for Sommeren abonnerede Hylde som sædvanlig bero, til de paany skal figurere ved Hjemkomstceremoniellet, blander han sig i Strømmen, der gennem Dyrehavsporten bølger ned mod Perronlaagerne. Der er kun faa Minutter til Afgangstid, og Trængslen af kørende, gaaende og ridende paa sit livligste. Henrivende unge Fruer, som følger deres Ægtemænd paa Vej, styrer egenhændigt i koket Morgenegligé de elegante Ekvipager med deres førstefødte. Matadorer fra Børsen i skinnende Cylinderhatte — sorte som Kul, spadserer fordybede i Samtale med høje Embedsmænd i Magistraten iførte værdige Halsbind — hvide som Sne, medens hist og her Bakkens Demimonder i fordringsfuldt Skrud ses parvis at haste af Sted, ind for at forhandle med deres Modehandlerinder eller konsulere deres Homøopath. Pludselig suser en Kavalkade af dristige Ryttere og Ryttersker gjennem Masserne, som skyndsomst viger til Side under ærbødige Hilsener. Det er nemlig en af Strandvejens allerfineste Familier, alle paa Bi- og Tricykler. I Spidsen *pater* og *mater familias* paa en kraftig Tandem og derefter i en lang Række

paa fyrige Bicykletter og slanke Roadsters Sønner og Døtre, Sviger- og Børnebørn, lige ned til de allermindste, der fuldstændig sportsklædte med smaa bare Knæ, styrer deres diminutive *Safeties* med rivende Færdighed. Det er som Grev og Grevinde *Lesseps* til Hest med deres Børneflok i Boulogneskoven.

Men nede foran Billetkontorerne er det næsten umuligt at trænge sig frem for de Skarer af fremmede Rejsende, der her staar opstillede. Allerede fortryllede ved Opholdet paa det féagtige Klampenborg, higer de nu med opspilede Øjne mod den glimrende Kongestad, hidsede af Vidunderbeskrivelserne i Turistforeningens Forklaring. Denne udspredes som bekendt aarlig af Turistforeningen i talløse Exemplarer paa alle mulige Sprog. Og dog stanser aldrig Universalpatriotens Klager, dem Smerten over Fædrelandets Forsømthed Gang paa Gang afpresser ham i Vendinger, der ikke tilhører nogetsomhelst Sprog.

Unge Michelsen, hvem al denne brogede Færdsel imidlertid var et ligesaa tilvant Skue, som Livet paa Boulevarden den indfødte Pariser, bevægede sig uden Anfægtelser ind paa Perronen og søgte sin Plads i Toget. Som alle 9¹/₄ Togets gentile Abonnenter har han sin bestemte Kupé og sit bestemte Selskab. Hans Rejsefæller er to ældre Herrer, Agent Lind og Grosserer

Bolvig. De sidder allerede i Waggonen, som sædvanligt ligeoverfor hinanden stirrende ud i Luften, og ligner, som Michelsen altid tænker i det Øjeblik han stanser i Døren for at stige op, to fredelige Idioter, der er indespærrede i samme polstrede Celle.

Det er Mænd mellem 50 og 60; Agenten undersætsig, astmatisk, med graadfyldt Blik, purpuraaret Næse, Morgenrømninger og sværtede Knebelsbarter; Grossereren tør og smækker, med et glatraget Drengeansigt, lyseblaa Øjne med store hvide Laag, der minder om Spejlæg, og langlokket gulgrøn Paryk. De ejer hver sit Landsted, hvor de boer om Sommeren med deres

Familier, og rejser hver Dag ind, skjønt ingen af dem har det fjærneste at bestille i Byen. Lind er ganske vist Indehaver af en Delikatessehandel i Vimmelskaftet; han kommer imidlertid aldrig i Butiken, som bestyres af en Kommis, men begiver sig direkte fra Banegaarden op i Familiens private Lejlighed, hvor han for nedrullede Persienner tilbringer Formiddagen i sit Ansigts Sved og i Skjorteærmer med at drikke Portvin, tilryge Merskumscigarrør og sove, indtil han stærkt blussende af disse Beskæftigelser møder ved halvfire Toget for at tage hjem paa Landet til Middag. Bolvig har aldeles ingen Forretning, idet han forlængst har trukket sig ud af Affærerne, men han har en Svigersøn, hvem han har etableret som Overretssagfører, og paa hvis Kontor han derfor til dennes usigelige Plage anser det for Ret og Pligt daglig at indfinde sig for at kigge i Akterne, sludre med Personalet og genere Kunderne. Da Forsøg paa at begribeliggøre ham hans Overflødighed var absolut frugtesløse, har Svigersønnen tilsidst maattet engagere en juridisk Kandidat med haud, nominelt som anden Fuldmægtig men i Virkeligheden udelukkende med det Hverv at underholde den Gamle og optage ham fra skadelig Forstyrrelse. Paa Slaget 2 afbryder Grosserer Bolvig sin Virksomhed paa Svigersønnens

Kontor for at begive sig paa Børsen. Der læser han Aviser, maaber ved Opraabene og plager, hvem han kan faa fat paa, til Kl. 3, da han velfornøjet med sit Dagværk ruller med Omnibussen til Klampenborgstationen, hvor han paany træffer sin Ven Agenten, og de to Familieforsørgere følges saa sammen til den Arnens Hvile, de nu med god Bevidsthed kan hengive sig i.

En Række af Somre har Agent Lind, Grosserer Bolvig og Student Michelsen været faste Rejsekammerater med $9^1/_4$ Toget. Ikke blot Vanen, men oprigtig Sympathi knytter dem til hinanden. Gubberne agter deres unge Ven saavel for hans Faders Kuponer som for hans egen satte Personlighed, sikre Væsen og de omfattende Kundskaber, de er urokkelig overbeviste om, han besidder. Og Michelsen vilde ikke for meget undvære Nydelsen ved sine tvende Filosofers sublime Samtale, der fra højst ejndommelige Synspunkter stadig behandler de mest overraskende Emner. Med et elskværdigt »Godmorgen«, der straks besvares af to hjertelige »'Morgen« »'Morgen«, indtager han sin Plads ved det modsatte Vindu og udfolder sit Yndlingsorgan »Avisen«. Han sætter Pris paa at kunne begynde sin Dag med denne Lecture, der efter hans Sigende altid lader ham føle sig som et bedre

Menneske. Imidlertid betragter Agenten og Bolvig med spændt Opmærksomhed de i de sidste Øjeblikke ankommende Passagerer. Den almindelige Rejseskare er forlængst anbragt i Kupéerne, men de, som nu arriverer, er 9¼ Togets Champions, de ægte »Handelsrejsende«. Mellem disse, for Størstedelen yngre Grosserere, gjælder det som højeste Flothed sindigt at kunne anstige just i alleryderste Sekund, naar den sidste Waggondør smækkes i, og Konduktøren staar med Signalfløjten i Munden. Denne Præcisionssport har til Tider været drevet saa ivrigt, at selv bedagede Købmænd har kunnet iagttages oppe ved Indkørselsporten pludselig at gøre omkring og ilsomt snige sig et Stykke tilbage ad Skovvejen, naar de opdagede, at de havde forregnet sig — ja den vides endogsaa at have ført til personlige Sammenstød mellem velagtede Børsmænd ved Lejligheder, hvor Misundelse over en altfor yderlig Rekord, hos de overvundne har fremkaldt Ytringer om Sejrherren, som har bragt Lidenskaberne til at koge over.

Der er dødsstille paa Perronen. Stationsforstanderen staar med Armen hævet for at slaa paa Klokken, Lokomotivføreren bøjer sig frem fra Maskinen og lytter efter Signalet. Forbitrede Ansigter kommer frem i Kupévinduerne: — Hvad venter vi efter, Konduktør — Skal vi ikke af Sted — Det er over Tiden!

Da træder en høj, slank Herre i elegant Diplomatfrakke, Cylinderen lidt paa Snur paa det lille, tætklippede Hoved med det spidst studsede, blonde Fuldskæg, langsomt ud fra Ventesalen med sit Uhr i Haanden. Han lader et drilsk Smil glide hen langs Waggonrækken, nikker overlegent til Togføreren — Færdig! — og lader sig lukke ind i sin Kupé. »Flab — Laban«, hvisles der efter ham, mens Fløjterne skingrer, og Maskinen hvæser i Gang.

Det er sikkert ved saadanne smaa excentriske Træk, at den kjøbenhavnske Børs vinder det Ry for ægte engelsk-amerikansk Snit og Businesstone, som jo er dens Maal og Stræben. —

— Naa, staar der noget Nyt i Bladet i Dag, Hr. Michelsen, spurgte Grosser Bolvig, da Afgangsspændingen havde sat sig. Hvad bliver det monstro med denne Kong Milan, skal han være Konge igen?

— Han har vist for mange Pigebørn, den Gavstrik — indskød Agenten.

Dog, Samtalen kom ikke til at dvæle ved den letsindige Serbermonarks Udsigter. Den drejede hurtigt ind paa Emner af mere personlig Interesse. Bolvig trak Vinduet op med den Undskyldning, at han havde lidt af Tandpine om Natten, hvilket gav Agenten

Anledning til at fremsætte den Paastand, at det er usundt at børste sine Tænder.

— De skal lade være at børste Tænderne, Bolvig. Jeg gør det aldrig. Det er imod Naturen. Naturen har givet os Spyttet til at holde vores Tænder rene, og vi skal følge Naturen. Siger De ikke ogsaa Hr. Michelsen?

— Jo, Gudbevares — svarede Michelsen.

II.

En halv Time senere vandrede Michelsen langs Ladegaardens Aa. Ved en af de smaa Sideveje oppe mod Parcelbroen beboede hans Ven, cand. phil. Viktor Hjort Stuelejligheden i en ganske lille Villa, hvor han havde indrettet sig en behagelig Ungkarlestudio og for Arven efter en Tante, af den Art, der er hyppigere i Literaturen end i Livet, førte en spøgefuld Kamp med Tilværelsen.

Paa sin Ringen blev Michelsen lukket op af Hjorts Domestik, den forslagne Dreng Johan.

— Er Herren hjemme?

— Ja.

— Har han været hjemme i Nat?

— Det tror jeg nok. Han laa da i Sengen i Morges.

— Er der nogen inde?

— Barberen.

Saaledes underrettet om Husets Tilstand træder Michelsen gennem Dagligstuen hen til Sovekammerportièren som han med sin Stok pirrer til Side. Hjort modtager sin Ven med et Nik i Toiletspejlet, foran hvilket han i en pjerrotagtig Natdragt sidder indsæbet, medens den polkahaarede Barbersvend stryger Kniven og med kælne Øjekast belurer Dronning Kandaules, der paa Billedet over Sengen blotter sig for at bestige det fortryllende Leje, hvor hendes Gemal venter hende, bidende sine Negle, som om han allerede fortrød sit udelikate Væddemaal.

— Rap Dig lidt.

— Om ti Minutter.

— Jeg er fordømt sulten.

— Tag et Glas Portvin — Johan, sæt Knapper i min Skjorte. —

En halv Snes Minutter forløber i fuldkommen Tavshed. Lydløst tilendebringer Barberen sit Hverv og forsvinder. Lydløst, paa Listesko, assisterer Johan sin

Herre ved Toilettet, lydløst stadig med Hat og Stok, tømmer Michelsen to smaa Glas Portvin.

— Pokker til Tid.

— Nu kommer jeg.

— Var Du ude i Aftes?

— Tivoli —

— Bazaren?

— Ja —

— Længe?

— To —

— Mange?

— Tre —

— Flasker?

— Fire —

— Hm, muggent Sold!

Atter en Pavse, atter et Par Ventedraaber. Saa indtræder endelig Hjort, lyst antrukken, frisk friseret, let duftende. Han er i Modsætning til den blonde, trivelige Michelsen, tynd og mørk. Knibende Øjnene sammen mod Dagslyset stiller han sig hen ved Spejlet mellem Vinduerne, betragter betænksomt sit lille, blege Ansigt og undersøger sin Tunge:

La jeunesse a parfois de splendides reveils — er det ikke det, han siger, Maupassant?

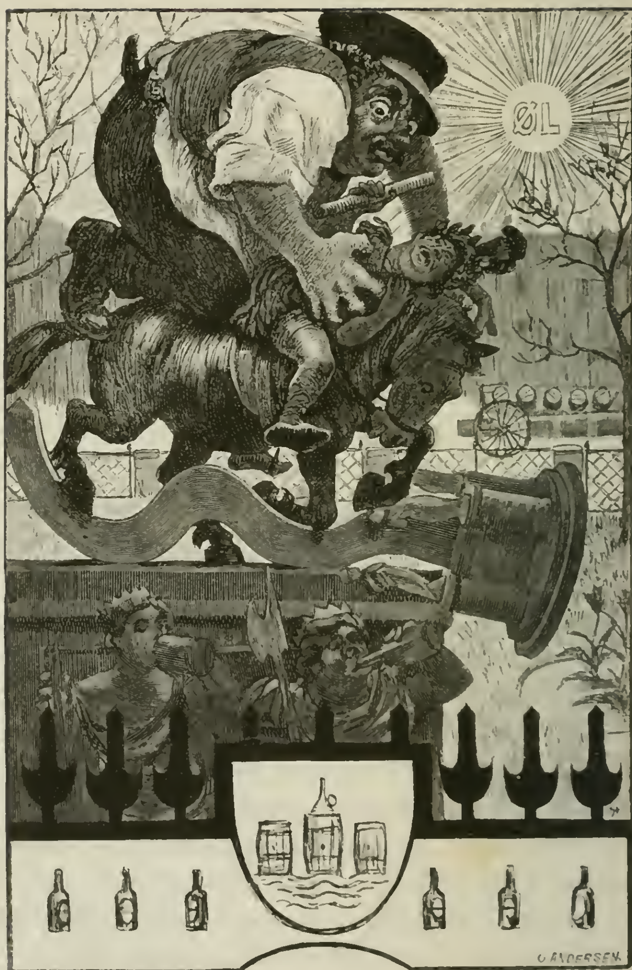
— Jo, Du ser ogsaa sød ud.

— Er jeg meget bleg?

— Snarere grøn —

— Snak, jeg befinder mig storartet. Ungdommen vaagner straalende. God Morgen, min kære Ven, det er brillant, Du er kommen, lad os gaa ud sammen og nyde den gyldne Dag. Johan! Hat, Stok, Handsker, Nøgler, Cigaretter og Tegnebog — og saa hen at spise Frokost.

Et Øjeblik efter kørte de to Venner paa Taget af en Sporvogn ind til Halmtorvet. Kjøbenhavn laa for dem, støvet, tørstig, syg, som den ser ud midt om Sommeren. Under den gloende Himmel med enkelte smaa Skyer, der lignede afgnavede Lammeskind, strakte Peblingesøen sin stillestaaende, lunkne Vandflade, hvor de af Kulrøg snavsede Svaner gled mekanisk omkring. I Skyggen af de solsvedne Kastanjer langs Bredden legede i Stilhed Skarer af fattigklædte, falmede Børn. Smaa Drenge og Piger forslæbte sig paa eller trillede i forfaldne Barnevogne deres mindre Søskende. Hel- og halvfattige Mænd og Kvinder asede af Sted i Heden eller sad trætte og tavse paa Bænkene. Smudsige Arbejdskøretøjer og Drosker krydsede dorskt hinanden. Overalt Fattigdom og Støv, Varme og Dvaskhed — og saa Øl. Vældige tunge Vogne, med Bryggeriernes Navne malede i pralende Farver, trukne af tykke

ØL
C. ANDERSEN

glinsende Heste, styrede af tykke glinsende Kuske kørte uafladeligt forbi og i alle Retninger, bringende det daarlige danske Øl omkring til den fattige, syge By, for at den kunde drikke sig endnu fattigere og sygere, endnu sløvere.

Men for Hjort og Michelsen var det skønt og herligt altsammen. De sad deroppe paa Sporvognen og saa ud i Horizontens Soldis og Røgtaage, der glimtede paa og svøbte sig om Stadens Kupler, Spidser og Taarne — saa ud over det hele med blændede Øjne. Deres Maver var i Orden, de havde Penge paa Lommen. Et helt Døgns ubundne Livsglæde i hinandens dyrebare Selskab straalede dem i Møde og fyldte dem med guddommelig Foragt for alle Støvets Skræmsler.

— Kjøbenhavn er dog storartet, Du, om Sommeren, modbydelig og storartet, udbrød Hjort.

— *Bien laide, delicieuse pourtant,* snorkede Michelsen.

Ved Plænen udfor Dagmarhotellet steg de ned og gik over i Restaurationen. —

Klokken var to, da de efter en omhyggelig udført Frokost kørte ind gennem Byen i nedslaaet Droske. Apathisk tilbagelænede sad de med Bockcigaren i Munden og lod Fortovenes Strøm af varme Mennesker glide forbi deres lidt øre Blikke. De

havde drukket grønne Chartreuser til Kaffen, grønne Chartreuser »med Ild i«, en djævelsk Opfindelse af Michelsen, som antændte Likørerne med en Svovlstikke, hvorpaa de skyllede den blaaligt flammende Snaps ned, seende hinanden stift i Øjnene uden at blinke, højlig imponerende Opvarterne og sig selv.

Men de befandt sig velsignet; en Smule hede bag Øjnlaagene, med kriblende Pulse — »delikat nervøse«, som Hjort udtrykte. Planen for Dagen var lagt. Den extravagante unge Herreverdens Yndlingskurèr, Bybudet *Simonsen* havde været tiltelefoneret fra sit Stade ved d'Angleterre og var blevet udsendt med fortrolige Skrivelser til de to Damer, under hvis Trylleri de i Øjeblikket befandt sig, om ved Firetiden at indfinde sig hjemme hos Hjort, hvorfra der vilde blive kørt i Skoven for at spises til Middag, og tilbage til Tivoli for at spises til Aften. Landaueren var ogsaa bestilt, og der var saaledes i Øjeblikket ikke mere at tænke paa; alt var arrangeret paa det bedste. For da passende at anvende Tiden indtil Udflugten, blev de enige om til en Begyndelse at gøre et Besøg hos deres Skræder.

Drosken stansede udenfor en elegant Herreekviperingsbutik, hvis store Spejlglasvinduer straalede med en pragtfuld Udfoldelse af Sommersæsonens Nouveautés. Alt var i hvide eller ganske lyse Farver. Lyse Stoffer,

lyse Slips, lyse Hatte, lyse Stokke og lyse Portemonnæer. Og da de traadte ind i Lokalet, hvor der var svalt og duftede af Parfumer og fine Lædersager, modtoges de af en lidt svær, lyshudet Herre, med klare Tænder, hvid Vest og hvide Gamascher; det var Skræderen. Han bukkede og mønstrede dem i det samme med et lille, beundrende og spottende Smil; beundrende, fordi alt, hvad de havde paa, var købt hos ham og sad godt, lidt spottende, fordi det ikke var købt senest i Gaar og ikke sad saa godt som det, han selv havde paa.

— Til Tjeneste de Herrer, spurgte han muntert, De ønsker i Dag?

Michelsen og Hjort saa sig tvivlraadige om. De anede ikke, hvad de ønskede.

— De trænger vist til en ny Sommerhabit, Hr. Michelsen, fortsatte Skræderen, denne Gang alvorligere i Tonen og med et endnu mere spottende, næsten strængt Blik op og ned ad sin Kunde.

havde drukket grønne Chartreuser til Kaffen, grønne Chartreuser »med Ild i«, en djævelsk Opfindelse af Michelsen, som antændte Likørerne med en Svovlstikke, hvorpaa de skyllede den blaaligt flammende Snaps ned, seende hinanden stift i Øjnene uden at blinke, højlig imponerende Opvarterne og sig selv.

Men de befandt sig velsignet; en Smule hede bag Øjnlaagene, med kriblende Pulse — »delikat nervøse«, som Hjort udtrykte. Planen for Dagen var lagt. Den extravagante unge Herreverdens Yndlingskurèr, Bybudet *Simonsen* havde været tiltelefoneret fra sit Stade ved d'Angleterre og var blevet udsendt med fortrolige Skrivelser til de to Damer, under hvis Trylleri de i Øjeblikket befandt sig, om ved Firetiden at indfinde sig hjemme hos Hjort, hvorfra der vilde blive kørt i Skoven for at spises til Middag, og tilbage til Tivoli for at spises til Aften. Landaueren var ogsaa bestilt, og der var saaledes i Øjeblikket ikke mere at tænke paa; alt var arrangeret paa det bedste. For da passende at anvende Tiden indtil Udflugten, blev de enige om til en Begyndelse at gøre et Besøg hos deres Skræder.

Drosken stansede udenfor en elegant Herreekviperingsbutik, hvis store Spejlglasvinduer straalede med en pragtfuld Udfoldelse af Sommersæsonens Nouveautés. Alt var i hvide eller ganske lyse Farver. Lyse Stoffer,

lyse Slips, lyse Hatte, lyse Stokke og lyse Portemonnæer. Og da de traadte ind i Lokalet, hvor der var svalt og duftede af Parfumer og fine Lædersager, modtoges de af en lidt svær, lyshudet Herre, med klare Tænder, hvid Vest og hvide Gamascher; det var Skræderen. Han bukkede og mønstrede dem i det samme med et lille, beundrende og spottende Smil; beundrende, fordi alt, hvad de havde paa, var købt hos ham og sad godt, lidt spottende, fordi det ikke var købt senest i Gaar og ikke sad saa godt som det, han selv havde paa.

— Til Tjeneste de Herrer, spurgte han muntert, De ønsker i Dag?

Michelsen og Hjort saa sig tvivlraadige om. De anede ikke, hvad de ønskede.

— De trænger vist til en ny Sommerhabit, Hr. Michelsen, fortsatte Skræderen, denne Gang alvorligere i Tonen og med et endnu mere spottende, næsten strængt Blik op og ned ad sin Kunde.

Michelsen havde ikke tænkt sig at bestille nyt Tøj, men svarede rask, idet han drejede sig om mod et Spejl:

— Ja, det kan nok være, jeg synes ogsaa selv — —

— Værs'god, vil De træde ovenpaa! Aa Holm, (til en ung lys Mand ved Disken) vil De følge med. Værs'artig de Herrer, maaske Hr. Hjort ogsaa (mønstrende Hjort) . . . Hvordan er det Holm, har Hr. Hjort faaet nogen ny Sommerhabit i Aar?

— Nej, saavidt jeg erindrer, har Hr. Hjort kun faaet en sort Jacquet.

Naa, kun en sort Jacquet. Nej, jeg syntes nok, vær saa artig Hr. Hjort!

Med hurtige Sæt, der fik hans prægtigt strøgne Manchetskjorte til at knage i Indlægene, løb han i Forvejen op ad Trappen til Lageret ovenpaa. Michelsen og Hjort fulgte viljeløse efter. Den unge lyse Mand sluttede med Bestillingsbogen under Armen og en lang Blyant bag Øret.

I det samme traadte en ny Kunde ind i Butiken, hilst med smilende Forekommenhed af hele Personalet. Det var en meget høj, meget smækker og ganske ung Herre, udstyret efter allernyeste Mode. En paafaldende lille, smalskygget og umaadelig blank Cylinderhat sad ham dybt ned i Panden, næsten ude paa Næsen;

skinnende kvarterhøje Flipper indesluttede hans Hals, et vældigt, fantastisk mønstret Kravat dækkede fuldstændigt hans Brystkasse. Skøderne paa hans langlivede Figurfrakke af loddent graagrønt Stof naaede under Knæhaserne, saa man kun saa et kort Stykke af hans vide, stortærnede Benklæder over Hælene paa de lakerede Støvler. Han bevægede sig med nervøse, hastige Skridt hen til Disken, en Smule foroverbøjet, tilsyneladende tynget let i Knæ ved Vægten af den tykke knippellignende Stok som han i udstrakt Arm holdt en halv Alen frem foran Kroppen med Haandtaget vendt nedad mod Jorden. Efter at være sunket om paa en Stol, kastede han Benene over Kors og lod sig forevise en Mængde forskjellige Sager, Slips, Handsker, Silkelommetørklæder, Skæggekamme, Penneknive og Manchetknapper, som han næsten altsammen købte, hvorpaa han pludselig rejste sig og foer ud af Døren igen, lige saa hurtigt, som han var kommen — nøjagtig med samme Holdning, foroverbøjet, Hatten paa Næsen og Stokken en halv Alen foran med Haandtaget mod Jorden.

Just idet han forsvandt, kom Michelsen, Hjort og Skræderen ned igen oppe fra. Den sidste fulgte ham med Øjne som straalede af kunstnerisk Triumf. Han var jo helt og holdent hans eget Værk, den stilfulde

Frøken Most tilhører en gammel mærkelig Familie. Hun er nemlig det tredje Led i en Slægtfølge af Kvinder, som uden at indtræde i Ægteskab, har forstaaet at gjøre Karrière i agtede og solide Forbindelser. Hendes Bedstemoder, gamle Enkefru Most — ved 40 Aars Alderen plejer Medlemmerne at anlægge Fruetitlen — tilhørte allerede den galante Verden paa Chievitz' Tid og lever endnu, i sit Livs svale Aften, i det lykkeligste Forhold til en Kammerherre, som var en af Frederik den 7des mest hengivne Skydebrødre. Den snart 80aarige Olding bringer hver Søndag Formiddag med gammeldags Courtoisie sin sølvlokkede Flamme en sirlig Buket og en Pakke bløde Kager, som han i Kirketiden ses omhyggeligt at bære gennem Byen stolpende af Sted paa endnu ivrige Ben, og stansende og drejende sig rundt ved hvert velskabt Pigebarn, han møder, for at følge hende med skælmsk rindende Øjne. Alle kjender af Ydre den ærværdige Bonvivant, og Michelsen hilser ham altid ærbødigt og kalder ham sin Grandonkel Kammerherren i intim Omtale.

Michelsens Svigermoder, Konsulinde Most, hensidder i velhavende »Enkestand« og har arvet Rang og Formue efter en hannoveransk Vicekonsul, som døde pludseligt, idet han faldt om paa Gaden ramt af et apoplektisk Tilfælde. Det skete en Aftenstund i Frede-

riksberggade, just som Konsulen vilde skraa over Kørebanen for at gøre en køn Modesyerske sin Opvartning; men Konsulinden har heldigvis aldrig erfaret denne mislige Omstændighed og begræder pietetsfuld hans Minde.

Datteren Alma, som skylder Konsulindens Ungdomssvaghed for en Husarløjtnant sin Tilværelse — hvem Konsulindens egen Fader var, kan den gamle Bedstemoder ikke længere erindre — knyttede tidligt sine Åhners Traditioner. Allerede atten Aar gammel absolverede hun, manuduceret af en Livjæger — Livjægerne var just den Gang paa Mode — den lille Serafine, Slægtens knoppende Haab. Serafine er et ualmindelig begavet Barn, der ikke bliver træt af at spørge om sin Fader. Overensstemmende med Skik og Brug i Familien svares der urokkeligt, at han er »ude at sejle«, en Odyssee, man vedligeholder nogle Aar som skaansom Forberedelse til den endelige Meddelelse om, at vedkommende Fader er forulykket paa Søen, og dermed ude af al Saga. Da Serafine forrige Jul fyldte sit fjerde Aar, erklærede den gamle Bedstemoder ved Fødselsdagschokoladen, at hun fandt det paa Tide, om Datterdatteren gjorde sit Fornuftparti. Millionærsønnen Michelsen, med hvem Frøken Alma kort i Forvejen havde stiftet Bekjendtskab paa Bal i Lar-

sens Lokale, blev da bragt i Forslag, og efter at den Gamle og Konsulinden havde havt Lejlighed til at iagttage ham i Theatret, og der var indhentet tilfredsstillende Oplysninger om hans Omstændigheder, blev han antaget, hvorpaa Frøken Alma etableredes selvstændigt med Systue paa en første Sal i Kattesundet, medens Serafine forblev hos Konsulinden. Forholdet mellem Alma og Michelsen tegner imidlertid ikke ubetinget betryggende for den unge Piges Fremtid. Navnlig er Michelsens Dovenskab en Kilde til Misfornøjelse hos Bedstemoderen, som stadig erkyndiger sig om, hvornaar han skal op til sin »Exame«. Det er nemlig hendes brændende Ønske før sin Død at se ham træde ind i Indenrigsministeriet, hvor Kammerherren i sin Tid var Departementschef. Hermed har det da kun bedrøvelige Udsigter, men værre dog end Michelsens Mangel paa Flid, og hvad der giver Konsulinden Anledning til de hæftigste Sorgens Udbrud, er det mildest talt uheldige Selskab, hvori han er begyndt at indføre den dannede og sarte Alma. Han synes slet ikke at forstaa, hvilken Skat der er ham betroet, og undsèr sig ikke ved at lade hende deltage i tvivlsomme Fornøjelser sammen med Hjort, der er Konsulindens Rædsel, og dennes skiftende Veninder, saaledes i den sidste Tid den skrækkelige Louise Poulsen. Disse

Bekymringer er Konsulinden ovenikøbet ene om at bære, thi fik den gamle Bedstemoder Nys derom, vilde hun maaske tage sin Død derover.

— Jeg forlanger kun ên Ting af Dig, Valdemar, en eneste Ting, at Du tager en lille Smule Hensyn til mig — saaledes lyder det bestandige Omkvæd paa Almas Sonetter. Desværre er hun svag og let at bevæge til Overbærenhed. Vel indser hun, at Hjort er en højst usolid og frivol Person, som endog har vovet at gjøre hende Tilnærmelser, men alligevel morer hun sig glimrende sammen med ham og Michelsen »for storartet, det er han«. Og ganske vist er Frøken Poulsen en Dame uden egentlig Opdragelse, »det mærker man hurtig« og af meget simpel Familie, skudt lige op af Fortovet, »men klæde sig, det forstaar hun«. Hvad er vel Almas egen Festdragt, den sorte snorebroderede — borgerlig Beskedenhed prægede altid Damerne Most's Toiletter — mod det himmelblaa Atlask og de Kniplingsskørter, hvori Frøken Poulsen bruser! Desuden er Frøken Poulsen en berømt Skønhed, en Stjærne, i hvis Selskab man er sikker paa at vække Opmærksomhed. I hendes Hjem paa Gamle Kongevej, hvor Alma i dybeste Hemmelighed har gjort Visit, hersker en kostbar Pragt; hun har baade Fortepiano

og Silkesengetæpper og hendes Beskytter, en hovedrig Apoteker, giver hende alt, hvad hun ønsker. Naturligvis vilde Frøken Most ikke for nogen Pris være saadan en som Frøken Poulsen, ikke bytte om saa var for selve Apotekeren Retten til den Illusion, at hun ernærer sig af sin dydige Systue. Hun foragter Frøken Poulsen dybt og fornægter hende med Afsky i sin Families Kreds, men for sig selv nægter hun ikke, at Frøken Poulsen er en Dame, »som Herrerne maa sætte Pris paa«. Sporges hun derfor af andre om deres Forhold, svarer hun diplomatisk:

— Frøken Poulsen er paa en Maade min Veninde.

— Nej, saa sagde jeg til ham: Kom Du bare med min Nøgle!

Indhyllet i Cigarettaage og gjort meddelsom af Anisetten, berettede Frøken Poulsen Scener af sit Husliv med Apotekeren. Frøken Mosts smaa blygraa Øjne skinnede deltagende. Hun havde ganske glemt

Systuen og sine Hænders dydige Gerning, og den spidse Hage, hun ellers plejer at lave, naar Frøken Poulsen i andres Nærværelse bliver for intim, viste der sig ikke fjerneste Tilløb til her i Tête-à-Têtens pirrende Ugenerthed. Hun var opspilet Beundring overfor det høje flotte Pigebarns »storartede« Maade at tage Mandkønnet paa.

— Gav han Dem saa Deres Nøgle?

— Han lagde den paa Fortepianoet, og saa gik han. Han var helt hvid i Ansigtet.

— Kom han ikke igen?

— Gud, en Time efter og var lige ved at kime Huset ned. Jeg lukkede naturligvis ikke op.

— At De tør vove det!

— Det manglede bare. Imorges fik jeg Brev paa Sengen.

— Fra ham, hvad skrev han?

— Ja, han skrev . . jeg læste det saamænd ikke rigtig . . det sædvanlige . . at det umuligt kunde blive ved at gaa paa den Maade . . det maatte jeg jo selv kunne indse . . han hverken vilde eller kunde finde sig i det, jeg bød ham . . det tog altfor meget paa ham, og saa maatte det hellere være forbi med det samme. Nu ved jeg da, jeg er fri for ham i fire Dage.

— Troer De saa, han kommer igen?

— Ja, ellers skriver jeg. Man skal heller ikke lade dem gaa for længe. En Gang var han borte i 14 Dage, og saa fik jeg at vide, han havde været mig utro.

— Gud, med hvem?

— Aa, en grusom Tøs . . en af de allergrusomste. Ikke fordi jeg tager mig det nær . . ikke det mindste, men man vil dog nødig udsættes . . hun gik i lang Tid bagefter og generede mig paa Gaden . . Naa, Skaal, Frøken, jeg synes ellers Herrerne lader temmelig længe vente paa sig.

Frøken Most tømte sit Glas i Tavshed. Hun var rystet ved Fortællingen om Apotekerens Utroskab. Naar nogen Mand kunde bedrage en saa fængslende Skabning som Frøken Poulsen, hvad maatte da ikke hun selv med sine langt beskednere Ynder kunne risikere? Tænk, om Valdemar! Hun fik Taarer i Øjnene . . hun havde jo aldrig Rede paa, hvad han tog sig for . . han skulde ordentlig komme i Forhør!

— De skulde for Resten set en sød Udlænding, jeg talte med i Forgaars — begyndte Frøken Poulsen igen efter at have tændt en frisk Cigaret.

— Paa Gaden?

— Han sad udenfor à Porta, da jeg kom fra Bad. Jeg saa godt, han sad og kiggede, og jeg var heller ikke kommen tre Skridt ned ad Østergade, før jeg havde ham efter mig. Først paa den ene Side og saa paa den anden og saa foran. Saa tænkte jeg: Nu skal Du se, om han tør komme hen og tiltale Dig, og saa stod jeg stille og saâ ind ad et Vindu.

— Kom han?

— Ja ligesom en Bi, og begyndte lige straks at snakke — Fransk eller Engelsk eller Russisk — hvad det var, ved jeg ikke. Men da han saa mærkede, jeg ikke forstod ham, gav han sig til at snakke Dansk. Aa, det lød i den Grad komisk. Og saa kom det i saadan en Fart ud af ham: Smukke Pige skal Dem og jeg spise Kotelet sig ja!

Paa dette Punkt af Underholdningen mellem Frøken Poulsen og den søde Udlænding, afbrødes Samtalen, ved at Johan kom ind og meldte Herrerne i Sigte. Begge Damer rejste sig straks, pludselig alvorlige, traadte hen foran Spejlet og begyndte at vifte sig med deres Lommetørklæder.

— Gud, sikken en Røg, vi har lavet, udbrød Frøken Poulsen — lad os aabne et Vindu, inden de kommer.

I det sammede rullede en elegant Landauer med de to Atheniensere paa Bagsædet op foran Huset.

IV.

Man var blevet enige om at lade Udflugten gælde det afsides og idylliske Frederiksdal. Det var en stille, lummervarm Eftermiddag og trukket af de b o h n s k e Pragtkameler rullede Ekvipagen i en uafbrudt Sky af Støv ud ad Ørkenvejen til Lyngby. Medlemmerne af den elegante Karavane, som paa Farten gjennem Nørrebros Gader havde konverseret overstadigt, og med lystig Ringeagt tilsmilet de forbigaaende, hensank i vemodig Betragtning, efterhaanden som de blev alene med den alvorlige Natur. Damerne laa tilbage under deres Parasoller og snappede efter Vejret som Høns under en Stikkelsbærbusk. Hjort og Michelsen, hvem Solen stak lige i Hovedet, glippede hjælpelost

med Øjnene og trakterede hinanden med gloende Sodakager, hver Gang Frokostens Chartreuser bragte sig i bitter Erindring. Landskabet glødede ensomt. Kun nu og da styrtede en Skare smaa Landstrygere op af Grøften og gav sig til at slaa Kraftspring i Sandet, eller en enlig Beduin, som hvilede i Skyggen af en Skærvebunke gjorde Honnør for Herskaberne ved at lette et Ben i Vejret og klappe sig ærbødigt paa Bagen.

Tilsidst var en lille Sværm paalidelige Hestefluer, som blindt fulgte Vognen, ene om at holde det hendøsende Selskab i Aande. De var især begærlige efter at komme til at stikke Frøken Poulsen, og denne overfor Attaker ellers flegmatiske Dame geraadede i afsindig Forfærdelse ved de lumske Insekters Efterstræbelse. Hun hoppede uafladelig i Sædet og foer snart i Armene paa Hjort, snart over i Skødet paa Frøken Most, idet hun ildrød i Hovedet og med Øjne, der stivnede i Rædsel erklærede, at saadanne »Bier« skulde ikke være til. Pludselig udstødte hun et fortvivlet Hvin og kastede sig bagover med begge Hænder for Ansigtet. Det var lykkedes en snedig Brems at gemme sig under hendes Hatteskygge og derfra lade sig dumpe ned paa hendes venstre Kind, i hvis delikate Hud den øjeblikkelig sænkede sin Braad. Den tilskadekomne Dame blev strax Genstand for alles

Omsorg. Vognen stansede, og Hjort sprang ud for at lede efter fugtig Jord; Michelsen trak en Flaske Kognak op til Badning, og Frøken Most tilbød i opofrende Ømhed at suge Saaret ud. Men Frøken Poulsen afslog med hurtig genvunden Fatning enhver Pleje. Hun skulde hverken bades eller suges, hun havde faaet nok. Hun var ikke taget ud for at blive stukket i Ansigtet, og hun vilde hjem. De andre kunde gærne køre videre, hun skulde udmærket finde Vejen til Fods. Og med Lommetørklædet for sin krænkede Kind steg hun ud af Vognen og begav sig i Retning af Kjøbenhavn. Flux erklærede Frøken Most, at vilde Frøken Poulsen hjem, vilde hun ogsaa. Hun var ikke taget ud for at blive fornærmet, og Frøken Poulsen havde fornærmet hende, baade ved sin Maade at svare paa, da hun tilbød at suge hende, og ved at gaa uden saameget som at sige Farvel. Og før der kunde blive Spørgsmaal om Indvendinger, var Frøken Most ude af sin Vogndør, og spadserede hen ad Vejen paa den modsatte Side af Frøken Poulsen. Herrerne tog Sagen med en Sindsro, der vilde have været ugalant, om den ikke havde bundet i et nøje Studium af deres tilbedtes Temperament. De vidste, at lige saa sikkert som Overtalelser fra deres Side kun vilde tilspidse Situationens Pinagtighed, lige saa vist vilde Damernes med-

fødte Hjærtensgodhed, blot det overlodes til den selv at komme til Orde, stemme deres Sind til Formildelse. Derfor tændte de koldblodigt en Cigar, og tog sig i Forening med Kusken en solidarisk Kognak. Fem Minuter efter saaes Frøken Poulsen stadig med Lommetørklædet for Kinden, at tage Plads paa Grøftekanten ved sin Side af Vejen, og ganske samtidigt iagttoges Frøken Most at brede sit Lommetørklæde ud for sirligt at nedlade sig paa Grøftekanten ved hendes Side af Vejen, hvorpaa Vognen kørte tilbage og holdt midt imellem dem begge, og Hjort gik til Frøken Poulsen, og Michelsen til Frøken Most. Frøken Poulsen betroede Hjort, at hun hadede de Mennesker, han altid førte hende sammen med, og at det skulde være sidste Gang, hun tog ud i deres Selskab. Akkurat det samme betroede Frøken Most Michelsen. Og derpaa steg alle fire til Vogns igen og kørte videre i komplet Harmoni, som om det ubehagelige Optrin aldrig var passeret.

Ja, den lille Byge havde saa fuldstændig renset Luften, at det Vanheld, der havde hidkaldt den, nu blev Aarsag til, at hele Selskabet kom fortrinligt i Stemning. Ved Bremsens Stik var Frøken Poulsens Kind nemlig svulmet saaledes op, at hendes Ansigt havde faaet et højst originalt Udtryk. Det saa ud, som hun hele Tiden skælmsk kneb det venstre Øje til

og samtidig paa en kaad Maade stak Tungen mod den ene Side af Munden, medens den anden Halvdel af hendes Træk udtrykte stram Alvor med Spor endnu af udstanden Krænkelse. Totalvirkningen blev uimodstaaelig. Dog, allercharmantest var det, at Frøken Poulsen, for hvem det var noget ganske nyt at gjøre humoristisk Lykke, selv fandt sig uhyre morsom, og uafladelig forlangte af Michelsen, at han skulde vise hende, hvordan hun saa ud. Og da Frøken Most herover ytrede Tegn til Jalousi, gav Hjort sig galant til at gjøre Grimacer aparte for hende, saa hun kaglede af Henrykkelse. Saaledes holdt Kvartetten i Perlehumør sit Indtog i Frederiksdal.

Paa Kroen modtoges man til bevæget Overraskelse af en gammel Celebritet fra Hovedstanden, Opvarter Lundberg. Det var en ældre fyldig Person af den snart uddøde nationalliberale Type, nobelt barberet, med fugtige graa Lokker og trinde Poser under Øjnene. Han saa ud som han var sat i Vox, et afbleget Billede paa gentil Alkoholisme. Det var gaaet rystende ned ad Bakke med Lundberg. Han havde tidligere været Overkellner paa en fin kjøbenhavnsk Restaurant, under hvis Kabinetters Gassole den gyldne Ungdom sværmede. Han var alle Stamgæsters Yndling, og han elskede selv sine kære Gæster, de frejdige unge Fyre

og de venlige gamle Feer. Med Liv og Sjæl deltog han i deres tvangløse Selskabelighed, til hans Konstitution begyndte at svigte. Han blev affældig og distræt. At han i Reglen ved Ombæringen af anden Ret fik Hikke, ved Desserten klattede Tallerknerne, og naar han snøvlede rundt med Kaffen tiltalte Damerne ved Fornavn, gjorde jo i og for sig mindre, saalænge han blot var imellem sine egne, der forstod og holdt af ham. Men tilsidst kunde han ikke mere skelne imellem Venner og Fremmede. Og da han en Aften var kommet til at sige Du til en grevelig Svensker, der souperede stilfuldt med en fornem Cirkusdame, blev Principalen utaalmodig og var hjærteløs nok til at afskedige en Mand, der havde været fuld i hans Brød i fjorten Aar. Naturligvis etablerede Lundberg øjeblikkelig en Forretning for at ruinere den utaknemlige, og naturligvis gik han selv Fallit et halvt Aar efter. Det lykkedes ham nemlig kun at tilrive sig den mindre vederhæftige Portion af Kunderne, og han bukkede under for et lille Antal umyndige Gourmanders standhaftige Søgning. Og nu var han dalet ned her som en vingeskudt Fugl ved Fursøens Bredder, Eneopvarter i Stumptrøje paa den beskedne Kro.

Ved Gensynet af deres gamle Mundskænk rørte der sig hos Hjort og Michelsen noget af den samme

smukke Venerationsfølelse, som man bevarer for den Barnepige, der har ledet Ens første Skridt. De følte Trang til at vise Lundberg, at de erindrede ham med Velvilje, og Michelsen prikkede ham venligt paa Maven med sin Stokkeknap, mens Hjort spurgte til hans Hikke. Men den af Livet omtaagede svarede kun med en døsig Fnisen; han genkendte næppe sine fordums Velyndere. Med rystende Hænder bemægtigede han sig Frøkenerne Mosts og Poulsens Parasoller og ilede i Forvejen førende Selskabet til et Værelse ovenpaa. Det var et blaat tapetseret Gemak med to Vinduer og en Glasdør ud til en trøsket Altan. Møblementet var sex Stole og et Spisebord til atten Personer, uden Dug, men med tre Platdemenager, som hver indeholdt gul Olje, rød Edikke og brun Sennopsskorpe. Endvidere en Hestehaarssofa i Frederik den 6tes nøjsomme Stil under et Litografi af Prins Poniatowsky, som tabte sin Chako paa Flugten over en Flod. Endelig var Gulvet bestrøet med muggent Sand, og circa syv Hundrede Fluer summede op i et vældigt Kor, da Gæsterne traadte ind.

— Her kan vi jo have det rigtig hyggeligt, sagde Michelsen og puffede Glasdøren op med sin Stok for ikke at kvæles paa Stedet.

Damerne trak sig strax tilbage for at ordne deres Toiletter efter Køreturen, de to Venner gik ud paa

Altanen. Haven nedenunder bestod hovedsagelig af en stor Plæne med vissent nedtrampet Græs, i Midten en Flagstang, hvis Maling skallede af, en Række forfaldne Lysthuse paa Siderne. I en af Gangene henstod en tom Barnevogn, i et Par af Lysthusene sad Folk og spiste af medbragte Madkurve. Nogle Børn og en Hund legede ved Flagstangen. I Baggrunden skimtedes mellem Træerne Fursøens graalige Bølger, skummende langt ude med enkelte hvide Toppe. Der blæste stødvis en sløv og lummer Vind som førte en sødlig flov Luft ind fra Sivene og raslede med det tørre Smørrebrødspapir paa Plænen. Himlen var i Færd med at blive overtrukken, og Solen gloede som en Petroleumslampe, der er ved at gaa ud.

— Hvad Satan skal vi egentlig her, snærrede Michelsen. Han havde i Løbet af faa Sekunder stirret sig fuldkommen rasende paa Udsigten. — Grusom Idé!

— Ønsker Herskabet at spise, lød det pludselig fra Lundberg, der tavst havde holdt sig fast ved Dørlaasen.

Michelsen drejede sig rundt paa Hælen.

— Ja, vi kan vist lige saa godt springe i det. Hvad har De?

Det var begyndt at dæmre for Lundberg. Han havde faaet Færten af sine kjøbenhavnske Gæster og i

Ønsket om strax at gjøre det hjemligt for det lille Lystparti, slog han an i Tonen fra gamle, spøgefulde Dage:

— Vi har lige hjemkomne friske Svalereder, begyndte han smiskende — — Rødspætter, Bøf og Omelet kom det i forfjamsket Alvor efter. I de Herrers Minespil havde han øjeblikkelig læst en skarp Opfordring til foreløbig ikke at overanstrænge sin Indbildningskraft.

— Fire Kuvert og lad os faa det overstaaet snarest muligt.

Lundberg dejsede baglænds ud i Korridoren. I det samme svævede Damerne ind med fornyede Pandekrøller og skinnende som et Par Radiser efter Brugen af Kroens Toiletduge. De havde allerede været en Runde paa Terrænet, Frøken Poulsen gnaskede af et umodent Æble, og Frøken Most daskede med en støvet Pæon.

— Hvor her er sødt, smægtede Frøken Poulsen og spyttede en Æblestump ud over Altanen.

— Aldeles fortryllende, istemte Frøken Most og fæstede Pæonen ved sin Barm.

De var henrykte som et Par Konfirmandinder hos Josty, og Synet af Søen indgav dem et ellevildt Ønske om at komme til at slaa Smut. Det vilde vare en halv Time før Middagen anrettedes, og man begav sig

da strax af Sted til den foryngende Sport. Yndefuldt ilede Damerne forud, Arm i Arm, og hvirvlende Støvet op med deres Nederdele; Hjort og Michelsen slentrede efter med Hatten i Nakken, Hænderne i Lommen og haanske Blikke til de indfødte og Landliggerne, som fra Pinebænkene i deres smaa Haver iagttog de rigtklædte fremmede. Pludselig stansede Frøken Poulsen med et Ryk i sin Veninde og pegende paa en Vindusplakat med Paaskriften: Badebilletter for Damer og Herrer, foreslog hun ivrigt at gaa i Vandet. Idéen begejstrede dog ikke umiddelbart Frøken Most. Hendes aarvaagne Selvagtelse tilhviskede hende, at det vistnok vilde være at indlade sig for vidt med en Dame som Frøken Poulsen at gaa i Vandet sammen med hende. Uden Badedragt kunde der i hvert Fald slet ikke være Tale om det. Men da Billetkonen kom frem med et Par kokette Vandkostumer — mørkeblaa med røde Borter — som hun foregav var efterladte af to fine engelske Damer, der havde gæstet Egnen i Forsommeren, og tilbød at udleje for 50 Øre Stykket, var ingen Modstand længere rimelig, og Frøken Most samtykkede i at hengive sig til Bølgen i det engelske Flonel. Desværre havde ingen Gentlemen efterladt Svømmedress, saa Hjort og Michelsen var formelt hindrede i at gøre deres Damer Selskab. Idéen om at indstifte

et evropæisk Badehighlife her ved Fursøen havde et Øjeblik luret i deres Fantasi.

De lejrede sig da ved en Cigaret i Græsset paa Bredden, medens en Skare Børn, som umærkeligt havde indfundet sig, stillede sig op i forventningsfuld Rad paa en Skrænt ovenfor Badehusbroen. Lidt efter kom en barhovedet Mand med Klap for det ene Øje og lang Pibe i Munden listende paa Morgensko ud fra et Hus i Nærheden og sneg sig paa Lur bag et Træ. Endelig sluttedes Tilskuerkredsen af et excentrisk udseende Landliggerpar, en yngre rødhaaret Dame med Stanglorgnet og iført et sælsomst lysegrønt Gevandt, fulgt af en slattenknæet blegblond Yngling, med lang bar Hals, usynlig Skjorte, meget stramme Benklæder og en Art Sydvest af blaat Filt paa Hovedet. De slog sig ned paa Stranden et Stykke til Siden for Hjort og Michelsen. Damen hoppede til Sæde paa en stor Sten. Ynglingen smed sig dovent i Græsset. Hun begyndte strax at vippe sine Turistsko æggende forbi hans Næse, og omsider tog han da ogsaa et Straa og ulejligede sig med at prikke hende paa Strømperne.

Det var en yngre energisk Proverbeforfatterinde og et radikalt ungt Maleremne, Berømtheder, hvis Sommerophold herude havde staaet notabelt bekendtgjort i den

fremskredne kjøbenhavnske Presse. De inspirerede hinanden i Naturen. Frøkenen havde saaledes undfanget Idéen til en ny Han- og Hun-Akt, som skulde foregaa i en Baad, og Maleren tumlede med Udkast til en *Ofelia*, som han tænkte sig rødhaaret paa et Leje af Valmuer, purpurbelyst af den nedgaaende Sol. De to Overmennesker vendte just hjem fra en befrugtende Spaseretur, da Forfatterinden fik Øje paa det muntre Firkløver, som hun paa Grund af dets Medlemmers fri Elegance vilde antage for franske Turister. Maleren, der kendte de to Herrer fra Gaden erklærede imidlertid, at det var et Par Labaner med deres Pigebørn inde fra Kjøbenhavn. Alligevel fandt Forfatterinden dem »kække« og blev nysgerrig efter at se, hvordan Damer af den Slags gik i Vandet.

Frøknerne Most og Poulsen gjorde sig ikke kostbare. De sprang i med smaa kvikke Skrig, som Beridersker, der hopper gennem Tøndebaand, og da Vandet inde ved Badehuset kun naaede dem til Knæene, valsede de med hinanden om Halsen saa langt ud, at de sank i til Livet. Her stillede de sig op, Haand i Haand med Ansigtet mod Land.

— God Dag, raabte de af deres Lungers fulde Kraft ind til Herrerne. Kan I se os?

— Storartet —!

— Nu skal vi gjøre Kunster!

— Bravo!

Det blev en hel Forestilling. Først kastede de sig behændigt bagover og sprællede med Benene i Luften, saa hoppede de højt til Vejrs, baskede i Vandfladen og tog Livtag, alt under gækkende Jubel. Derpaa vejede de Salt, skiftevis paa Ryggen af hinanden, Frøken Poulsen slog Kulbøtter, Frøken Most flød. Men tilsidst raabte de begge højtideligt: En — To — Tre — Farvel! og stak samtidig Hovedet og Overkroppen under. To buttede blaa Øer ragede i nogle Sekunder Side om Side tavse op af det graa Vand. Det var Klapfinalen. Prustende vadede Damerne nu i Land, foroverbøjede og svingende med Armene, som om de strøg Rejer. Det havde været en skinbarlig Succes.

Men Søen hævner. Det viste sig kun altfor hurtigt, at Ferskvandet ikke bekom Frøken Most vel. Hun havde sunket det saa rigeligt, mens hun flød, at hun følte sig inderlig besværet, da hun skulde hægte sit Korset, og pludselig steg hendes Ildebefindende saa hæftigt, at hun svimmel daanede om mod Væggen med Munden forfærdet aaben. Der trak sig en Hinde over hendes Øjne, og hun tog til at gispe med et Udtryk som en mattet Karpe. Ved dette Syn kom Frøken Poulsen i en saadan Bevægelse af Skræk, at

hun i blændende Negligé slog Døren paa vid Gab og kaldte Hjort og Michelsen til Hjælp.

Imidlertid var Tilskuerkredsen paa Strandbredden blevet forøget med adskillige nykomne, og de to

Herrers Forsvinden ind i Badehuset spredte en dump Forargelse. Alle Øjne hæftede sig stivt til den lukkede Dør, og paa en uhyggelig Maade understregede Naturens ildevarslende Stilhed den spændte Stemning

hos Forsamlingen. Luften føltes tung, det skulde lige til at regne, og Søen laa gabende blank og klar til at opfange de første Draaber. I dens ubevægelige Flade spejlede Broen og Badehuset deres Pæle, ikke en Vind rørte sig, ikke et Blad, ikke den sagteste Bølge skvulpede mod Stranden. En Række af Minutter hengik i stum Afsky. Da, lige med ét — og der gik som et elektrisk Sæt gennem alle — saaes Badehusets og Broens Spejlbillede at bølge frem og tilbage, og Vandet skød pludselig i fine Kredse ud fra Pælene. Dette uskyldige Fænomen, hvis Aarsag var, at Frøken Poulsen havde faaet vaade Strømper og derfor maatte banke sine Sko paa mod den skrøbelige Væg, bragte Bægeret til voldsomt at flyde over. De forskellige Grupper løb sammen under forbitret Mumlen. Proverbeforfatterinden sprang demonstrativt ned fra Stenen, rystede sit Gevandt og fjærnede sig, vrinskende ad Malerføllet, idet hun blussede som en Ofelia purpurbelyst af den nedgaaende Sol. Manden med Klappen for Øjet gik i Stormskridt tilbage til sit Hus, gestikulerende med Piben til sin Kone, som var kommet frem i Havedøren. En hvidlokket Professordigter, der i syv og tredive Somre havde boet ved Fursøen, løb frem og tilbage paa Strandbredden og løftede sine Hænder i Ve over Vanhelligelsen, og en

Officersfrue, hvis Mand gjorde Tjeneste ved Enceinten, paakaldte hysterisk Gendarmerne. Men Børnene gled umærkeligt, og idet de lod, som de stirrede ned i Vandet, længere og længere ud paa Badebroen, og de forreste og dristigste skulde just til at kigge ind ad Nøglehullet, da Døren aabnedes og begge Forbryderpar traadte ud i glad Skyldfrihed. Frøken Most havde overstaaet Krisen under et lettende Anfald af Søsyge og støttede sig en Smule bleg til Michelsens Arm; efter dem trippede Frøken Poulsen let paa Taa, og sluttelig Hjort, der sorgløst svingede de vaade Badedragter paa Spidsen af sin Stok. Gennem en Krydsild af fjendske og maalende Øjekast drog de tilbage til Kroen. Paa Vejen mødte de Badekonen i skrapt Trav med en Gulvskruppe paa Nakken. Hun var af Kaptejnsfruen beordret ned for at desinficere. —

Det var med en Appetit, som Michelsen frygtede, var en bedre Sag værdig, at man sammen med de syv Hundrede Fluer satte sig til Bords i Festsalen, hvor Lundberg, nu iført en udlevet Kjole, fra et lille Hjørnebord som fast Støttepunkt forestod Serveringen. Den første Anretning, de kogte Rødspætter, gled dog ned nogenlunde smærtefrit. Kun rullede Michelsen fælt med Øjnene, hver Gang han tømte Glasset med den søde lunkne Champagne — Kroen var uforsynet med

Is — og Hjort nyste længe, efter uforsigtig at have lugtet til Smørsaucen. Men Damerne fortærede muntert — jeg elsker nu Fisk sagde Frøken Poulsen og sugede sit Skelet — og den milde Føde syntes gunstig Diæt for Frøken Mosts nylig rystede System.

Den paafølgende Bøf havde mindre Held med sig. Den optraadte à la jardinière: de fire graabrune Kødtørv var sat i Stak midt paa Fadet mellem et Dige opsvulmede Grønærter og en lille Sump boblende Kartoffelmoes. En branket Em med Lugt som af svedent Seletøj bølgede over Landskabet.

— Please myladies, opmuntrede Michelsen Damerne, dejlig varm Mad! Men Frøken Poulsen drejede Hovedet om paa Siden som en Hund, man byder Pickles, og Frøken Most afslog med en forpint Gebærde. Hendes blege Pande duggedes paany af Søsygens Perler. Og da de to Herrer en Stund i melankolsk Nysgerrighed havde mættet sig ved Synet af den stadig transpirerende Lækkerbisken, ringede Michelsen brat paa Lundberg og bød ham tage ud, hvilket den gamle Tjener efterkom i Tavshed men med et bebrejdende blødkogt Blik til Selskabet.

Kavalererne tændte nu efter russisk Skik en Cigaret og svalede sig med den resterende Champagne, mens de flegmatisk afventede Desserten. Damerne

glædede sig til Omeletten, som var lovet dem med Brombær, en Specialitet fra Kroens skovrige Omegn. Den forekom ogsaa højst indbydende, glinsende, osende, sukkerbestrøet og med Syltetøjssaften sivende ud paa Siderne som Blodstrømme fra en utilstrækkelig Forbinding.

— Hvilken hed Vin maa jeg servere hertil forespurgte Lundberg, da han højtideligt satte Kagen paa Bordet.

— Tak, ikke noget der er hedere end det, vi har. Lad os faa en Flaske Toddy til.

Paany skummede den glødende Drik i Bægrene, paany summede de vanvittigt berusede Fluer Festdeltagerne om Ørene. Damerne lækrede sig i Velvære over de brændte Sukkerskorper og de pikante Bær, og Frøken Poulsen havde just forsynet sig anden Gang, da hun pludselig lod Gaflen synke med et opskræmmet Udtryk, idet hendes Øjne langsomt og unaturligt traadte ud af deres Huler.

— Hvad er der i Vejen Pille, spurgte Apotekermedhjælperen Hjort deltagende.

— Der er Bier i Omeletten, hviskede den ulykkelige med frygtelig forandret Stemme og lod Liget af en friskbagt Gedehams falde fra sine Brombærlæber ned paa Dugen. — Tag den væk, skreg hun vildt og

fløj med et Sæt op fra Stolen. Den stakkels Frøken Most tabte øjeblikkelig den Mundfuld, hun var i Færd med, ned paa sin Tallerken, men Michelsen greb med et ondt Blik Fadet med Resterne af Omeletten og slyngede det i et kraftigt Kast gennem den aabne Dør udover Altanen. Det skar paa Kant gennem Luften til i Højde med Flagstangen, vendte Bunden i Vejret, slap sit Indhold og faldt med et Brask til Jorden.

Et gennemtrængende kvindeligt »Gud fri os« lød i samme Nu fra Plænen fulgt af et mandligt barsk: Holløj — hvad er den af! Derefter et Par Sekunders lyttende Tavshed i begge Lejre. Saa hørtes paany den kvindelige Stemme grædefærdig forbitret: Sikke noget Griseri . . . vil Du se mit ny Overstykke!

— Tør Du gaa ud og se paa hendes ny Overstykke, spurgte Michelsen Hjort. Denne traadte dumdristig frem paa Altanen.

— De er vist inte rigtig vel deroppe!

Hjort viftede beroligende med sin Serviet.

— Ja, jeg skal Satan smælte mig . . .

Mere opfattedes ikke, men Lyden af en Række hidsige Tramp forplantede sig fra Lokalet nedenunder buldrende opad Trappen, kom farende gennem Korridoren og stansede udenfor Døren, hvor Lundbergs

grødet protesterende: Sluttet Selskab, overdøvedes af en rasende Mandsstemmes: Afvejen Snosk!

— Drej Nøglen om, tilskyndede Frøken Poulsen. Men i det samme fløj Døren op med et Bums, og ind brasede Lundberg omfavnet af en lille tyk Mand i høj Hat. Den lille Mands kvabsede, ildrøde Ansigt hvilede med Hagen glubende og urokkeligt paa Lundbergs Skulder, og hans Hænder fastklemte en Paraply midt paa Lundbergs fede Ryg. De valsede sagte rundt i Stuen under anstrængte Pust, mens Hjort og Michelsen opmærksomt saa til, garderede bag hver sin Stolervg med deres Damer under Armen. Støvregnen og Tobakstaagen fra Cigaretterne bølgede om de kæmpende i den indtrædende Skumring. Og pludselig kom en lang pilmager Kvindeskikkelse til Syne i den aabne Dør. Hendes Hattebaand og Fløjlskast flagrede spøgelseagtigt i Trækvinden. Hun slog vildt ud med Armene og raabte forfærdet:

— Men Du Fredsens Hansen!

Ved denne Appel slap den lille kvabsede sit Tag og de to Modstandere røg hver til sin Side snappende efter Vejret. Da lød i næste Øjeblik Frøken Most's klokkeblide Stemme:

— Men Gud, er det ikke Fru Hansen? God Aften Fru Hansen!

— Kender Du det Selskab, Karoline, spurgte Tyksakken og tørrede Sveden af Panden.

Det viste sig til flersidig Overraskelske at Fru Hansen og Frøken Most »paa en Maade« var Veninder. Fru Hansen — gift med Stivelseagent Hansen — lod nemlig sy hos Frøken Most, ja det Fløjlskast, saa hvilket der endnu sad Levninger af den uheldige Omelet, var det sidste Værk af Frøken Most's Smag og Geni. De to Damer hilste venskabeligt paa hinanden.

— Jeg er her med min forlovede, præsenterede Frøken Most undselig den galant bukkende Michelsen.

— Glæder mig at gjøre Deres Bekendtskab Frue, har saa ofte hørt Dem omtale. Deres Mand, formoder jeg, fornøjer mig at gjøre Deres Bekendtskab Hr. Grosserer! Tillad mig ogsaa at forestille min Ven Hr. Hjort, theologisk Kandidat og min Kærestes Veninde, Musiklærerinde Frøken Poulsen — Grosserer Hansen og Frue! Haaber De gjør os den Ære at drikke Kaffe sammen med os. Lundberg, vil De bringe Lys og sætte Stole til de fremmede.

Overfor saa indtagende en Verdenstone druknede al Misstemning hos Ægteparret Hansen i dybt smigret Beærethed. Medens den kvindelige Del af Selskabet kappedes om at lægge Dannelse og Hjærtelighed for Dagen og sluttelig tjærnede sig for i Forening at gnide

Fru Hansens Overstykke med Franskbrød indledede de tre Herrer en flygtig Samtale om Høstudsigterne, og Hjort bød Grossereren en Cigar. Man satte sig derpaa til at tømme en Flaske Portvin, og Hr. Hansen holdt to Taler, en til Hjort og en til Michelsen, i hvilke han udtrykte sin Stolthed over at have faaet Lejlighed til at være sammen med de Herrer. »Der var ikke mange Herrer, der vilde have baaret sig saa nobelt ad, som de to Herrer havde gjort i Aften, og han haabede, de vilde indrømme, at han ogsaa havde opført sig nobelt.« Hjort og Michelsen bekræftede redebont Hr. Hansens fuldendte Noblesse, og man udvexlede Kort i højsindet Enighed om at være tre usædvanlig noble Herrer.

Damerne kom nu tilbage, der serveredes Kaffe med Likører, og Hr. Hansen holdt to ny Taler, henvendte til Frøknerne Most og Poulsen, som han priste for deres Ynde og Dyd. Han berømmede Frøken Most som en ung Pige, der »selv havde banet sig en Vej i Livet, som enhver maatte tage sin Hat af for,« og til Frøken Poulsen bemærkede han, at »den Kunst, hun dyrkede, satte han for sit Vedkommende over alle andre Kunster og han var vis paa, at de andre ærede Herrer ogsaa var enige med ham.« (Tilslutning fra Hjort og Michelsen).

I Følelsen af at have gjort sin Pligt med Glans, drak Hr. Hansen derpaa gesvindt fire Kognaker og anslog saa en mere utvungen Tone. Han fæstede sit luende Øjepar paa Frøken Poulsen og gjorde hende overgivne Erklæringer snart paa Vers snart i bevingede Sætninger.

— Dejlige Kvinde, begyndte han højtideligt smægtende . . . dejlige Kvinde gjentog han i stigende Begejstring og saa kvad han med kælen Nynnen:

Ræk mig Din lille Haand
Ræk mig Din lille Haand
Fæst op Dit Skørt og bind
Dit ro—de Strømpebaand!

— Han er jo tosset, lo den skønne af fuld Hals, men saa slog ogsaa hun over i Sang og kvad tilbage. idet hun skælmsk virrede med Hovedet:

Tra la la
Tra la la
Er der noget at gøre?
Nej nej nej
Nej nej nej
Der er ikke noget at gøre!

— Der er ikke noget at gøre, istemmede Hjort og Michelsen det nedslaaende Omkvæd, og Hr. Hansen

syntes med ét alvorlig. Et Skær af Melankoli lejrede sig over hans noble Træk, medens hans Blik med Vemod svævede fra Frøken Poulsens fristende Former til hans Ægtemages karrige Ynder.

— Naa Skaal og skidt med det hele, udbrød han resigneret og tømte den femte Kognak — siden man har den elendige Kælling med.

Den sidste Hjerteudgydelse var henvendt i dæmpet Fortrolighed til Michelsen, men undgik ikke Agentindens skinsyge Øre.

— Du skulde saamænd ikke genere Dig, Hansen, lo hun spidst, idet hendes Næsetip farvedes af en harmfuld Rødme, hvorpaa der fulgte nogle blidt henkastede men desværre gennemsigtige Tilkendegivelser om, at hun »nok kunde mærke, hvilket Selskab hun var kommet i«.

Den herved indtrædende Kølighed mellem Fruen og de to Frøkener i Forbindelse med Hr. Hansens pludselige og overvældende Søvnighed, gjorde Øjeblikket egnet til Opbrud. Vognen beordredes forspændt, og Lundberg, hvis Sengetid ogsaa syntes nær forestaaende, belønnedes fyrsteligt. Hr. Hansen tog Afsked siddende. Med en sidste Opmanden af sin Livskraft aabnede han det ene Øje, blinkede mat til Frøken Poulsen og forespurgte, om de saa skulde tage

paa Bakken. Hvorpaa hans Hoved hjælpeløst sank om paa Dugen.

Det skyllede Vande ned, og træt af den bevægede Udflugt klatrede Selskabet ind i den lukkede Landauer. Herrerne og Frøken Most overgav sig strax til et hvilende Blund, hver i sit Hjørne; alene Frøken Poulsen forblev vaagen. Medens Regndraaberne trommede paa Ruffet og Vognen i ensformigt Trav pjaskede henad den øde Chaussée, forbi de af Blæsten vanvittigt piskede Træer, sad hun tankefuld og tegnede paa den vaade Rude og nynnede for sig selv:

Elske og føle
Føle og elske
Jeg føler, jeg elsker
Den søde Lu—de—vig.

Klokken halv Elleve holdt man i øsende Regnvejr foran Tivoli.

V.

Det verdensberømte Etablissement henlaa — ganske undtagelsesvis — i ravnekrogsagtig Skummelhed. Restaurationernes Lys skinnede døsigt, Musiken klang forkølet under de dryppende Træer, Vandet rislede i Bække ud gennem Tælleapparaterne, hvor Kontrollørerne krøb sammen i deresGummislag. Et Par Familier med grædende Børn vadede arrigt af Sted til Omnibussen, tre gennemblødte Tyskere stod raadvilde ved Byttekontoret. Men oplivede alene ved Følelsen af atter at finde sig paa hjemlig Grund svømmede vore Venner paa deres Frikort glade ind i *Kisten.* Her havde Michelsen alt længe lovet at indføre den bly Alma,

— Vi elske vort Land —

hvem Bladenes Omtale af en vis Mademoiselle *Cri-Cri* havde ophidset til vild Nysgerrighed; her havde Hjort og Louise fejret skønne Hvedebrødsaftener; her vilde man paany indaande Hovedstadens pirrende Luft, og ved en Øl fra Fad til Sangens friske Toner lade sig sætte i Stemning til Souperen.

Til Rytmerne af den klangfaste Komposition »Med smaa Skridt« vuggede man sig langsomt gennem det tætfyldte Lokale, Herrerne under stadige Hilsener, frem til den reserverede Indhegning, hvor en dampende Opvarter vaskede et Bord af med en Klud dyppet i svensk Banko, og skaffede de fornødne Stole. Tæppet var i Øjeblikket nede og Damerne kunde saaledes i Ro og Mag lade Blikket strejfe rundt blandt Publikum. Frøken Poulsen kom strax i livlig Rapport med en Gruppe fyrige unge Officerer, der alle som én i første Tempo snoede deres Moustacher, i andet truede smilende ad hende med Pegefingeren og i tredje hævede Glasset og belevent drak hende til. Frøken Most derimod fæstede sin jomfruelige Opmærksomhed paa en Række unge Damer, som i maleriske Toiletter stod opstillede paa Galleriet, og sendte længselsfulde Blikke ned i Salen. Hun spurgte Hjort, hvorfor de stod der alene. Han svarede, at han troede, det var fordi de generede sig for at sidde nede mellem saa mange fremmede Herrer.

Hun undrede sig da over, at de vilde gaa alene derind, men Hjort beroligede hende med, at de ganske vist kom alene, men næsten altid blev ledsagede hjem. Alligevel ytrede Frøken Most en Tvivl om, at det var virkelig pæne Damer, men i det samme blev der hængt et nyt Numer op, Orkestret intonerede en smæltende Melodi, og Tæppet gik højtideligt til Vejrs.

En forholdsvis Stilhed indtraadte og en højrøstet Bestilling paa tre Absinth mødtes af vrede Hys, thi det var den ny danske Stjærne, Frøken Blanca Jensen, som skulde synge, hende, om hvem det forventedes, at hun vilde genføde Folkesangen paa sine Læber, En slank, næppe fem og trediveaarig Kvinde med ædle men lidt strænge Træk traadte frem foran Lampe-rækken, modtaget af sympatetiske Bifaldslyde. Hun bar med Svaneholdning en simpel folderig Klædning, snehvid, og med et højrødt Skærf, hvori en Buket modne Ax, løst slynget om Midien. Hendes gyldne Haar faldt i en kostbar Fletning ned ad Nakken, hendes Øjne, som hun kysk hævede mod Himlen, var blaa som Kongedybet, af hendes Tænder mang-lede der ikke ret mange, og hun havde lange hvide, omtrent rene Handsker paa sine lange myge Arme.

Hun foredrog »Agnete og Havmanden«. Kun de tre forreste Rækker kunde høre hendes Stemme, men Resten saa til i aandeløs Tavshed. Ved Verset:

Han stopped' hendes Øre
Han stopped' hendes Mund
Saa drog han hende med sig
Dybt ned paa Havsens Bund.

faldt en fuld Svensker ned af sin Stol i Baggrunden af Lokalet. Med et krænket Blik holdt Frøken Blanca inde, og øjeblikkelig hævede der sig truende Røster, og to Politibetjente med ny Vaskeskindshandsker sprang til og slæbte Svenskeren ud. Jublende Bifaldssalver brød løs, da Romancen var sunget til Ende, og atter og atter fremkaldtes Kunstnerinden til fornyet Hyldest. Hun foredrog nu Sange af Øhlenschläger, Paludan-Müller, Ploug og Bjørnstjerne Bjørnson, og stadig vilde Begejstringen ingen Ende tage. Men tilsidst svigtede Kræfterne hende, og med Haanden presset mod sit gispende Bryst og døende Takkeblikke til højre og venstre segnede hun ud mellem Kulisserne.

Da Tæppet uigenkaldelig havde sænket sig og Musiken til en Afvexling spillede »Rundt paa Gulvet«, opstod der en levende Diskussion blandt en Klynge Journalister, som var forsamlede ved Direktørens Bord. En havde hørt, at Frøken Jensen om kort Tid med

Statsunderstøttelse skulde rejse til Lejpzig for at faa sin Stemme uddannet, mens en anden paastod at hun allerede til næste Sæson skulde debutere paa det kongelige Theater som Liden Kirsten. Andre igen vilde vide, at Dagmartheatret havde sikret sig hende til Optræden i Schillers og Grillparzers Dramer, men de fleste holdt dog for, at hun havde aflagt et højtideligt Løfte om aldrig at forlade Tribunen, men udelukkende hellige sit Talent til literær Opædling af Variétéernes naive Publikum. —

Paany klang Reveillen fra det lille kraftfulde Orkester, Tæppet fløj til Vejrs og ind sprang med et Sæt den flotte Cri-Cri. Bedøvende Jubelraab og Fanfarer med Ølkrus og Stokke hilser Sæsonens Kæledægge. Belgierinden er halvanden Alen høj, undersætsig med Dobbelthage, Krumnæse og nærsynede Øjne, der misser og smisker. Hun ligner en yngre levelysten jødisk Bankier. Det yndige Barn er med Galgenhumor paaklædt som Herre, i rød Galakjole og stramme Atlaskespantalons, der viser hendes ubeskedne Bag, hvorunder et Par vævre Smaaben spræller i sorte Silke strømper. Med Monocle klemt i venstre Øje, den lille Cylinder paa tre Haar og svippende et diamantknappet Spanskrør mellem Fingerspidserne, smaagriner hun som kildet af usynlige Hænder og stikker ufor-

tøvet i et Vræl, der faar de sløveste til at fare op. I et stivt Kvarter galoperer hun i sit Ansigts Sved og skrigende af alle Livsens Kræfter op og ned foran Lamperækken. Naar en Vise er ude, springer hun bag Kulisserne og et Sekund efter ind paa Scenen igen, stadig fremkaldt af det afsindigste Spektakel. Meget unge Levemænd med varme Kinder og lyse Sommerslips klapper rasende, med Øjne og Gab lystent opspilede, og forstaar ikke et Muk af, hvad hun synger. De maleriske Damer paa Galleriet overdænger hende med smaa Rosenbuketter, og rødmussede Provinslapse i Baggrunden af Lokalet forsyner sig med hendes Fotografi. Hun falder ned paa Hug og hopper over Scenen som en Skade; hun skubber Hatten bag i Nakken, løfter Kjoleskøderne op og bræger som en Ged. Tilsidst sparker hun sit venstre Ben fem og tyve Gange i Vejret i ét Træk og kabriolerer saa baglænds ud med berusende Slængkys til alsidig Afsked.

Hendes sidste Kys og sidste Øjekast sendes med direkte Aplomb til hendes begunstigede Tilbeder, en ungdommelig Bonvivant paa forreste Række, der har aftaget Hatten for at køle Ilden i sit Blod og vender sin aristokratiske Nakkeskilning og sine glødende Øren til Bagtalelsen. Han er sammen med en Ven, i hvem Hjort og Michelsen til deres Glæde har genkendt den elegante unge

Mand, de om Formiddagen havde beundret hos deres Skræder. De to Herrers Optræden antydede den yderste Grad af Stilfuldhed. De drak Exportøl med Sølvpapir om Propperne og bød hinanden ægyptiske Cigaretter af smaa Skildpaddeetuier med deres Navnetræk slynget i Guld. Deres Handsker bar de mellem Skyggen og Pullen paa deres Hatte, og deres Kravats var Orgier af Pragt. Efter la divas Sortie havde de en ivrig Forhandling med en Opvarter, som under ærbødigt forsikrende Nik modtog et Visitkort og strax derpaa saâs forsvinde med en halv Flaske Champagne paa en Sølvbakke gennem Londøren til Scenen. Da han kom tilbage, blinkede han opmuntrende, og samtidigt bevægede Tæppet sig ved den ene Side, og i Sprækken skimtedes Tryllerinden og vexlede Smil med de to Hjærteknusere.

Imidlertid var det michelsenske Selskab mæt af Indtryk brudt op og havde under smigrende Opsigt forladt Salonen. Michelsen higede efter at komme til Ro i Bazarens tilvante Komfort og førte an med længselsfuld Hast. Med et Glædeshop besteg han Per-

ronen til dette hans Sommerbo og skred med en Slotsherres muntre Hjemmefølelse forbi det hengivne Tjenerskab i Spidsen for sine Gæster gennem den hvælvede Hal. Det sædvanlige Kabinet aabnede sin spartanske Favn, de ærværdige Portièrer, som har skygget for Generationers sorgløse Færd, droges sammen, Gassen skruedes op og sendte sine festlige Straaler ned over Øjeblikkets Børn, som bænkede sig med frydefuld Appetit. Her for Bordenden fortjente Michelsen at ses, her var han i sit Es. Han elskede dette Sted, Tumlepladsen for uindskrænket Nyden og formfrit Samvær, hvor Bordets Trylledug dækkedes som af sig selv med Kælderens ædleste Falsknerier og Sæsonens uforanderlige Specialiteter. Vennesæl og gavmild tronede han med et Smil af fin Lystenhed, et munkeagtigt Velværesmil, svævende om Mundvigerne, med kærtegnende Blikke til de gabende Flaskemundinger som stak op af Iskølerne, mens han aarvaagent sørgede for, at Glassene stadig blev fyldt. Ligeoverfor sad Jesuiten Hjort, allerede med røde Prikker paa begge Kinder og Øjne, som tindrede underfundigt henrykte under smaa Udbrud af Latterhoste. Den svulmende Frøken Poulsen havde løsnet en Knap i sit Kjoleliv, og en Stump blændende Knipling tittede frem af det blaa Atlask. Dovent skød hun sit Glas henover Dugen for at

klinke med Frøken Most, der med barnligt Begær og Servietten omhyggeligt befæstet over den snorebroderede svælgede i sin Festret, Lax i Mayonnaise. — Skaal, hilste Damerne animeret hinanden, — Skaal gentog Herrerne, og alle fire løftede og tømte Bægrene med et Udtryk af sammensvoren Glæde. »Vi har det ligegodt storartet — tolkede Frøken Poulsen den fælles, taknemlige Stemning.

Hummer og Kyllinger, Asparges, Gaaselever og Jordbær duftede og forsvandt. Champagne sprudlede og forduftede. Opmærksomt og lydløst, næsten uden Vink skiftede den rødligblonde Larsen, en af Kellnerstandens Fyrster, Tallerkener og Flasker. Med hvilket Galanteri hentede han ikke Frøken Poulsens Serviet op fra hendes Fødder! Med hvilken Plastik bød han ikke Fadene, idet han knækkede over i Bækkenhvirvlerne og holdt venstre Arm skruet om paa Ryggen; hvor forstod han ikke at smile taktfuldt til Herrernes Vid. Varmt beundrende Blikke fra Frøken Most fulgte hans kavalermæssige Skikkelse, hver Gang han snoede sig ud gjennem Portièrerne, og tilsidst udbrød hun rødmende, men dog med kæk Naivetet:

— Man kunde virkelig godt blive forelsket i Larsen!

Michelsen saa kærlig tilfreds paa sin Veninde og bemærkede over Bordet til Hjort:

— Der er alligevel en god Bund i den Pige!

Regnen drev efterhaanden Besøget i den lune oplyste Restauration til Vejrs. Større og mindre Selskaber ankom stadigt og slog sig ned rundt om i Kabinetterne. Fra nogle lød højrøstede Bestillinger, Skraldelatter og Stemmelarm af blandede Dame- og Herrekor. I andre herskede en hemmelighedsfuld Stilhed, kun nu og da afbrudt af en Knivs skarpe Klang mod et Glas for at signalisere Opvarteren, som diskret og halvt baglænds klemte sig ind gennem den mindst mulige Aabning i Forhænget efter først udenfor dæmpet at have rømmet sig:

— Undskyld, var det her, der blev kaldt?

Frøken Poulsens og de to Herrers øvede Øren lyttede efter i en Art opmærksom Distraktion, hver Gang nogen kom eller kaldte, og lidt efter lidt var man saa temmelig paa det rene med, hvem der befandt sig i de forskellige Aflukker. Opstod der Uvished, trak Hjort, som sad nærmest, Portiéren en Streg til Siden og spejdede ud, eller Larsen blev tilkaldt og forhørt. Han svarede regelmæssig strax, at han »kendte saamænd ikke den Herre og Dame, han havde aldrig set dem før«. Hertil svarede Michelsen med samme Regelmæssighed, at det var Løgn, hvorpaa Larsen undertiden med et »Paa Ære Hr. Michelsen«, fast-

holdt sin Benægtelse, men som oftest overvunden bøjede Hovedet og gik til Bekendelse.

Med disse Forundersøgelser adspredte man sig ved Kaffen. Forøvrigt samtaledes ikke. Herrerne dampede deres Bismarck og skyllede nu og da en Mundfuld Kognak ned med en Slurk Champagne. Damerne vædede Sukkermandler med gul Chartreuse. Men Tavsheden betød langtfra Døsighed. De hæftige Pirringsmidler fremkaldte tværtimod en vis spændt Stemning, en Forudfølelse af Oplevelser og Eventyr, Lyst til Selskabelighed i større Stil, Trang til at komme i Lag med de forskellige mere eller mindre kendte Glædesgrupper, man hørte snakke, støje, more sig rundt omkring.

Damerne begyndte at gøre vimse Afstikkere, snart enkeltvis, snart Arm i Arm tværs over Salen til Toiletværelset, for at se og ses. Ogsaa Herrerne foretog af og til Udflugter, ud paa Perronen for at lufte sig, eller smaa tilfældige Slag forbi de andre Kabinetter. Hvert Øjeblik stødte man paa Bekendte, indlod sig i Konversation, forhørte sig om hinandens Selskab, udvexlede Invitationer til Visit. En og anden Gang smuttede et Par ud af et Kabinet, Herren med opsmøget Frakkekrave, Damen afvisende tilsløret, og forsvandt uden at se til højre eller venstre ud i Mørket

mod Udgangen. Men ellers var Stemningen overvejende og overalt utvungen indladende, svanger med Tilnærmelse, man begyndte at føle sig som ét Selskab ved en større animeret Soirée, og Portièrerne holdtes intetsteds mere strængt tillukkede.

I Kabinettet ligeoverfor Michelsens befandt sig en mindre Kreds af fede Ungkarle. Deres glade Ansigter glødede ud af Tobaksrøgen, som bølgede om Likørflaskerne paa deres Bord, og deres Øjne spejdede gennem Taagen satyragtigt efter Nymferne Most og Poulsen, hvis udviklede Instinkter hurtigt vejrede den Attraa, de havde vakt. En af de fede, den slankeste, havde en kælent klingende Tenor, og nu og da foredrog han Stumper af ømme Ballader, hvis Omkvæd de andre kraftigt istemmede. Han havde ogsaa et flot Overskæg og mørke sværmeriske Øjne, og i alt dette blev Frøken Most sterbens forlibt. Det var den Elskov, der tænder som et Lyn, hvis Flammer kun ét kan slukke. Med vildt bankende Kinder og saligt fortabte Blikke lyttede den ellers saa tugtige Alma til Tenorens Lokketoner:

Kommt herab, oh ma Donna Teresa
Kommt herab in die duftige Nacht
Leise wollen wir sitzen end lauschen
Was die Nach-tigall sagt — —

Kommt her . . rab — faldt Koret ind med naturvældig Kraft, og ude af sig selv kastede hun sig i Venindens Favn og besvor hende hviskende endnu en Gang at ledsage sig til Toilettet. Da de med hinanden om Livet traadte ud paa Gulvet, drejede Tenoren sig paa Stolen og førte Haanden til Hjærtet. Men Skønhederne gled forbi med koket sænkede Profiler, som Romerinder, der skrider til Messe og svarede kun med smaa Smil under Øjnvipperne. Først lige ved Indgangen til Damernes Helligdom lod Alma Pæonen, som hun endnu bar ved sit Bryst, falde til Jorden og forsvandt med undselig Il bag Gardinet.

Dette Kærlighedssprog kunde ikke misforstaas. Tenoren skyndte sig at samle Pæonen op, og da Alma lidt efter traadte alene ud og tøvende stillede sig hen ved et Laurbærtræ for at afvente Frøken Poulsen:

— Dann steigt empor
Der To-re-ador
Reich, voller Lust
Siegesbewusst — — —

— Et Øjeblik efter var det skonne Dobbeltbytte bragt i Sikkerhed i de fede Krigeres Telt, hvis Forhæng den praktiske Frøken Poulsen sammenhæftede med sin Brosche efter hurtigt at have overbevist sig om, at

deres eget Kabinet var tomt, og Herrerne intetsteds at se. Derpaa droges hun til Sæde hos en tykhalset Gentleman, der strax begyndte at kurtisere hende ved at gale som en forkølet Hane og krænge sine Øjnlaag. Men Alma spiste Melon paa Tenorens Skød og var i den syvende Himmel.

Imidlertid sad Hjort og Michelsen ikke mindre hyggeligt i et andet Kabinet, ubekymrede om deres elskedes Troløshed. De var kommet sammen med den elegante unge Mand og hans Ven fra Kistens Parket, der befandt sig i Selskab med en kæmpemæssig Blondine, Parforcesangerinden Frøken Izaura Dressel. Dværginden Cri-Cri, som skulde have sluttet Firkanten, havde i sidste Øjeblik skammelig sveget sin unge danske Ven og ladet sig bortføre af en Landsmand Monsieur Alfonse fra Cirkus. En Trøst da, at Frøken Izaura saa ud til magelig at kunne soupere for to.

Denne Dame hed egentlig Karoline Ballerup og var opvoxet i Kamelgade. Men hun var strax efter sin Konfirmation traadt i udenlandsk Tjeneste og havde gjort en efter hjemlige Forhold svimlende Karrière. Det ymtedes, at hun havde deltaget i det sidste tyrkiske Felttog i en af de berømteste russiske Anføreres Stab. Vist var det, at hun nu i en Aarrække havde gjort Balkanstaternes Hovedstæder usikre. Hun var

en af de faa fortjenstfulde, der ved Talent og personlig Elskværdighed i hvert Fald gøre Fædrelandet kendt udenfor dets snævre Grænser, og det kunde siges om hende, som der staar i Visen om hin Kong Valdemars Atterdags Ridder:

Som Kalv hun løb fra Baasen
Men som en mægtig Ko
Hun hjemad satte Kaasen o. s. v.

thi hver Eftersommer saâs hun promenere sit stedse anseligere Omfang, sin for hver Gang en Nuance lysegulere Haarfylde og sine stadig talrigere Juvelskatte paa sin Fødebys Gader og Forlystelsessteder. I Tidens Løb havde hun delvis glemt den danske Tunge og talte et af forskellige Verdenssprog med Nybodersk sammensat Privatmaal, men hun var ikke stolt, og skønt hun udenlands kun omgikkes Bojarer og Magnater, lod hun sig under Rekreationsopholdene i Hjemmet velvilligt fêtere af beskedne Byesbørn. Hun forlangte kun ærbødig Tro paa sine Diamanters Ægthed og respektfuld Overbevisning om den hoje Stilling, hun indtog i Orientens ledende Kredse. Ellers kunde hun gaa ind paa enhver Spøg og til Tider huldsaligt aflægge sin Majestæt.

Pragtfuldt betrukken med grøn- og hvidstribet Atlask, pudret til Øjnbrynene og illumineret med koste-

lige Stene indtog hun hele den ene Bordende, vis-à-vis de to unge Mænd, der sad ved Siden af hinanden som artige Sønner ligeoverfor deres Moder. Hun vejede det dobbelte af hver af dem, og hendes Alder var deres tilsammen. Medens hun fortærede en Flok Bedekoteletter, fortalte hun dem en lærerig Historie om en ung Mand i Buda-Pest, som havde taget Livet af sig for hendes Skyld, den stakkels Graf Leo Marschall:

— Armer Bæst, han skod sig for Schulder — den Lump af Vater refusierte at betale . . . Se her, Geschenk von ihm, den sidste.

Hun løsnede en Diamantbrosche i Form af et Firben fra sin venstre Skulder og rakte den frem over Bordet.

— Bagatelle, nur acht tusend . . . maa gerne røre . . .

De unge Mænd lod med Andagt Dødsgaven vandre fra Haand til Haand, mens de i Stilhed ønskede, at deres egne Fædre havde hørt, hvordan det var gaaet den stakkels Graf Leo Marschall. De anede ikke, at Frøken Izaura, hver Gang hun opholdt sig hjemme i Danmark, opofrede et Medlem af det østevropæiske Aristokrati. Sommeren forud havde hun dolket en serbisk Fyrste, den foregaaende igen givet en rumænsk General Gift. Hun var ligesom det gamle Bassin i Søndermarken, der hvert Aar krævede et Liv.

Det var dog kun overfor Parvenuer i hendes Bekendtskab, at hun fandt det fornødent at ophøje sig paa denne Trone af fornemme Lig. Mod ældre Venner og Beundrere var hun fortryllende ligefrem. Med Hjort og Michelsen, hvis Jovialitet hun satte særdeles Pris paa, stod hun paa kammeratlig Fod, og under hvert Besøg meldte hun sig gerne en Gang til Taffel hos dem. Der blev da altid serveret hendes Livret, Svinerygsuppe med Geneversnaps til og efter den tredje Portion plejede hun at aftage sit Korset og klynge det op paa Lysekronen.

Da hun nu hørte deres Stemmer udenfor, blev hun derfor højst fornøjet, og lod dem strax ved Opvarteren tilsige til Audiens. Den elegante unge Mand og hans Ven var naturligvis levende beærede ved at gøre de ansete Vivørers Bekendtskab, ovenikøbet under Omstændigheder, der var saa smigrende for deres egen Position i Selskabslivet. De skyndte sig at bestille ny Champagne, idet de kun ved sig selv beklagede, at der ikke gaves en endnu finere Drik til at lægge en endnu stilfuldere Gæstfrihed for Dagen. Hjort og Michelsen paa deres Side var Nedladenheden selv og nødte med uimodstaaelig Venlighed deres unge Værter til at nedsvælge det ene svingende Glas efter det andet. Stemningen udviklede sig paa det behageligste. De tre

ældre opfriskede muntre Erindringer, de to yngre afvexlende hikkede, saa deres Slipsnaale røg i Vejret og fniste beundrende, navnlig imponerede, da Michelsen gav sig til at konversere ungarsk med Frøken Izaura. Tilsidst begyndte de ogsaa selv at snakke ungarsk.

Flaskerne afløste hinanden saa hastigt og Tiden fløj saa umærkeligt, at Hjort og Michelsen ganske forglemte Frøknerne Poulsen og Most. Og pludselig kom Larsen ind og meldte, at de Damer, de Herrer var sammen med, ønskede gerne at tale med de Herrer. »De Damer ønsker vist at sige Farvel« tilføjede han med et skævt Smil. En Smule vaklende, men fuldkommen fattede rejste Hjort og Michelsen sig fra Bordet, bad sig kort undskyldte og gik ind i deres Kabinet. Frøknerne Most og Poulsen stod i en Krog, tæt op til hinanden med Overtøjet paa og blege af Ophidselse. Ovre ved den anden Side var et Par af de fede Herrer traadt udenfor Portièren og afventede under spydig Smisken det forestaaende Opgør.

— Naa, hvor har I været henne Smaapiger, indledede Michelsen venligt, idet han lod som han oversaa den maskerede Forbitrelse, hvormed han og Hjort modtoges.

— Hvor *vi* har været? Vi maa nok spørge om, hvor *I* har været (Frk. Most).

— Ja, vi kan jo gerne allesammen spørge hinanden om, hvor vi har været (Hjort).

— Er det Meningen, I vil forlade os Børn? (Michelsen).

— Troer I maaske, *vi* vil vente i Timevis, mens I solder med den . . . jeg vil ikke sige, hvad jeg mener (Frk. Most).

— At man skal være udsat for den Slags Behandling . . men det er kun, hvad man kunde vente sig (Frk. Poulsen).

— Hov-hov (Hjort).

— Maa jeg være fri . . jeg siger Dem, maa jeg være fri (Frk. Poulsen, dunkende Hjort over Knoerne med sit Parasolhaandtag, da han forsøger at gribe hendes Haand).

— Slip mig øjeblikkelig, Valdemar, eller jeg gør Skandale (Frøken Most hvinende, da Michelsen kærligt vil holde hende tilbage).

Begge ud. Portièren falder.

Dagen var begyndt at gry, og i den graa Dæmring saa Hjort og Michelsen fra Vinduet i Kabinettet Frøknerne Most og Poulsen som to Hævnens Skygger trippende flygte op ad den brede Vej til Udgangen. I Farten tabte Frøken Poulsen sin Hat. Hun snappede

den hastigt op, men beholdt den i Haanden, Frøken Most rev ogsaa sin Hovedbedækning af og svingende Hatte og Parasoller i Stormtrit forsvandt de under Træerne.

— *Une belle nuit, qui file* sukkede Michelsen og pustede en Røgsky efter dem. — Lad os saa gaa ind til de andre.

Hvad derefter hændte i Morgenens videre Forløb, ja derom bevarede Hjort og Michelsen næste Dag kun uklart blandede Forestillinger. Da de efter en kort, men stenhaard Søvn, vaagnede hjemme hos Hjort — Michelsen vaagnede med et Skrig, saa hæftigt skar Dagslyset

ham i Øjnene — tumlede de i nogen Tid som blindfødte Hundehvalpe om mellem Hænderne paa Johan og Barberen, der forplejede dem med Styrtebade og Champoing. Først paa Dampsporvognens Tag, paa Vejen ud til Taarbæk, efter en Frokost, der væsentligst havde bestaaet af iskoldt Øl og tvekulsurt Natron, begyndte de at udfylde hinandens Erindringer. De huskede, at de havde set den elegante unge Mand og hans Ven livløst udstrakte, hver paa to Stole og Frøken Izaura med mærkeligt ældede Træk vaage over disse to ny Lig til hendes Piedestal. De erindrede, at de var kommet sammen med de fede Herrer, og det lange Frokostbord med den kolde Anretning, Øl- og Snapseglassene, Gæsternes blussende og de ædru Kellneres grønligt blege Ansigter dansede endnu for deres Blik. De ihukom begge paa en Gang, hvordan de allesammen havde staaet i en Klynge udenfor Bazaren i Solskinnet, mens Fuglene sang dem om Ørene, og pludselig to Herrer i korte lyse Overfrakker og med elegante høje Hatte var gaaet dybt hilsende forbi. Ingen havde kunnet begribe, hvem de Herrer var, eller hvor de kom fra, til det var gaaet op for én, at det var Opvarterne, som gik hjem. Endelig erindrede de Droskekuskens Bemærkning om, at det »nok havde regnet rart i Nat«.

— Jeg kan blot ikke forstaa, sluttede Michelsen og lod Tungen varsomt glide langs Ganen, hvorfra jeg har faaet to store Saar her inde.

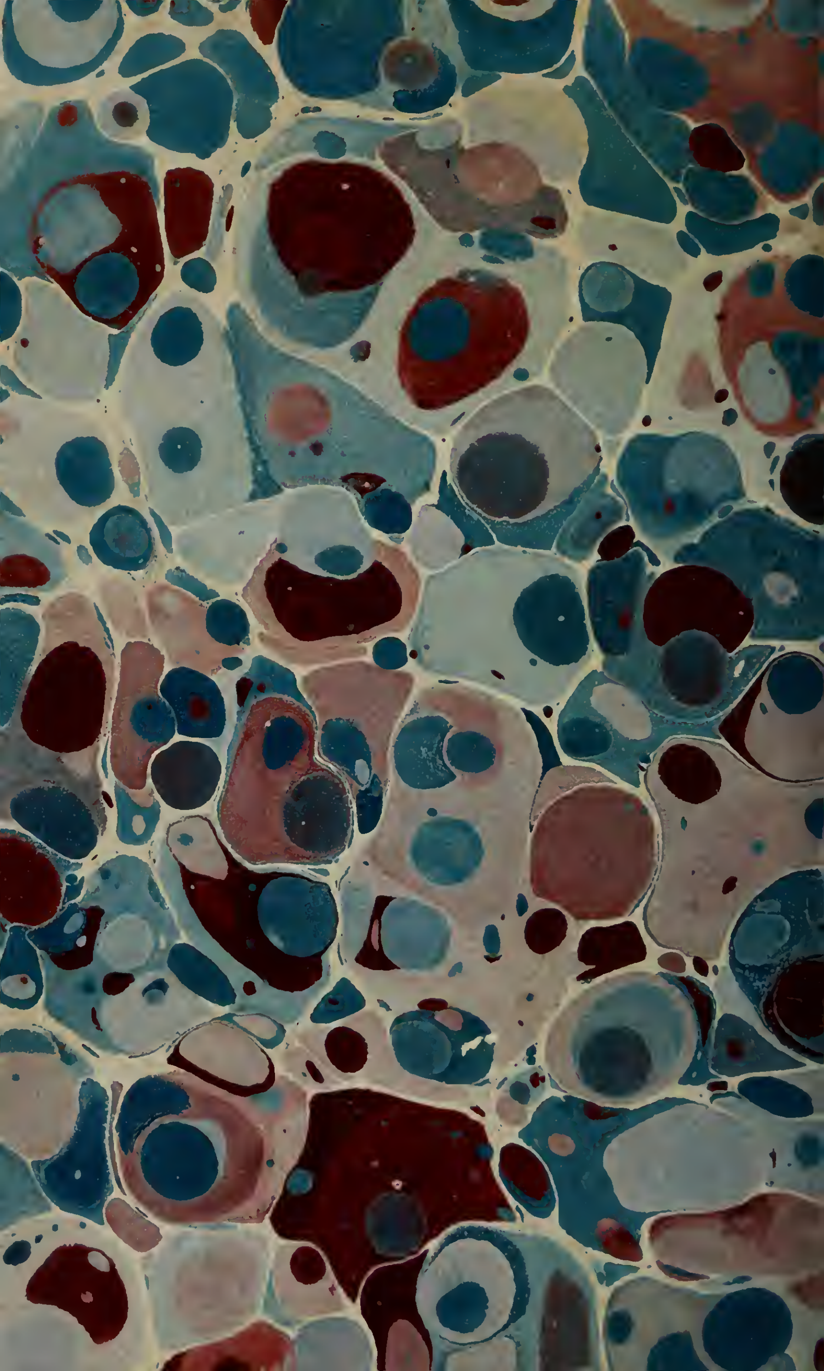
— Jo, Du røg hvert Øjeblik paa den gale Ende af Cigaren, da vi kørte hjem.

— Ja, saa er det mindre underligt. Mærkværdigt, man ellers ikke er kommet til Skade.

Dermed var Regnskabet gjort op, og i ubetynget Livsglæde rullede de videre. Skyfri som Julihimlens Blaa var deres Bevidsthed, let deres Hjærte som deres Portemonnæer.

Kun i Munden havde de en vis ram Smag, omtrent som om de hele Tiden sugede paa en gammel Kobberpenge, og med et Par Repeteruhres Akkuratesse vaandede de sig hvert Kvarter under en ubønhørlig Hikkes beske Kvaler.

Indhold.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 02 05 05 007 3